Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 21*). Warszawa, dnia 30 grudnia 1933 r. **Rok XVI.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

*) Ostatni w r. 1933.

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 1 grudnia Nr. 94 Rok 1933

Poz. 719. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. o zmianie granic województw lubelskiego i poleskiego.

Poz. 720. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. o zmianie granic powiatów kieleckiego i iłżeckiego w województwie kieleckiem.

Poz. 721. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. o zmianie granic powiatów miechowskiego i jędrzejowskiego w województwie kieleckiem.

Poz. 722. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. o zmianie granic powiatów radomskiego i iłżeckiego w województwie kieleckiem.

Poz. 723. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. o zmianie granic powiatów radzyńskiego i bialskiego w województwie lubelskiem.

Poz. 724. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. o zmianie granic powiatów opoczyńskiego i koneckiego w województwie kieleckiem.

Poz. 725. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. o zmianie granic powiatów zawierciańskiego i częstochowskiego w województwie kieleckiem.

Poz. 726. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. o zmianie granic powiatów stołpeckiego i nowogródzkiego w województwie nowogródzkiem.

Poz. 727. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. o zmianie granic powiatów oszmiańskiego i wileńsko-trockiego w województwie wileńskiem.

Poz. 728. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 listopada 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych o zmianach w rozporządzeniu z dnia 10 czerwca 1933 r. w sprawie opłat w postępowaniu przed urzędami rozjemczemi do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Na podstawie art. 42 i 47 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 253), zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 czerwca 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w sprawie opłat w postępowaniu przed urzędami rozjemczemi do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 343) ulega następującym zmianom:

1) W § 3 dodaje się ustęp trzeci w następującem brzmieniu:

„Wysokość wpisu w sprawach wniesionych na podstawie art. 46 ust. (3) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich wynosi $^1/_2$% wartości przedmiotów postępowania; w sprawach tych nie stosuje się przepisów § 4".

2) W § 6 wyrazy: „200 zł." zastępuje się wyrazami: „100 zł.".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz 729. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 1933 r. o zmianie w zakresie spraw hipotecznych granic okręgów sądów grodzkich w Międzyrzecu, Białej Podlaskiej i Siedlcach w okręgu Sądu Okręgowego w Siedlcach.

Poz. 730. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 1933 r. w sprawie ustalenia liczby i siedzib sędziów śledczych w sądach okręgowych w Bydgoszczy i Poznaniu.

Poz. 731. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 1 ust. 2 i 3, art. 2 i 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze reguluje sposób spłaty powstałych przed dniem 1 października 1931 r. zaległości w następujących państwowych podatkach wraz z dodatkami państwowemi i samorządowemi: gruntowym, od nieruchomości, przemysłowym, dochodowym, majątkowym oraz od spadków i darowizn.

§ 2. Ulgi w granicach i na warunkach, określonych niniejszem rozporządzeniem, stosuje się analogicznie do następujących samoistnych danin komunalnych: podatku wyrównawczego dla gmin wiejskich, podatku inwestycyjnego, opłat specjalnych i dopłat drogowych, przyczem:

a) kompetencje urzędów skarbowych w zakresie postanowień § 6 niniejszego

rozporządzenia przysługują zarządom związków samorządowych, o ile wartość majątku płatnika nie zostanie ustalona przez urząd skarbowy;

b) kompetencje izb skarbowych w zakresie postanowień § 7 niniejszego rozporządzenia przysługują wojewodom, z którymi w tym względzie współdziałają z głosem stanowczym wydziały (izby) wojewódzkie, a kompetencje Ministra Skarbu w zakresie tych postanowień przysługują Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych;

c) częściowe umorzenie zaległości podatkowych w myśl postanowień § 8 ustęp 1) niniejszego rozporządzenia należy do własnego zakresu działania związków samorządowych, na podstawie obowiązujących przepisów;

d) kompetencje Ministra Skarbu w zakresie postanowień § 10 niniejszego rozporządzenia przysługują Ministrowi Spraw Wewnętrznych, który uprawnienia swe w tym zakresie może przenieść na wojewodów.

§ 3. 1) Za zaległości podatkowe „rolników" w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się nieuiszczone w terminach ustawowych należności podatkowe, dla których za podstawę wymiaru służył przychód lub dochód z nieruchomości gruntowych, lub też wartość majątkowa tych nieruchomości. Do nieruchomości gruntowych nie zalicza się przemysłów, mających związek gospodarczy z posiadłością gruntową, jak gorzelnie, browary, cukrownie, krochmalnie, młyny, cegielnie i t. p.

2) Za zaległości podatkowe „właścicieli nieruchomości budynkowych" w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, uważa się nieuiszczone w terminach ustawowych należności podatkowe, dla których za podstawę wymiaru służył przychód lub dochód z nieruchomości budynkowych, lub też wartość majątkowa tych nieruchomości.

3) Za zaległości podatkowe „posiadaczów (właścicieli, dzierżawców i t. p.) przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i innych na zysk obliczonych przedsiębiorstw" w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, uważa się nieuiszczone w terminach ustawowych należności podatkowe, dla których za podstawę wymiaru służył przychód lub dochód z tych przedsiębiorstw, przychód lub dochód z objektów majątkowych, służących do prowadzenia tych przedsiębiorstw, lub też wartość majątkowa tych objektów. Jeżeli właścicielem przedsiębiorstwa jest osoba prawna, wówczas wszystkie przypadające od niej zaległości podatkowe należy uważać zawsze za zaległości przedsiębiorstwa i oceniać je wyłącznie przy zastosowaniu postanowień niniejszego ustępu.

4) O ile podatek wymierzony został łącznie od nieruchomości gruntowej, budynkowej przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych lub innych na zysk obliczonych przedsiębiorstw i innych objektów majątkowych lub źródeł dochodowych, wówczas za zaległość w tym podatku, przypadającą od „rolników" i „właścicieli nieruchomości budynkowych" należy uważać w rozumieniu niniejszego rozporządzenia tę część zaległości w tym podatku, która proporcjonalnie przypada na wszystkie wymienione poprzednio objekty majątkowe i źródła przychodowe i dochodowe, z wyjątkiem przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych lub innych na zysk obliczonych przedsiębiorstw.

§ 4. 1) Spłatę określonych w § 1 niniejszego rozporządzenia zaległości podatkowych, a przypadających od rolników i właścicieli nieruchomości budynkowych (§ 3 ustęp 1, 2 i 4), które są lub zostaną zabezpieczone hipotecznie na ich majątku nieruchomym, rozkłada się z urzędu na 20 równych rat półrocznych, od 1 stycznia 1935 r. począwszy, za opłatą odsetek za odroczenie w wysokości $4^1/_2\%$ w stosunku rocznym, licząc od dnia 1 października 1933 r.

2) Kary za zwłokę oraz odsetki za odroczenie, przypadające od wymienionych w ustępie 1) zaległości za okres od dnia ich powstania do dnia 30 września 1933 r. włącznie, umarza się.

§ 5. 1) Prawo ratalnej spłaty, wynikające z postanowień ustępu 1) § 4 niniejszego rozporządzenia, o ile chodzi o spłatę zaległości podatkowych, korzystających z przywileju pierwszeństwa, przysługuje zainteresowanym płatnikom bez względu na wysokość obciążeń hipotecznych, figurujących na ich majątku.

2) Prawo ratalnej spłaty, wynikające z postanowień ustępu 1) § 4 niniejszego rozporządzenia, o ile chodzi o spłatę zaległości podatkowych nie uposażonych w przywilej pierwszeństwa, przysługuje zainteresowanym płatnikom tylko wtedy, jeżeli zaległości te łącznie z poprzedzającemi je wpisami znajdują zabezpieczenie w pełnej wartości szacunkowej majątku nieruchomego płatnika.

3) Zaległości podatkowe, nieznajdujące łącznie z poprzedzającemi je wpisami zabezpieczenia w pełnej wartości szacunkowej majątku nieruchomego płatnika, korzystają z ulg określonych w § 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. 1) Dla oceny wartości majątku nieruchomego płatnika (§ 5) miarodajny jest stan obciążeń tudzież szacunek majątku z dnia 1 grudnia 1933 r., o ile w tym dniu zaległości podatkowe, korzystające z ulg, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu, były na tym majątku już zabezpieczone. W wypadkach, gdy zaległości te zostaną zabezpieczone po tym dniu, miarodajny jest stan obciążeń oraz szacunek w dniu dokonania wpisu hipotecznego.

2) Wartość majątku ustalają urzędy skarbowe.

3) Wartość objektów majątkowych, które w swoim czasie oszacowane zostały przez instytucje kredytu długoterminowego, przyjmuje się

w wysokości szacunku dokonanego przez te instytucje, przyczem szacunki dokonane po 1 stycznia 1931 r. przyjmowane będą bez zmiany, zaś szacunki dokonane przed tym terminem winny ulec przez te instytucje przerachowaniu kameralnemu (bez zjazdu na grunt) na koszt płatnika. Płatnicy winni przedstawić właściwym urzędom skarbowym w terminie do dnia 31 grudnia 1933 r. zaświadczenia tych instytucyj o dokonanych szacunkach, nie wyczekując specjalnych wezwań od urzędów skarbowych.

4) W wypadku, gdy nieruchomość nie była szacowana przez żadną z instytucyj wspomnianych w ustępie 3), wartość tej nieruchomości ustala urząd skarbowy na podstawie własnych danych, opinji znawców, lub danych dostarczonych na żądanie urzędu przez płatnika.

5) Płatnicy, których majątek oszacowany został przez urząd skarbowy według postanowień ustępu 4), mogą spowodować dokonanie na własny koszt szacunku majątku nieruchomego przez instytucję kredytu długoterminowego i żądać, aby ten szacunek przyjęto jako miarodajny. Zaświadczenie tej instytucji o dokonanym szacunku winni ci płatnicy przedstawić właściwemu urzędowi skarbowemu w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania decyzji tego urzędu o ustaleniu wartości majątku.

6) Po ustaleniu szacunku majątku w sposób, wskazany w ustępach poprzedzających, urzędy skarbowe zawiadamiają płatników o przysługujących im ulgach. Orzeczenia urzędów skarbowych są ostateczne.

§ 7. Posiadaczom przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i innych na zysk obliczonych przedsiębiorstw (§ 3 ustęp 3 i 4), których zaległości podatkowe, określone w § 1 niniejszego rozporządzenia, są lub zostaną zabezpieczone na ich majątku nieruchomym, mogą władze skarbowe na indywidualnie wnoszone i należycie uzasadnione podania zezwalać, w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, na spłatę tych zaległości w granicach określonych w § 4, przyczem postanowienia §§ 5 i 6 mają odpowiednie zastosowanie. Załatwianie tych podań należy do izb skarbowych i do Ministerstwa Skarbu. Izby skarbowe załatwiają sprawy zezwoleń na ratalną spłatę do kwoty 50 000 zł. na okres 10-ciu lat, oraz do kwoty 100.000 zł. na okres 5-ciu lat. Pozostałe sprawy załatwia Ministerstwo Skarbu na wniosek izb skarbowych.

§ 8. 1) Płatnikom, którzy nie posiadają majątku nieruchomego, na którym możnaby zabezpieczyć przypadające od nich zaległości podatkowe, określone w § 1 niniejszego rozporządzenia, umarza się z urzędu czwartą część tych zaległości, pod warunkiem uiszczenia pozostałych trzech czwartych części w 12 równych ratach kwartalnych od 1 stycznia 1935 r. począwszy, za opłatą odsetek za odroczenie w wysokości $^1/_2$% miesięcznie, licząc od dnia 1 października 1933 r.

2) O ile płatnik posiada zaległości w kilku podatkach, wówczas umorzenie i spłata, przewidziane w ustępie 1) następują dla każdego z tych podatków oddzielnie.

3) Kary za zwłokę oraz odsetki za odroczenie, przypadające od spłacanych w myśl ustępu 1) zaległości, za okres od dnia ich powstania do dnia 30 września 1933 r. włącznie, umarza się.

4) O ulgach przysługujących w myśl ustępów poprzedzających urzędy skarbowe zawiadamiają płatników. Orzeczenia urzędów skarbowych są ostateczne.

§ 9. Płatnicy, którzy nie uiszczą w terminach wyznaczonych w §§ 4, 7 i 8 niniejszego rozporządzenia dwóch kolejnych, po sobie następujących rat, tracą prawo do dalszych ulg wynikających z niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Ulgi, wynikające z postanowień niniejszego rozporządzenia, nie będą stosowane do zaległości, powstałych wskutek jawnej złej woli płatnika. Ocena, czy powstanie zaległości spowodowane zostało jawną złą wolą płatnika, należy do Ministra Skarbu, który uprawnienia swe w tym zakresie może przenieść na izby skarbowe.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 732. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 27 listopada 1933 r. w sprawie ceł wywozowych.

Poz. 733. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 listopada 1933 r. o najwyższych granicach odsetek od wkładów i innych lokat pieniężnych w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach.

Poz. 734. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 października 1933 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu.

Poz. 735. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 października 1933 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu.

Poz. 736. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 listopada 1933 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 października 1933 r. w sprawie regulaminu wyborczego do rad miejskich na obszarze województw krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

Na podstawie art. 6 punkt b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika

Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) w brzmieniu art. 4 ustawy z dnia 12 lutego 1930 r (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89) podaję do wiadomości, że w § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 października 1933 r. w sprawie regulaminu wyborczego do rad miejskich na obszarze województw krakowskiedo, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 607) podano mylnie „25 lub 36" zamiast „26 lub 36".

z 5 grudnia Nr. 95 Rok 1933

Poz. 737. Międzynarodowa Konwencja o linjach ładunkowych, podpisana w Londynie dnia 5 lipca 1930 r. wraz z protokółem końcowym, załącznikami I, II, III, IV oraz aktem końcowym międzynarodowej konferencji o linjach ładunkowych z 1930 r.

Poz. 738. Oświadczenie rządowe z dnia 17 października 1933 r. w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji o linjach ładunkowych, podpisanej w Łondynie dnia 5 lipca 1930 r. wraz z protokółem końcowym, załącznikami I, II, III, IV, oraz aktem końcowym międzynarodowej konferencji o linjach ładunkowych z 1930 r.

Poz. 739. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 października 1933 r. o wolnej (nadwodnej) burcie statków morskich i o międzynarodowych świadectwach wolnej burty.

z 9 grudnia Nr. 96 Rok 1933

Poz. 740. Rozporządzenie Ministrów: Opieki Społecznej, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 30 października 1933 r. w sprawie wyznaczenia władz powołanych do przyjmowania roszczeń i ustalania warunków do zaopatrzenia inwalidzkiego.

Na podstawie art. 6 i 77 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26. poz. 238) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. w sprawie zmiany ustawy o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 669) oraz art. 126 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), zarządza się co następuje:

§ 1. Władzami powołanemi do przyjmowania roszczeń do zaopatrzenia inwalidów i wniosków o uznanie osób za zaginione bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych tudzież do przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w tych sprawach — są następujące powiatowe władze administracji ogólnej, które sprawy te załatwiają przy pomocy referatów spraw inwalidzkich:

1. Starosta grodzki południowo-warszawski — dla osób zamieszkałych w m. st. Warszawie;

2. Starosta powiatowy warszawski — dla osób zamieszkałych w powiatach: warszawskim, grójeckim, błońskim, rawsko-mazowieckim, skierniewickim, łowickim, sochaczewskim, płońskim, ciechanowskim, mławskim, przasnyskim, makowskim, pułtuskim, radzymińskim, mińsko-mazowieckim;

3. Starosta powiatowy płocki — dla osób zamieszkałych w powiatach: płockim, gostynińskim, kutnowskim, włocławskim, nieszawskim, lipnowskim, rypińskim, sierpeckim;

4. Starosta powiatowy łódzki — dla osób zamieszkałych w m. Łodzi oraz powiatach: łódzkim, brzezińskim, piotrkowskim, radomszczańskim, łaskim, sieradzkim, łęczyckim;

5. Starosta powiatowy kaliski — dla osób zamieszkałych w powiatach: kaliskim, wieluńskim, konińskim, kolskim i tureckim;

6. Starosta powiatowy kielecki—dla osób zamieszkałych w powiatach: kieleckim, opatowskim, sandomierskim, stopnickim, pińczowskim, jędrzejewskim, włoszczowskim, koneckim, opoczyńskim, radomskim, kozienickim, iłżeckim oraz w m. Radomiu;

7. Starosta powiatowy będziński — dla osób zamieszkałych w powiatach: będzińskim, zawierciańskim, częstochowskim, olkuskim, miechowskim oraz w m. Częstochowie i Sosnowcu;

8. Starosta powiatowy lubelski—dla osób zamieszkałych w m. Lublinie oraz w powiatach: lubelskim, chełmskim, hrubieszowskim, tomaszowskim, biłgorajskim, zamojskim, krasnystawskim, janowskim, puławskim, lubartowskim, włodawskim;

9. Starosta powiatowy siedlecki—dla osób zamieszkałych w powiatach: siedleckim, bialskim, radzyńskim, łukowskim, garwolińskim, węgrowskim, sokołowskim;

10. Starosta powiatowy białostocki — dla osób zamieszkałych w m. Białymstoku oraz w powiatach: białostockim, wołkowyskim, bielskim, wysoko-mazowieckim, ostrowskim, ostrołęckim, łomżyńskim, szczuczyńskim, augustowskim, suwalskim, sokólskim i grodzieńskim;

11. Starosta powiatowy nowogródzki — dla osób zamieszkałych w powiatach: nowogródzkim, stołpeckim, nieświeskim, baranowickim, słonimskim, szczuczyńskim, lidzkim i wołożyńskim;

12. Starosta powiatowy brzeski—dla osób zamieszkałych w powiatach: brzeskim, kobryńskim, prużańskim, koszyrskim;

13. Starosta powiatowy piński—dla osób zamieszkałych w powiatach: pińskim, drohickim, kosowskim, łuninieckim, stolińskim;

14. Starosta powiatowy łucki — dla osób zamieszkałych w powiatach: łuckim, horochowskim, włodzimierskim, lubomelskim, kowelskim;

15. Starosta powiatowy rówieński — dla osób zamieszkałych w powiatach: rówieńskim,

zdołbunowskim, krzemienieckim, dubieńskim, kostopolskim, sarneńskim;

16. Starosta powiatowy wileński — dla osób zamieszkałych w m. Wilnie oraz w powiatach: wileńsko-trockim, święciańskim, brasławskim, dziśnieńskim, postawskim, wilejskim, mołodeckim i oszmiańskim;

17. Starosta powiatowy krakowski — dla osób zamieszkałych w m. Krakowie oraz w powiatach: krakowskim, bocheńskim, myślenickim;

18. Starosta powiatowy tarnowski — dla osób zamieszkałych w powiatach: tarnowskim, brzeskim, dąbrowskim, mieleckim, ropczyckim, jasielskim:

19. Starosta powiatowy nowo-sądecki — dla osób zamieszkałych w powiatach: nowo-sądeckim, nowotarskim, limanowskim, gorlickim;

20. Starosta powiatowy wadowicki — dla osób zamieszkałych w powiatach: wadowickim, żywieckim, bialskim, chrzanowskim;

21. Starosta powiatowy lwowski — dla osób zamieszkałych w m. Lwowie oraz w powiatach: lwowskim, rudeckim, drohobyckim, turczańskim, samborskim, gródeckim, jaworowskim, rawskim, sokalskim, żółkiewskim, bobreckim;

22. Starosta powiatowy przemyski — dla osób zamieszkałych w powiatach: przemyskim, dobromilskim, leskim, sanockim, brzozowskim, przeworskim, jarosławskim, lubaczowskim, mościskim;

23. Starosta powiatowy rzeszowski — dla osób zamieszkałych w powiatach: rzeszowskim, krośnieńskim, kolbuszowskim, tarnobrzeskim, niżańskim, łańcuckim;

24. Starosta powiatowy stanisławowski — dla osób zamieszkałych w powiatach: stanisławowskim, tłumackim, horodeńskim, śniatyńskim, kosowskim, nadwórniańskim, kołomyjskim;

25. Starosta powiatowy stryjski—dla osób zamieszkałych w powiatach: stryjskim, żydaczowskim, rohatyńskim, kałuskim, dolińskim;

26. Starosta powiatowy tarnopolski — dla osób zamieszkałych w powiatach: tarnopolskim, zbaraskim, skałackim, kopyczynieckim, borszczowskim, zaleszczyckim, czortkowskim, buczackim, trembowelskim, podhajeckim, brzeżańskim;

27. Starosta powiatowy złoczowski — dla osób zamieszkałych w powiatach: złoczowskim, zborowskim, przemyślańskim, kamioneckim, radziechowskim, brodzkim;

28. Starosta powiatowy poznański — dla osób zamieszkałych w m. Poznaniu i Gnieźnie oraz w powiatach: poznańskim, gnieźnieńskim, wrzesińskim, średzkim, śremskim, gostyńskim, rawickim, leszczyńskim, kościańskim, wolsztyńskim, nowo-tomyskim, szamotulskim, międzychodzkim, czarnkowskim, obornickim;

29. Starosta powiatowy bydgoski — dla osób zamieszkałych w m. Bydgoszczy i Inowrocławiu oraz w powiatach: bydgoskim, inowrocławskim, mogileńskim, żnińskim, szubińskim, wągrowieckim, chodzieskim, wyrzyskim;

30. Starosta powiatowy ostrowski — dla osób zamieszkałych w powiatach: ostrowskim, kępińskim, krotoszyńskim, jarocińskim;

31. Starosta powiatowy toruński — dla osób zamieszkałych w m. Toruniu oraz w powiatach: toruńskim, chełmińskim, wąbrzeskim;

32. Starosta powiatowy grudziądzki — dla osób zamieszkałych w m. Grudziądzu oraz w powiatach: grudziądzkim, świeckim, lubawskim, działdowskim, brodnickim;

33. Starosta powiatowy starogardzki—dla osób zamieszkałych w powiatach: starogardzkim, tczewskim, tucholskim, sępoleńskim, chojnickim;

34. Komisarz Rządu w Gdyni — dla osób zamieszkałych w m. Gdyni oraz w powiatach: morskim, kartuskim, kościerskim;

35. Starosta powiatowy katowicki — dla osób zamieszkałych w m. Katowicach oraz w powiatach: katowickim, pszczyńskim, rybnickim;

36. Starosta powiatowy bielski—dla osób zamieszkałych w m. Bielsku oraz w powiatach: bielskim i cieszyńskim;

37. Starosta powiatowy świętochłowicki—dla osób zamieszkałych w m. Królewskiej Hucie oraz w powiatach: świętochłowickim, tarnogórskim, lublinieckim.

§ 2. Władzami powołanemi do orzekania o związku przyczynowym uszkodzenia zdrowia lub okaleczenia ze służbą wojskową, o stopniu utraty zdolności zarobkowej, spowodowanej tem uszkodzeniem lub okaleczeniem, oraz o prawie do dodatku na pielęgnację i o wysokości tego dodatku, jako też o zaginięciu bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych są inwalidzkie komisje rewizyjno-lekarskie w pierwszej, inwalidzkie komisje odwoławcze w drugiej i ostatniej instancji.

§ 3. Inwalidzkie komisje rewizyjno-lekarskie urzędują przy powiatowych władzach administracji ogólnej, wyszczególnionych w § 1 niniejszego rozporządzenia i są miejscowo właściwe dla osób zamieszkałych w odpowiednich okręgach podanych w tymże paragrafie, inwalidzkie komisje odwoławcze urzędują przy wszystkich wojewódzkich władzach administracji ogólnej.

§ 4. Przepisy o składzie, organizacji i trybie postępowania inwalidzkich komisyj rewizyjno-lekarskich i inwalidzkich komisyj odwoławczych normuje osobne rozporządzenie.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 2 tygodnie po jego ogłoszeniu.

Poz. 741. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 listopada 1933 r. o ulgach celnych.

Poz. 742 Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 4 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wyłączeń z Ordynacji Zamoyskiej.

Poz. 743. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 listopada 1933 r. o zmianie granic gmin wiejskich Kucewicze i Polany w powiecie oszmiańskim, województwie wileńskiem.

Poz. 744. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 listopada 1933 r. o zmianie granic gmin wiejskich Wawer i Zagóźdź w powiecie i województwie warszawskiem.

Poz. 745. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 listopada 1933 r. o zmianie granic gmin wiejskich Werba i Korytnica w powiecie włodzimierskim, województwie wołyńskiem.

Poz. 746. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 listopada 1933 r. o zmianie granic gmin wiejskich Smrock i Sielc w powiecie makowskim, województwie warszawskiem.

Poz. 747. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 grudnia 1933 r. o zmianie granic m. Brześcia Kujawskiego w powiecie włocławskim, województwie warszawskiem.

Poz. 748. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 grudnia 1933 r. o zmianie granic miasta Radziejowa w powiecie nieszawskim, województwie warszawskiem.

Poz. 749. Oświadczenie Rządowe z dnia 23 października 1933 r. w sprawie przystąpienia Iraku do protokółu, dotyczącego zmiany w art. 5 konwencji, urządzającej żeglugę powietrzną z dnia 13 października 1919 r., podpisanego w Londynie dnia 27 października 1922 r. i do protokółu, dotyczącego zmiany art. 34 powyższej konwencji, podpisanego w Londynie dnia 30 czerwca 1923 r.

z 12 grudnia Nr. 97 Rok 1933

Poz. 750. Protokół pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisany w Pradze dnia 17 lutego 1933 r., zmieniający lub uzupełniający niektóre postanowienia konwencji w przedmiocie uregulowania wzajemnej komunikacji kolejowej, podpisanej w Pradze dnia 30 maja 1927 r.

Poz. 751. Oświadczenie Rządowe z dnia 14 listopada 1933 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokółu z dn. 17 lutego 1933 r. pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, zmieniającego lub uzupełniającego niektóre postanowienia konwencji w przedmiocie uregulowania wzajemnej komunikacji kolejowej, podpisanej w Pradze dnia 30 maja 1927 r.

Poz. 752. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1933 r. w sprawie uzupełnienia regulaminu wyborczego do rad gminnych.

Na podstawie art. 29 ust. 7 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 22 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 711) dodaje się nowy ustęp (5) o treści następującej:

„(5) W przypadku, gdy przy obliczaniu wyników głosowania w myśl postanowień ust. (2) łączna suma przypadających na wszystkie listy mandatów przekroczyłaby ustawową ich ilość, należy ułamek, otrzymany przy podziale wszystkich ważnych głosów przez liczbę mandatów, zaokrąglić wgórę do pełnej jedynki".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego, wileńskiego i wołyńskiego.

Poz. 753. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1933 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Majków i o zmianie granic gmin wiejskich w powiecie rówieńskim, województwie wołyńskiem.

z 14 grudnia Nr. 98 Rok 1933

Poz. 754. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1933 r. w sprawie opłat stemplowych, wiążących się z przejściem własności nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego.

Poz. 755. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1933 r. w sprawie opłaty stemplowej od obrotu papierów wartościowych.

Poz. 756. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 listopada 1933 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej I we Lwowie.

Poz. 757. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1933 r. o ustaleniu granic okręgów i siedzib izb rzemieślniczych.

Poz. 758. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1933 r. o ustaleniu liczby członków rady, zarządu, komisji rewizyjnej Związku Izb Rzemieślniczych Rzeczypospolitej Polskiej i o sposobie ich powoływania.

Poz. 759. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 listopada 1933 r. w po-

rozumieniu z Ministrem Skarbu o wysokości opłat za dozór kotłów parowych, należących do właścicieli prywatnych, zlecony przez władze państwowe Stowarzyszeniu Dozoru Kotłów w Warszawie.

Poz. 760. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 grudnia 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. w sprawie przekształcenia instytucji opiekunów sądowych na kuratorów nieletnich przy sądach grodzkich i przy sądach dla nieletnich.

Poz. 761. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu o taksie notarjuszów, prowadzących licytacje nieruchomości, egzekwowanych przez niektóre towarzystwa kredytowe ziemskie i miejskie oraz banki hipoteczne.

Poz. 762. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 grudnia 1933 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Czostków i o zmianie granic gmin wiejskich: Kuków, Filipów, Przerośl i Pawłówka w powiecie suwalskim, województwie białostockiem.

z 18 grudnia Nr. 99 Rok 1933

Poz 763. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 13 grudnia 1933 r. o uldze celnej na jabłka świeże.

Poz. 764. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1933 r. w sprawie ksiąg notarjuszów.

z 23 grudnia Nr. 100. Rok 1933

Poz. 765. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 listopada 1933 r. w przedmiocie ustalenia stopy opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za 1932 r.

Poz. 766. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1933 r. w sprawie zmian w opłatach od hurtowej i detalicznej sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych.

Poz. 767. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 6 grudnia 1933 r. w sprawie czasowego zmniejszenia liczby dni pracy, uważanych za tydzień podlegania obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia w odniesieniu do niektórych kategoryj robotników sezonowych.

Poz. 768. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 grudnia 1933 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 22 lipca 1932 r. o wprowadzeniu obowiązku legalizacji nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy niektórych rodzajów narzędzi mierniczych przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku.

Poz. 769. Rozporządzenie II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1933 r. w sprawie wykonania ustawy o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego.

Na podstawie art. 4 ust. (4) i art. 129 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) zarządzam co następuje:

Rozdział 1.

Objaśnienia wstępne.

§ 1. (1) Artykuły, powołane w niniejszem rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają postanowienia ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294). Ustawę tę oznacza również używany w rozporządzeniu skrót „ustawa samorządowa".

(2) Paragrafy, powołane w niniejszem rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają przepisy niniejszego rozporządzenia.

Rozdział 2.

Postanowienia ogólne.

§ 2. (1) Zwykłą większość głosów, wymaganą w myśl postanowień ustawy samorządowej do powzięcia uchwały i dokonania wyborów przez organ ustrojowy związku samorządowego, stanowią głosy więcej niż połowy obecnych członków danego organu, oddane za wnioskiem, stanowiącym osnowę uchwały, albo na kandydata przy składzie, uprawnionym do podejmowania uchwał, nie wymagających wzmocnionego kompletu (kwalifikowanego quorum).

(2) Postanowienia dotychczasowych ustaw ustrojowych, jakie ze zmianami, wynikającemi z ustawy samorządowej, określają skutki wstrzymania się od głosowania oraz znaczenie głosu przewodniczącego w razie równości głosów, pozostają nienaruszone.

Rozdział 3.

Przepisy, dotyczące obszaru całego Państwa, z wyjątkiem województwa śląskiego.

Do art. 2.

§ 3. (1) Bieg kadencji nowowybranej rady gminy (art. 1 ust. 5) i rady powiatowej rozpoczyna się z dniem ukonstytuowania się tych organów.

(2) Kadencja ławników w gminach wiejskich i miastach rozpoczyna się z dniem ukonstytuowania się kolegjum zarządu gminy (§ 4

ust. 1, lit. b), a upływa z dniem ukonstytuowania się kolegjum, powołanego przez nowowybranych radnych. Postanowienie to stosuje się analogicznie do członków wydziałów powiatowych.

(3) Kadencja ławników w gminach wiejskich i miastach oraz członków wydziałów powiatowych biegnie równolegle z kadencją rad gminnych, miejskich i powiatowych. Po odnowieniu składu rady wskutek upływu jej kadencji lub rozwiązania muszą być dokonane wybory nowych ławników (członków wydziałów powiatowych).

(4) Kadencja przełożonych gmin i ich zastępców jest niezależna od kadencji rad (gminnych, miejskich) i biegnie z dniem zatwierdzenia wyboru lub uzależnienia zatwierdzenia od odbycia okresu próbnego.

§ 4. (1) Nowowybrany zarząd gminy (art. 1 ust. 5) jest ukonstytuowany, gdy:

a) obsadzone jest stanowisko przełożonego gminy w trybie postanowień art. 50,

b) ukonstytuowane jest kolegjum zarządu.

(2) Nowowybrani przełożeni gmin i ich zastępcy obejmują urzędowanie bezzwłocznie po zatwierdzeniu wyboru, bądź uzależnieniu zatwierdzenia od odbycia okresu próbnego po przyjęciu tego warunku oraz po złożeniu w jednym i drugim przypadku przysięgi służbowej (przyrzeczenia służbowego).

§ 5. (1) Nowowybrana rada gminy, rada powiatowa, kolegjum zarządu gminy oraz wydział powiatowy sa ukonstytuowane w dniu pierwszego posiedzenia tych organów przy składzie, uprawnionym w myśl obowiązujących przepisów do podejmowania uchwał, nie wymagających wzmocnionego kompletu (kwalifikowanego quorum).

(2) Pierwsze posiedzenie rady gminy obowiązany jest zwołać dotychczasowy przełożony gminy najpóźniej w ciągu 14 dni po uprawomocnieniu się niezaprotestowanych wyborów wszystkich radnych, bądź po wydaniu przez właściwą władzę ostatecznej decyzji, orzekającej o ważności wyborów.

(3) Postanowienie, zawarte w ustępie poprzednim, stosuje się odpowiednio do kolegjum zarządu gminy.

Do art. 4 ust. (4).

§ 6. Wybrany do wydziału powiatowego może być każdy obywatel polski bez różnicy płci, który ukończył najpóźniej w przededniu zarządzenia wyborów 30 lat, mieszka od roku na obszarze danego powiatowego związku samorządowego, włada językiem polskim w słowie i piśmie oraz posiada przygotowanie praktyczne.

§ 7. Warunek jednorocznego zamieszkania przy ustaleniu prawa wybieralności do wydziału powiatowego nie dotyczy osób, wymienionych w ust. (2) art. 3; w tym zakresie stosuje się odpowiednio postanowienia § 3 i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 października 1933 r. w sprawie wykonania ustawy o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 577).

§ 8. (1) Warunkowi przygotowania praktycznego (art. 4 ust. (4)) odpowiada każdy, kto co najmniej przez trzy lata sprawował mandat członka organu ustrojowego jakiegokolwiek związku samorządowego, bądź też mandat posła lub senatora.

(2) Warunkowi powyższemu odpowiadają również osoby, które co najmniej przez trzy lata pozostawały w zarządach, bądź radach:

a) komunalnej kasy oszczędności,

b) izby rolniczej, rzemieślniczej lub przemysłowo-handlowej,

c) instytucji ubezpieczeń społecznych,

d) innych instytucji publiczno-prawnych, nie wymienionych pod lit. a) — c),

e) spółdzielni lub czynnych stowarzyszeń o celach kulturalno-oświatowych lub samopomocy gospodarczej, zarejestrowanych zgodnie z przepisami Prawa o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 94, poz. 808), bądź stowarzyszeń, posiadających osobowość prawną przed wejściem w życie powyższego Prawa, albo w zarządzie (radzie) Związku Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej, Związku Miast Polskich lub Związku Powiatów Rzeczypospolitej albo w zarządzie oddziałów, podległych tym zrzeszeniom, jeżeli działalność organizacyj spółdzielczych, społecznych bądź oddziałów zrzeszeń obejmuje obszar co najmniej jednego powiatu administracyjnego.

(3) Do stwierdzenia członkostwa i czasu udziału w zarządzie (radzie) stowarzyszeń powołane są ich zarządy, do stwierdzenia zaś członkostwa i czasu udziału w zarządzie spółdzielni — władze, które w myśl przepisów prowadzą rejestr spółdzielni.

(4) Warunkowi przygotowania praktycznego do sprawowania mandatu członka wydziału powiatowego odpowiadają również osoby, które posiadają pełne kwalifikacje na stanowisko zawodowego wójta lub zawodowego burmistrza, bądź wykażą się co najmniej trzyletnią pracą na stanowisku sędziowskiem lub prokuratorskiem albo na stanowisku urzędnika państwowego I lub II kategorji we władzach administracji ogólnej, skarbowej lub szkolnej, bądź Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, albo trzyletnią pracą w instytucjach samorządu terytorjalnego lub gospodarczego na stanowiskach kierowniczych lub referendarskich. Warunkowi powyższemu odpowiadają ponadto osoby, zatrudnione co najmniej przez trzy lata w biurach zrzeszeń samorządowych (§ 8 ust. 2, lit. e) na stanowiskach samodzielnych, co powinno być stwierdzone przez zarząd odnośnego zrzeszenia.

Do art. 8.

§ 9. Postanowienia art. 8 nie odnoszą się do tymczasowych przełożonych gmin i tymcza-

sowych ich zastępców (art. 50) oraz do osób, powołanych w drodze nominacji do tymczasowych zarządów gmin wiejskich i miejskich na podstawie art. 72 i 73.

§ 10. (1) Utrata mandatu członka zarządu gminy na podstawie art. 8 pozbawia członkostwa rady gminy, jeżeli członek zarządu gminy w myśl obowiązujących przepisów wchodzi w skład rady. Utrata mandatu członka wydziału powiatowego pozbawia członkostwa rady powiatowej.

(2) Członek zarządu gminy i wydziału powiatowego, wchodzący w myśl obowiązujących przepisów w skład rady (gminnej, miejskiej, powiatowej), nie może być pozbawiony członkostwa rady na podstawie art. 8 wskutek opuszczania jej posiedzeń.

§ 11. Postanowienia art. 8 nie odejmują organom ustrojowym i ich przewodniczącym uprawnień do nakładania kar porządkowych na członków tych organów w razie nieprzybycia na posiedzenie bez podania okoliczności usprawiedliwiających, o ile uprawnienia takie opierają się na przepisach o ustroju samorządu terytorjalnego, wydanych przed wejściem w życie ustawy samorządowej.

§ 12. (1) Przewodniczący danego kolegjalnego organu ustrojowego obowiązany jest donieść właściwej władzy (organowi), przewidzianej w ust. (4) art. 6, o opuszczeniu trzech kolejnych posiedzeń przez członka (niezawodowego) tego organu, wskazując w doniesieniu przyczyny opuszczenia posiedzeń.

(2) Przy wydawaniu orzeczeń o utracie mandatu w myśl postanowień art. 8 stosować należy postanowienia ustępu ostatniego § 14 I-go rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 października 1933 r. w sprawie wykonania ustawy o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 577) oraz przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

§ 13. Termin i tryb składania wyjaśnień przez członków organów ustrojowych w sprawie usprawiedliwienia nieprzybycia na posiedzenie danego organu powinien być unormowany w regulaminie jego obrad.

Do art. 9.

§ 14. Członkowie organów ustrojowych nie mogą poza wyjątkami, dopuszczalnemi w myśl art. 9, wchodzić z danym związkiem samorządowym bezpośrednio lub pośrednio w stosunki prawne w charakterze kontrahenta, z którychby wynikałyby dla tych osób korzyści materjalne. Osoby te w szczególności nie mogą zawierać z danym związkiem samorządowym aktów prawnych, które pociągają za sobą jakiekolwiek zobowiązania dla związku, jak: kupna — sprzedaży, pożyczki oprocentowanej, umów w sprawie dostawy, dzierżawy, najmu rzeczy, spółki i t. p.

§ 15. Władza nadzorcza (art. 1 ust. 8) zatwierdzi, bądź wyrazi zgodę na zamierzoną tranzakcję pomiędzy członkiem organu ustrojowego a danym związkiem samorządowym w sprawie dostawy w myśl ust. (1) art. 9 jedynie w przypadku, gdy przemawiają za tem ważne względy miejscowe, w szczególności gdy w miejscowości danej brak jest odpowiednich dostawców, a tranzakcja wyklucza uprzywilejowane warunki dla członka organu ustrojowego oraz kolizję jego interesów z interesem związku samorządowego, ponadto zaś gdy co do warunków tranzakcji nastąpi uprzednie porozumienie zarządu gminy (wydziału powiatowego) z władzą nadzorczą (art. 1 ust. 8).

§ 16. Do postanowień organów ustrojowych gminy wiejskiej i miasta, sprzecznych z przepisami art. 9 ust. (1) i §§ 14 i 15, stosują się postanowienia ust. (1) art. 66, a w województwie pomorskiem i poznańskiem postanowienia tegoż artykułu ze zmianami, wynikającemi z art. 90 i ust. (1) art. 93.

Do art. 11.

§ 17. W razie opróżnienia stanowiska radnego w ciągu kadencji (art. 2) wskutek złożenia lub utraty mandatu w miejsce jego wchodzi zastępca radnego (art. 29 ust. 5).

Postanowienia ustaw ustrojowych, wymagające na niektórych obszarach powoływania zastępców radnych do zastępowania radnych, nie biorących udziału w posiedzeniach rady gminnej, pozostają nienaruszone.

Do art. 12.

§ 18. (1) Gdy radni nie dokonali wyboru ławników, a kolegjum zarządu gminnego nie posiada dostatecznej liczby członków, uprawnionej do podejmowania ważnych uchwał, wówczas na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego i wołyńskiego oraz w powiatach wołkowyskim i grodzieńskim w województwie białostockiem stosuje się art. 45 rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich o samorządzie gminnym z dnia 26 września 1919 r. (Dz. Urzęd. Z. C. Z. W. Nr. 21. poz. 215) ze zmianami, wynikającemi z ustawy samorządowej. Na pozostałych obszarach działania ustawy samorządowej władza nadzorcza (art. 1 ust. 8) nakazuje wówczas dokonanie wyborów w oznaczonym terminie, co najmniej dwutygodniowym; gdy zaś i w tym terminie wybory nie doszły do skutku, kolegjum zaś zarządu gminnego, przewidziane w art. 44 ust. (5), nie ma kompletu, niezbędnego do podejmowania ważnych uchwał, wówczas stosuje się odpowiednie postanowienia, zawarte w art. 69 ust. (1) lit. b) łącznie z art. 72 ust. (4) i (5).

(2) W przypadku, gdy kolegjum zarządu gminnego nie posiada dostatecznej liczby członków, uprawnionej do podejmowania ważnych uchwał, wówczas do czasu ukonstytuowania się kolegjum zarządu na obszarach, o których mo-

wa w zdaniu ostatniem ust. (2), przełożony gminy, powołany w trybie art. 50, sprawuje zarząd w sprawach, nie wymagających uchwał kolegjalnego zarządu gminnego, w sprawach zaś, wymagających jego uchwał, jedynie w przypadkach, przewidzianych w ust. (2) art. 47. Postanowienie to nie narusza uprawnień tymczasowych zarządów gmin, wynikających z postanowień art. 72 i 73.

Do art. 14.

§ 19. (1) W razie nieobecności sekretarza gminnego lub niemożności pełnienia przez niego obowiązków służbowych udział w posiedzeniach zarządu gminnego i rady gminnej z głosem doradczym bierze i protokółuje uchwały zastępca sekretarza gminnego względnie pracownik urzędu gminnego, pełniący czasowo obowiązki sekretarza.

(2) W gminach, gdzie stanowisko sekretarza gminnego nie jest ustanowione (art. 13 ust. 3) lub nie jest obsadzone, uchwały zarządu gminnego i rady gminnej protokółuje wójt albo wyznaczony przez niego pracownik urzędu gminnego, w razie zaś braku pracownika albo niemożności poruczenia mu tych czynności jeden z członków zarządu gminnego.

(3) Protokół obrad zarządu gminnego i rady gminnej podpisuje wójt oraz osoba, prowadząca na danem posiedzeniu protokół obrad. W przypadku, gdy protokół taki sporządza sam wójt, podpisuje go oprócz wójta jeden z członków zarządu gminnego.

§ 20. (1) Postanowienia, zawarte w §§ 14—16, stosuje się odpowiednio do sekretarza gminnego i każdego pracownika gminnego, który zastępczo lub w określonym zakresie sprawuje jego czynności służbowe z zastrzeżeniem, że ograniczenia przy zawieraniu aktów prawnych nie dotyczą aktów, wynikających ze stosunków służbowych tych osób, a zawieranych zgodnie z przepisami ustaw specjalnych.

(2) W sprawach, objętych art. 9, postanowienia art. 7 i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) mają całkowite zastosowanie.

(3) Niezależnie od wyłączenia w sprawach, będących przedmiotem obrad zarządu gminnego lub rady gminnej, z mocy postanowień art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem, sekretarz gminny, bądź zastępujący go pracownik urzędu gminnego nie mogą brać udziału w posiedzeniach organu ustrojowego gminy, gdy w danych sprawach są materjalnie zainteresowani, obecność zaś ich na posiedzeniu mogłaby mieć wpływ na wynik obrad. Ocena tych okoliczności i wydawanie decyzji należy do przewodniczącego na posiedzeniu danego organu ustrojowego.

Do art. 20.

§ 21. (1) Od decyzji starosty powiatowego, odmawiającego zatwierdzenia wyborów sołtysa (podsołtysa), mogą radni gromadzcy bądź członkowie zebrania gromadzkiego wnieść zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) odwołanie do wojewody, który orzeka ostatecznie, przyczem odmowną decyzję wydać może po wysłuchaniu opinji wydziału wojewódzkiego (izby wojewódzkiej).

(2) Do wniesienia odwołania w myśl postanowień ust. (1) uprawniona jest jedynie taka liczba radnych gromadzkich, która stanowi więcej niż połowę ustawowej ich liczby (art. 19 ust. 3), bądź $^1/_3$ ogółu członków zebrania gromadzkiego.

Do art. 22.

§ 22. (1) Postanowienia §§ 14 i 15 stosuje się odpowiednio do radnych gromadzkich, ich zastępców, sołtysów i podsołtysów.

(2) Do postanowień organów gromady, sprzecznych z przepisami art. 9 ust. (1) oraz §§ 14 i 15, stosuje się postanowienia ust. (3) art. 24.

Do art. 35.

§ 23. Protokół obrad rady miejskiej podpisuje przewodniczący oraz pracownik zarządu miejskiego, wyznaczony przez przełożonego gminy.

Do art. 37.

§ 24. (1) Jeżeli radni nie dokonali wyboru ławników, władza nadzorcza (art. 1 ust. 8) nakazuje dokonanie wyborów w oznaczonym terminie, co najmniej dwutygodniowym, gdy zaś i w tym terminie wybory nie doszły do skutku, kolegjum zaś zarządu miejskiego, przewidziane w art. 44 ust. (5), nie ma kompletu niezbędnego do podejmowania uchwał, wówczas stosuje się odpowiednie postanowienia, zawarte w art. 69 ust. (1) lit. b), bądź w art. 72 ust. (4) i (5).

(2) W przypadkach, gdy kolegjum zarządu miejskiego nie posiada dostatecznej liczby członków, uprawnionej do podejmowania ważnych uchwał, wówczas do czasu ukonstytuowania się magistratu przełożony gminy, powołany w trybie art. 50, sprawuje zarząd w sprawach, nie wymagających uchwał magistratu, w sprawach zaś wymagających jego uchwał, jedynie w przypadkach, przewidzianych w ust. (2) art. 47. Postanowienie to nie narusza uprawnień tymczasowych zarządów gmin, wynikających z postanowień art. 72 i 73.

Do art. 44.

§ 25. (1) Zarząd gminy (zarząd gminny, magistrat) działa kolegjalnie w zakresie spraw, przewidzianych w art. 44 ust. (1), w formie uchwał, podejmowanych zgodnie z regulaminem czynności zarządu.

(2) Uchwały kolegjalnego zarządu gminy wykonywa przełożony gminy (art. 46 ust. 5), który obowiązany jest powoływać się na nie w treści dokumentów i korespondencji we wszystkich sprawach, zastrzeżonyeh do decyzji kolegjum zarządu, bądź wymagających zasięgnięcia jego opinji.

§ 26. W zakresie spraw, w których stanowi rada gminy (rada gminna, rada miejska), żadna sprawa nie może być przez radę decydowana bez uprzedniego rozpatrzenia danej

sprawy w myśl art. 44 ust. (1) lit. a) przez kolegjum zarządu, bądź przez organ, posiadający jego uprawnienia. Wyjątek stanowią sprawy nagłe, gdy wniesieniu ich pod obrady rady nie sprzeciwia się żaden z obecnych na jej posiedzeniu członków zarządu. Bliższe zasady w tym zakresie może ustalić regulamin obrad rady gminy.

§ 27. (1) Przez „inwestycję" zgodnie z art. 44 ust. (1) lit. h) rozumieć należy każdy wydatek finansowy gminy w zakresie urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw gminnych, nie objęty bieżącemi wydatkami na koszta administracji i eksploatacji i wymagający uwzględnienia w budżecie gminy po stronie wydatków nadzwyczajnych w myśl postanowień, zawartych w § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 522) i § 7 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 11, poz. 71).

(2) Do kolegjum zarządu gminy należy ustalenie wytycznych, dotyczących wykonania inwestycji, rozpatrzenie i zatwierdzenie planu finansowego inwestycji, projektów i kosztorysów oraz ofert, złożonych przy przetargach publicznych. Wszystkie inne czynności wykonawcze w sprawach inwestycyj należą do przełożonego gminy (art. 46 ust. 1) z zachowaniem jednak w mocy przepisów specjalnych.

(3) Bliższe przepisy w zakresie postanowień niniejszego paragrafu powinien ustalić regulamin czynności kolegjum zarządu; regulamin ten powinien określić, jakiego rodzaju inwestycje zaliczane są do ważniejszych w rozumieniu art. 44 ust. (1) lit. h).

§ 28. (1) Kolegjalny zarząd gminy (art. 1 ust. 5) może upoważnić przełożonego gminy za jego zgodą do wydawania decyzyj, zastrzeżonych w myśl art. 44 zarządowi kolegjalnemu, z tem:

a) że przeciw upoważnieniu nie zgłosi sprzeciwu żaden z członków kolegjum zarządu gminy,
b) że upoważnienie dotyczyć ma jedynie poszczególnych spraw, umieszczonych w porządku obrad danego posiedzenia, albo spraw jednego i tego samego typu na zasadzie ustalonych w uchwale kolegjum wytycznych,
c) że upoważnienie ma charakter czasowy.

(2) Upoważnienie, o którem mowa w ustępie poprzednim, może być na każdem z następnych posiedzeń zarządu na wniosek jednego z członków kolegjum odwołane.

(3) W decyzjach, wydawanych na piśmie w granicach upoważnienia, o którem mowa w ust. (1), przełożony gminy obowiązany jest powoływać się na upoważnienie kolegjalnego zarządu gminy.

(4) Decyzji, wydanej przez przełożonego gminy w trybie postanowień ust. (3), kolegjalny zarząd gminy nie może zmieniać ani uchylać.

(5) Bliższe zasady w sprawach, objętych niniejszym paragrafem, może normować regulamin czynności zarządu gminy.

(6) Kolegjalny zarząd gminy nie może poruczać do przygotowywania i decydowania sprawy, wymagającej jego uchwały, żadnemu z członków kolegjum, poza przełożonym gminy bądź zastępcą, pełniącym jego obowiązki.

§ 29. (1) Każdy członek zarządu gminy może zasięgać informacyj w sprawach, przewidzianych w ust. (3) art. 44, zarówno na posiedzeniu zarządu, jak i poza niem jedynie u przełożonego gminy, a w czasie jego nieobecności u jego zastępcy.

(2) Członek zarządu gminy może czynić uwagi w formie interpelacyj oraz stawiać wnioski w powyższych sprawach w myśl art. 44 ust. (3) wyłącznie tylko na posiedzeniu zarządu gminy.

(3) Bliższe przepisy w zakresie postanowień niniejszego paragrafu może ustalić regulamin czynności zarządu gminy.

§ 30. Członkowie zarządu gminy, działającego kolegjalnie zgodnie z obowiązującemi przepisami, są w wykonywaniu swych funkcyj w kolegjum samodzielni i niezawiśli.

Do art. 46.

§ 31. (1) Przełożony gminy może upoważnić swego zastępcę względnie zastępców oraz pracowników gminy do podpisywania w swojem zastępstwie określonego rodzaju korespondencji bieżącej zarządu zarówno w sprawach administracji samorządowej, jak i rządowej (art. 48) oraz do podpisywania innych akt i dokumentów, nie wyłączając dokumentów, przez które gmina zaciąga zobowiązania. Członka zarządu gminy, powołanego do podpisywania tych dokumentów, wyznacza w poszczególnych przypadkach lub na czas do odwołania przełożony gminy.

(2) Do podpisywania dokumentów w przypadku, o którym mowa w zdaniu końcowem ust. (6) art. 46, powołany jest jeden lub w miarę potrzeby większa liczba pracowników gminnych, wyznaczonych do tych czynności przez przełożonego gminy.

Do art. 47.

§ 32. W przypadku, gdy kolegjum zarządu gminy odmówi zatwierdzenia decyzji, wydanej w myśl postanowień ust. (2) art. 47 przez przełożonego gminy, wówczas za decyzję taką ponosi on osobistą odpowiedzialność. Tekst uchwały kolegjum zarządu gminy obowiązany jest przełożony gminy przesłać w takim przypadku wraz z wyjaśnieniami swemi władzy nadzorczej (art. 1 ust. 8).

Do art. 49.

§ 33. Dla osób, które ukończyły lub ukończą studja przed wprowadzeniem w życie postanowień art. 52 ustawy z dnia 11 marca 1933 r.

o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 389), za wykształcenie, odpowiadające przewidzianemu w art. 49 ust. (5) ustawy samorządowej, uważa się wykształcenie, określone w §§ 2, 3 i 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 663).

§ 34. Dla oceny, czy stanowisko jakie zajmował kandydat na przełożonego gminy lub jego zastępcę, jest samodzielne zgodnie z postanowieniami ust. (5) art. 49, rozstrzygająca jest okoliczność, czy praca na danem stanowisku mogła ze względu na jej charakter i zakres czynności dać kandydatowi przygotowanie praktyczne do samodzielnego wykonywania zadań administracji i gospodarki samorządowej, w szczególności, czy kandydat mógł na danem stanowisku zdobyć doświadczenie w wykonywaniu w powyższym zakresie czynności kierowniczych. Do stanowisk samodzielnych administracji samorządu terytorjalnego zaliczyć należy w szczególności stanowiska takie, np. jak:

1) wójtów zawodowych oraz wójtów, posiadających ich kwalifikacje,

2) tymczasowych przełożonych gmin w miastach,

3) zastępców tymczasowych przełożonych gmin w miastach, liczących ponad 10 tysięcy mieszkańców,

4) sekretarzy gminnych w gminach wiejskich, liczących ponad 3.000 mieszkańców.

5) sekretarzy bądź kierowników biur zarządów miejskich w miastach, liczących ponad 3.000 mieszkańców, jeżeli osoby zajmujące te stanowiska, podlegają bezpośrednio kierownictwu przełożonego gminy,

6) pracowników, kierujących w miastach, wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, oraz w administracji samorządu wojewódzkiego poszczególnemi jednostkami organizacyjnemi (urzędami, wydziałami, biurami, oddziałami, sekcjami i t. p.), jeżeli osoby na powyższych stanowiskach podlegają bezpośrednio kierownictwu przełożonego gminy (starosty krajowego).

7) pracowników, pełniących funkcje zastępców osób, wymienionych w pkt. 6), w miastach liczących ponad 100 tysięcy mieszkańców, oraz w administracji samorządu wojewódzkiego,

8) sekretarzy wydziałów powiatowych oraz inspektorów samorządu gminnego.

9) pracowników: w miastach, liczących ponad 15 tysięcy mieszkańców, biurach wydziałów powiatowych i starostwach krajowych, jeżeli do objęcia stanowiska wymagane jest wykształcenie, uprawniające do osiągnięcia stanowiska urzędniczego I kategorji w służbie państwowej w myśl § 1, 4 i 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 663) ze zmianami, wynikającemi z ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 247) i t. p.

§ 35. (1) Wykształceniem, odpowiadającem poziomowi sześciu klas szkoły średniej ogólnokształcącej podług zasad, obowiązujących przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca 1933 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 389), jak również wykształceniem zawodowem w myśl art. 49 ust. (6) jest wykształcenie w zakresie:

a) sześciu klas ośmioletniego gimnazjum państwowego lub prywatnego z prawami szkół państwowych,

b) trzech kursów seminarjum nauczycielskiego państwowego lub prywatnego z prawami szkół państwowych,

c) trzech klas (kursów) średniej szkoły zawodowej, której kurs trwał co najmniej trzy lata i do której warunkiem przyjęcia było ukończenie siedmiu klas siedmioklasowej szkoły powszechnej lub trzech klas szkoły średniej ogólnokształcącej,

d) uznanym przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za odpowiadający poziomowi wykształcenia, o którem mowa w niniejszym paragrafie.

(2) Osoby, które wykażą się świadectwem złożenia egzaminów dla eksternistów z kursu szkół, o których mowa w ust. (1) lit. a) — c) w pełnym zakresie wymienionych klas (kursów), uznaje się za posiadające wykształcenie, wymagane art. 49 ust. (6).

Do art. 50.

§ 36. (1) Egzamin praktyczny, przewidziany w ust. (3) art. 50, odbywa się z następujących przedmiotów: Konstytucji, przepisów o organizacji i zakresie działania władz rządowych, w szczególności władz administracji ogólnej, ustroju, zadań i obowiązków samorządu terytorjalnego w szczególności rodzaju gminy, w jakiej egzaminowana osoba ma objąć stanowisko, prawa administracyjnego (o postępowaniu administracyjnem i postępowaniu przymusowem w administracji), skarbowości publicznej, w szczególności skarbowości komunalnej, prawa budżetowego, rachunkowości komunalnej i biurowości, a ponadto w zakresie, jakiego znajomość konieczna jest do sprawowania danego urzędu: z prawa karnego, prawa o wykroczeniach i przepisów o postępowaniu karnem i karno-administracyjnem oraz prawa cywilnego i przepisów postępowania cywilnego.

(2) Egzamin praktyczny jest ustny i piśmienny. Egzamin ustny ma na celu zbadanie praktycznych wiadomości, niezbędnych w pracy na stanowisku, na jakiem ma być zatwierdzona

osoba egzaminowana. Egzamin piśmienny ma na celu zbadanie umiejętności praktycznego stosowania obowiązujących przepisów w powyższym zakresie.

§ 37. (1) Egzamin praktyczny o którym mowa w § 36, odbywa się przed wojewódzką komisją egzaminacyjną, czynną przy właściwym terytorjalnie urzędzie wojewódzkim. Członków komisji i zastępców na okres 5 lat powołuje Minister Spraw Wewnętrznych, który uprawnienia w tym względzie może przekazać wojewodom.

(2) Wojewódzka komisja egzaminacyjna składa się łącznie z przewodniczącym z 3 — 4 członków. Przewodniczącym komisji może być tylko urzędnik I kategorji, pełniący obowiązki służbowe w dziale samorządowym urzędu wojewódzkiego. Do składu komisji wchodzi ponadto inspektor wojewódzki, bądź inny urzędnik, powołany do dokonywania inspekcyj związków samorządowych oraz jeden z burmistrzów bądź prezydentów miast, czynnych na obszarze danego województwa, z wyłączeniem wszakże miasta, gdzie osoba egzaminowana ma objąć stanowisko. Do składu komisji musi być poza tem powołany urzędnik urzędu wojewódzkiego z wykształceniem prawniczem, jeżeli wykształcenia takiego nie posiada przewodniczący i żaden z pozostałych członków komisji. Jeżeli na obszarze województwa jest tylko jedno miasto, wydzielone z powiatowego związku samorządowego, członka komisji z pośród prezydentów miast wyznacza Minister Spraw Wewnętrznych z obszaru innego województwa.

§ 38. Egzamin praktyczny dla kandydatów na prezydenta miasta i wiceprezydentów m. st. Warszawy odbywa się przed ministerjalną komisją egzaminacyjną, powołaną w razie potrzeby przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

§ 39. (1) Uchwała komisji egzaminacyjnej o wyniku egzaminu zapada większością głosów członków komisji; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Komisja obowiązana jest stwierdzić, czy kandydat zdał egzamin pomyślnie, czy też go złożył z wynikiem ujemnym.

(2) Z przebiegu egzaminu praktycznego sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład komisji egzaminacyjnej, tematy egzaminu piśmiennego i ocenę wypracowań, ocenę odpowiedzi ustnych oraz uchwałę komisji co do wyniku egzaminu.

§ 40. (1) Egzamin, złożony z wynikiem ujemnym, nie może być w okresie próbnej służby powtórzony.

(2) Zależnie od wyników egzaminu praktycznego władza właściwa bądź zatwierdza wybór danego kandydata, bądź wydaje decyzję, odmawiającą zatwierdzenia ze skutkami, przewidzianemi w art. 50 ust. (3) i 53 ust. (9).

§ 41. (1) Minister Spraw Wewnętrznych może ustanowić taksę egzaminacyjną, którą przed dopuszczeniem do egzaminu praktycznego obowiązana jest uiścić osoba, poddana egzaminowi.

(2) Taksa egzaminacyjna służy na pokrycie kosztów przejazdu i diet członków komisji egzaminacyjnej, powołanych z poza siedziby komisji.

§ 42. Zgodnie z postanowieniami ust. (6) art. 50 starosta powiatowy i wojewoda przed wydaniem decyzji, odmawiającej zatwierdzenia wyboru przełożonego gminy względnie jego zastępcy, obowiązani są zasięgnąć opinji wydziału powiatowego względnie wydziału wojewódzkiego (izby wojewódzkiej), nie są jednak opinją tą związani. Przy wydaniu decyzji, zatwierdzającej wybór, starosta powiatowy i wojewoda nie mają obowiązku zasięgania opinji powyższych organów kolegjalnych.

§ 43. (1) Od decyzji, odmawiającej zatwierdzenia wyborów przełożonego gminy względnie jego zastępcy, mogą radni w gminach wiejskich i miastach wnieść za pośrednictwem przewodniczącego kolegjum wyborczego zgodnie z przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), odwołanie do władzy bezpośrednio wyższej, która rozstrzyga ostatecznie. Decyzje Ministra Spraw Wewnętrznych i Rady Ministrów są ostateczne w administracyjnym toku instancyj. Do wniesienia odwołania uprawnieni są radni w liczbie, przekraczającej połowę ustawowej ich liczby.

(2) Wojewoda rozstrzyga odwołanie w sprawie, o której mowa w ust. (1), po zasięgnięciu opinji wydziału wojewódzkiego (izby wojewódzkiej).

§ 44. Przez „postanowienia ustępu poprzedniego", wspomniane w ust. (7) art. 50, rozumieć należy postanowienia ust. (5) tegoż artykułu.

§ 45. Starosta powiatowy i wojewoda wydają decyzję po zasięgnięciu opinji wydziału powiatowego względnie wydziału wojewódzkiego (izby wojewódzkiej) we wszystkich sprawach, o których mowa w art. 50. Wyjątek stanowią jedynie przypadki, przewidziane w zdaniu końcowem § 42.

Do art. 52.

§ 46. Zakres czynności podwójciego, wiceburmistrza i wiceprezydenta, jako pomocników przełożonego gminy, określa wójt, burmistrz i prezydent miasta. Możność poruczania podwójciemu i niezawodowemu wiceburmistrzowi czynności pomocnika przełożonego gminy oraz zakres tych czynności zależny jest jednak od rozległości gospodarki gminnej i potrzeby wyręczania przełożonego gminy w wykonywaniu poszczególnych jego zadań, a jednocześnie od posiadanych przez gminę środków finansowych na przyznanie podwójciemu i niezawodowemu

wiceburmistrzowi odszkodowania w przypadku, przewidzianym w ust. (3) art. 53.

§ 47. (1) Podwójci, wiceburmistrz i wiceprezydent, jako zastępcy przełożonych gmin, przejmują z mocy prawa pełny zakres obowiązków i uprawnień przełożonego gminy w czasie jego nieobecności lub niemożności pełnienia przez niego obowiązków służbowych.

(2) W miastach, w których w myśl art. 37 ust. (2) jest więcej, niż jeden wiceprezydent, przełożonego gminy w przypadkach i zakresie, przewidzianym w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu, zastępuje jeden z wiceprezydentów, wyznaczony na stałe przez przełożonego gminy, który o decyzji w tym zakresie zawiadamia władzę nadzorczą.

§ 48. (1) Ławnikowi można poruczać prace z jednoosobowego zakresu działania zarządu gminy (art. 46—48) w myśl postanowień końcowych ust. (4) art. 52 jedynie w wyjątkowych przypadkach w gminach o rozległej gospodarce i znacznej ilości urządzeń, zakładów lub przedsiębiorstw. Decyzje w tym względzie zależne są od uznania przełożonego gminy i zgody ławnika na wykonywanie prac w powyższym zakresie bez prawa do wynagrodzenia.

(2) W przypadkach, o których mowa w ust. (1), ławnikowi może być przyznane odszkodowanie zgodnie z postanowieniami ust. (3) art. 53 i § 50.

(3) Prace, o których mowa w ust. (1) wykonywa ławnik pod nadzorem przełożonego gminy (art. 46 ust. 3).

Do art. 53.

§ 49. (1) Prawo do stałego uposażenia służbowego przez czas sprawowania mandatu tytułem wynagrodzenia za wykonywanie obowiązków służbowych przysługuje każdemu wójtowi, burmistrzowi, zawodowemu wiceburmistrzowi, prezydentowi miasta i wiceprezydentowi.

(2) Najwyższe granice uposażenia oraz kosztów podróży i diet przy wyjazdach służbowych poza siedzibę gminy dla wójtów, burmistrzów, zawodowych wiceburmistrzów oraz prezydentów miast i wiceprezydentów określają przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073) z późniejszemi zmianami.

(3) Rady miejskie obowiązane są uposażenie burmistrzów, prezydentów miast i wiceprezydentów oraz zawodowych wiceburmistrzów ustalić przed dokonaniem ich wyboru. Wyjątek stanowić może przypadek, gdy władza nadzorcza unieważni uchwałę rady, jako powziętą nieformalnie bądź niezgodnie z obowiązującemi przepisami, a w międzyczasie nastąpi wybór osoby interesowanej; stosuje się wówczas do niej postanowienia ust. (2) art. 9.

(4) Podwójci, niezawodowi wiceburmistrzowie oraz ławnicy w gminach wiejskich i miastach nie mają prawa do uposażenia; do osób tych stosuje się postanowienia ust. (3) art. 53 oraz §§ 50 i 51.

§ 50. (1) Przyznanie odszkodowania za wykonanie prac z zakresu czynności zarządu gminy oraz diet za udział w posiedzeniach kolegjum zarządu zależne jest:

a) od posiadania przez gminę na te cele środków finansowych i preliminowania odpowiednich kredytów w budżecie gminy,
b) od zgłoszenia żądania przez interesowanego członka zarządu gminy i udowodnienia znacznego uszczerbku w zarobkach w głównym zawodzie, ponoszonego wskutek udziału w pracach zarządu.

(2) Wysokość odszkodowania zależy od nakładu pracy i poświęconego gminie czasu. Odszkodowanie może być przyznane na określony przeciąg czasu, w miarę, gdy zlecone niezawodowemu członkowi zarządu prace mają charakter prac ciągłych i stałych, bądź jednorazowo, zależnie od wykonania poszczególnych prac dla zarządu gminy.

(3) Odszkodowanie czasowe pozbawia prawa pobierania diet w okresie, za który odszkodowanie to jest przyznane. Przełożony gminy oraz zawodowi członkowie zarządu gminy nie mają prawa do odszkodowania czasowego i jednorazowego, ani do pobierania diet za udział w posiedzeniach zarządu gminy.

(4) Niezawodowym członkom zarządu gminy, z wyjątkiem przełożonych gmin, przysługuje prawo do zwrotu z funduszów gminy faktycznie poniesionych kosztów przejazdu do siedziby gminy, wszystkim zaś członkom zarządu gminy prawo do zwrotu kosztów podróży i do diet przy wyjazdach w sprawach służbowych poza granice gminy.

§ 51. (1) Bliższe zasady, dotyczące odszkodowania z tytułu wykonywanej pracy w zarządzie gminy, diet za udział w posiedzeniach kolegjum zarządu gminy oraz zasady, dotyczące zwrotu kosztów przejazdu do jej siedziby, określa zgodnie z ust. (3) art. 53 i postanowieniami § 50 rada gminy w drodze uchwały, która wymaga zatwierdzenia władzy nadzorczej (art. 65 ust. 1).

(2) Wydawanie decyzyj w poszczególnych przypadkach zgodnie z uchwałą rady gminy, w szczególności przyznawanie odszkodowania, diet i zwrotu kosztów podróży w granicach kredytów, przewidzianych w budżecie, należy do przełożonego gminy. Od decyzji przełożonego gminy przysługuje stronie prawo wniesienia zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) odwołania do władzy nadzorczej, która rozstrzyga ostatecznie. W sprawach powyższych wojewodowie orzekają przy współudziale wydziału wojewódzkiego (izby wojewódzkiej) z głosem stanowczym.

§ 52. (1) Postanowienia ust. (4) art. 53 stosuje się w gminach wiejskich i miastach,

które uregulowały we własnym zakresie sprawę zaopatrzenia emerytalnego swych pracowników.

(2) Zaopatrzenie emerytalne zawodowych członków zarządu gminy w gminach, które uregulowały we własnym zakresie sprawę zaopatrzenia emerytalnego swych pracowników nie może być jednak mniejsze od norm, przewidzianych w ust. (6) art. 53 i nie może przekraczać 92% uposażenia służbowego, które służy za podstawę do wymiaru emerytury. Normy zaopatrzenia emerytalnego, przewidziane w zdaniu pierwszem i drugiem ust. (6) art. 53, stosują się na mocy ustawy również w gminach wiejskich i miastach, które nie uregulowały sprawy zaopatrzenia emerytalnego swych pracowników we własnym zakresie działania, uchwały zaś rady gminy na podstawie postanowień ust. (5) cyt. artykułu nie doszły do skutku.

(3) Jeżeli władza nadzorcza unieważni uchwałę w sprawach, o których mowa w ust. (5) art. 53, wówczas sprawa ta musi być wniesiona pod obrady najbliższego posiedzenia rady gminy; gdyby wybór osoby interesowanej był już dokonany, stosuje się do niej postanowienia ust. (2) art. 9.

(4) Zaliczenie zawodowemu członkowi zarządu gminy do wysługi emerytalnej lat pracy poprzedniej zgodnie z postanowieniami zdania ostatniego ust. (6) art. 53 może nastąpić po dokonaniu wyboru osoby interesowanej; stosuje się wówczas do niej postanowienie ust. (2) art. 9. Zaliczenie takie uskutecznia rada gminy, której uchwała wymaga zatwierdzenia właściwej władzy nadzorczej zgodnie z postanowieniami ust. (4) art. 65.

(5) Postanowienia ust. (2) — (4) niniejszego paragrafu nie stosują się do osób, o których mowa w art. 117 i ust. (1) art. 119.

§ 53. W gminach wiejskich i miastach, które nie uregulowały we własnym zakresie działania sprawy zaopatrzenia swych pracowników, składka emerytalna, o której mowa w ust. (7) art. 53, wynosi 5% uposażenia, pobieranego przez zawodowego członka zarządu gminy po odjęciu od kwoty tego uposażenia ewentualnego dodatku reprezentacyjnego, natomiast wliczeniu wartości otrzymywanych świadczeń w naturze, jeżeli stanowią one składową część uposażenia.

§ 54. O zastąpieniu stałego zaopatrzenia emerytalnego przez jednorazową odprawę zgodnie z postanowieniami ust. (6) art. 53 decyduje rada gminy w drodze uchwały, która uzyskuje moc po zatwierdzeniu jej przez władze, przewidziane w ust. (4) art. 65.

§ 55. (1) Do stwierdzenia w przypadkach spornych, czy przyczyna odmówienia przyjęcia wyboru przez zawodowego członka zarządu gminy na następną dziesięcioletnią kadencję jest uzasadniona w myśl postanowień ust. (8) art. 53, powołana jest władza nadzorcza.

(2) Do wydawania orzeczeń o niezdolności zawodowego członka zarządu gminy do służby powołana jest władza nadzorcza, która decyzje w tym zakresie wydaje na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej. W skład komisji tej wchodzi lekarz powiatowy, bądź lekarz urzędowy odnośnego związku samorządowego jako przewodniczący, oraz dwóch innych lekarzy. Członków komisji powołuje władza nadzorcza.

(3) Od decyzji władzy nadzorczej w sprawach, o których mowa w ust. (1) i (2), przysługuje stronom prawo wniesienia odwołania zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) do władz bezpośrednio wyższych, które orzekają ostatecznie na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej, powołanej w nowym składzie. W skład komisji wchodzą łącznie z przewodniczącym trzej lekarze, powołani przez władzę odwoławczą. Decyzje Ministra Spraw Wewnętrznych są w każdy razie ostateczne w administracyjnym toku instancyj.

(4) Wojewodowie orzekają w sprawach, uregulowanych niniejszym paragrafem, przy współudziale wydziału wojewódzkiego (izby wojewódzkiej) z głosem stanowczym.

(5) W sprawach, uregulowanych w ustępach (2) — (3) niniejszego paragrafu, stosuje się analogiczne postanowienia zawarte w ust. 2 i 3 § 2, § 3, § 4 lit. a) i f), § 7 — 8, zdanie ostatnie § 9, § 10 i 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. o ustanowieniu komisyj lekarskich dla funkcjonarjuszów państwowych oraz wojskowo-lekarskich dla zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 302) wraz z załącznikiem do tego rozporządzenia.

(6) Koszty, związane z czynnościami komisyj lekarskich ponosi gmina, w której zawodowy członek zarządu gminy odmówił przyjęcia wyboru na następną kadencję. W szczególności gmina ta ponosi koszta podróży i diety członków komisyj lekarskich, nie wyłączając lekarzy państwowych. Koszty podróży i diety przyznaje przełożony gminy, w zakresie tym stosuje się postanowienia zdania drugiego ust. (2) § 51. W sprawach tych stosuje się poza tem analogicznie postanowienia ust. 1 i 2 § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r., wspomnianego w ust. (5) niniejszego paragrafu.

§ 56. Sprawowanie mandatu przez lat 20 na stanowisku płatnego członka zarządu gminy uzasadnia zgodnie z ust. (8) art. 53 odmowę przyjęcia wyboru przez zawodowego członka zarządu gminy na następną dziesięcioletnią kadencję bez względu na to, czy mandat płatnego członka zarządu gminy sprawował on przez 20 lat, w gminie wiejskiej, miejskiej, w jednej lub kilku łącznie, z przerwami, czy nieprzerwanie.

§ 57. Prawo do jednorazowej odprawy w przypadku, przewidzianym w ust. (9) art. 53, nie przysługuje zawodowemu członkowi zarządu gminy, gdy powraca on na stanowisko zajmowane bezpośrednio przed przyjęciem mandatu

zawodowego członka zarządu gminy i gdy do stanowiska, na które powraca, przywiązane jest stałe wynagrodzenie.

Do art. 55.

§ 58. (1) W gminach, o których mowa w art. 55 ust. (2), postanowienia art. 50 mają całkowite zastosowanie w sprawie zatwierdzenia przełożonych gminy i ich zastępców.

(2) W stosunku do ławników w gminach, o których mowa w art 55 ust. (2), postanowienia ust. (4), (5), (6), (7) i (9) art. 50 stosuje się jedynie wówczas, gdy chodzi o zapewnienie składowi kolegjalnego zarządu gminy dostatecznej liczby członków, uprawniającej kolegjum do podejmowania ważnych uchwał.

(3) Jeżeli kolegjum zarządu gminy ma dostateczną liczbę członków, wówczas w razie odmowy zatwierdzenia wyboru ławnika stanowisko to pozostaje nieobsadzone do czasu, gdy radni dokonają takiego wyboru, który uzyska zatwierdzenie wojewody zgodnie z ust. (2) art. 55.

(4) Od decyzji wojewody, odmawiającej zatwierdzenia wyboru ławnika, mogą radni w gminach wiejskich i miastach wnieść za pośrednictwem przewodniczącego kolegjum wyborczego odwołanie zgodnie z postanowieniem rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które rozstrzyga ostatecznie. Odwołanie musi być podpisane co najmniej przez taką liczbę radnych, jaka jest wymagana zgodnie z regulaminem wyborczym do zarządu miejskiego do zgłoszenia listy kandydatów na ławników.

Do art. 60.

§ 59. (1) Korespondencje i dokumenty urzędowe wydziału powiatowego w sprawach powiatowego związku samorządowego, nadzoru nad gminami wiejskiemi i miastami oraz z zakresu administracji rządowej podpisuje starosta powiatowy (zastępca starosty), jako przewodniczący wydziału powiatowego.

(2) Starosta powiatowy, jako przewodniczący wydziału powiatowego, może upoważnić do podpisywania w swojem zastępstwie określonego rodzaju korespondencji bieżącej i dokumentów urzędowych swego zastępcę (zastępcę starosty powiatowego) oraz poszczególnych pracowników biura wydziału powiatowego. Dokumenty, przez które powiatowy związek samorządowy zaciąga zobowiązanie, muszą być opatrzone urzędową pieczęcią wydziału powiatowego oraz własnoręcznym podpisem starosty, jako przewodniczącego wydziału powiatowego, i jednego z członków wydziału, wybranego przezeń w tym celu zwykłą większością głosów (§ 2). W przypadku, gdy mandaty członków wydziału powiatowego uległy zawieszeniu lub wygaśnięciu, dokumenty powyższe w miejsce członka wydziału powiatowego podpisuje pracownik biura wydziału powiatowego, powołany do tego przez przewodniczącego wydziału powiatowego zgodnie z podziałem czynności biura.

(3) W sprawach, o których mowa w art. 60 oraz ust. (1) i (2) niniejszego paragrafu, stosuje się analogicznie postanowienia § 31.

Do art. 61.

§ 60. Przełożony gminy obowiązek kontroli nad czynnościami biur zarządu gminy oraz nad czynnościami urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw gminnych wykonywać może bądź osobiście, bądź za pośrednictwem innych członków zarządu albo wyznaczonych do tych czynności urzędników (kontrolerów). Zakres kontroli nad całokształtem czynności kasowo-rachunkowych określają §§ 50 i 51 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. o kasowości i rachunkowości związków komunalnych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 11, poz. 72).

Do art. 62.

§ 61. (1) Kadencja komisji rewizyjnej biegnie równolegle z kadencją rady gminy.

(2) W razie rozwiązania rady gminy (art. 69) komisja rewizyjna ulega automatycznemu rozwiązaniu.

(3) Postanowienia art. 2 ust. (2) stosuje się analogicznie do przewodniczącego i członków komisji rewizyjnej.

§ 62. Z zakresu działania komisyj rewizyjnych wyłączone są czynności zarządów gmin i wydziałów powiatowych w sprawach administracji rządowej. Natomiast nie podlegają wyłączeniu: badanie wykonania budżetu, związanego z temi czynnościami, oraz czynności kasowo-rachunkowe, dotyczące powyższych spraw.

§ 63. (1) Czynności komisji rewizyjnej, przewidziane w ust. (5) lit. a) art. 62, dotyczą jedynie działalności finansowej i gospodarczej organów zarządzających (ust. 1 art. 62).

(2) Komisje rewizyjne w powyższym zakresie powołane są do kontroli i oceny działalności organów zarządzających ze stanowiska formalnego, które polega na badaniu tej działalności pod względem jej prawidłowości i zgodności z obowiązującemi przepisami, postanowieniami statutów i uchwał organu stanowiącego oraz budżetem.

(3) Do komisyj rewizyjnych należy ponadto badanie i ocena, czy całokształt oraz poszczególne kierunki działalności finansowej i gospodarczej organów zarządzających zgodne są z zasadami oszczędności w gospodarce publicznej, czy organ zarządzający oraz podległe mu kierownictwo zakładów i przedsiębiorstw oszczędnie dysponuje kredytami, przewidzianemi w budżecie, czy zasadom oszczędności odpowiada również program i kolejność poczynań finansowych organu zarządzającego. Z tego stanowiska komisje rewizyjne mają więc prawo badać i wydawać opinje, czy obsługa potrzeb publicznych jest zorganizowana w sposób oszczędny i działa sprawnie, czy z punktu widzenia zasad oszczędności i kontroli wewnętrznej racjonalna jest organizacja pracy w instytucjach związku samorządowego i t. p.

(4) W szczególności komisje rewizyjne są obowiązane:

a) badać corocznie, przed przyjęciem przez radę gminy (radę powiatową) roczne sprawozdanie zarządu gminy (wydziału powiatowego) z wykonania budżetu oraz złożyć radzie opinję i wnioski nie później, niż w ciągu 6 tygodni po otrzymaniu od zarządu gminy (wydziału powiatowego) powyższego sprawozdania,

b) badać corocznie zamknięcia rachunkowe za ubiegły okres budżetowy i roczne bilanse zakładów i przedsiębiorstw związku samorządowego oraz zgłosić w tym zakresie radzie opinję i wnioski nie później, niż w ciągu 6 tygodni po otrzymaniu od zarządu gminy (wydziału powiatowego) tych zamknięć,

c) badać prawidłowość i zgodność z zasadami oszczędności wydatków i dochodów oraz czynności kasowych i rachunkowych w biurach zarządu gminy względnie wydziału powiatowego, jak również w zakładach i przedsiębiorstwach.

(5) Uprawnienia komisji rewizyjnej, zakres, rodzaj i ilość obowiązkowych rewizyj określają ponadto przepisy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. o kasowości i rachunkowości związków komunalnych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 11, poz. 72) oraz regulamin czynności komisji (art. 62 ust. 2).

§ 64. O zamierzonych czynnościach rewizyjnych przewodniczący komisji rewizyjnej obowiązany jest przed ich podjęciem zawiadomić przełożonego gminy (przewodniczącego wydziału powiatowego) i czynności powyższe może podejmować jedynie z jego wiedzą.

§ 65. (1) Obowiązek komisyj rewizyjnych, przewidziany w ustawie (5) lit. b) art. 62, polega na składaniu ze swej działalności sprawozdań w radzie gminy (radzie powiatowej).

(2) Wyniki czynności komisji rewizyjnej referuje na posiedzeniu rady gminy (rady powiatowej) przewodniczący komisji (ust. 9 art. 62), bądź upoważniony przezeń jej członek.

(3) Przed wniesieniem pod obrady rady gminy (rady powiatowej) sprawozdania i wniosków komisji rewizyjnej rozpatrzyć je musi zarząd gminy (art. 44 ust. 1 lit. a) (wydział powiatowy) i udzielić swych wyjaśnień (ust. 10 art. 62) nie później, niż w ciągu 3 tygodni po otrzymaniu materjałów komisji rewizyjnej.

(4) Dopóki rada gminy (rada powiatowa) nie rozpatrzy sprawozdania i wniosku komisji rewizyjnej, mają one charakter poufny i w stosunku do nich przewodniczący komisji rewizyjnej, jej członkowie, członkowie zarządu gminy (wydziału powiatowego) oraz powołani przez komisję rzeczoznawcy obowiązani są dochować tajemnicy urzędowej.

§ 66. Na uzasadnione żądanie komisji rewizyjnej przewodniczący organu stanowiącego winien zwołać najpóźniej w ciągu 14 dni posiedzenie tego organu i umieścić na porządku dziennym tego posiedzenia sprawozdanie i wnioski komisji. Jeżeli przewodniczący organu stanowiącego nie uzna powodów, podanych przez przewodniczącego komisji rewizyjnej, za dostatecznie uzasadnione, obowiązany jest zwrócić się do władzy nadzorczej w celu uzyskania jej decyzji.

§ 67. (1) Jeżeli komisja rewizyjna nie wykonywa ciążących na niej zadań, bądź wykonywa je nieudolnie albo niedbale, rada gminy (rada powiatowa) winna całkowicie lub częściowo odnowić skład komisji. W tym celu rada gminy (rada powiatowa) winna w razie potrzeby wezwać przewodniczącego, wszystkich lub poszczególnych członków komisji rewizyjnej do złożenia mandatu, w razie zaś bezskuteczności wezwania osoby te odwołać z komisji rewizyjnej.

(2) Uchwała rady w sprawie odnowienia składu komisji rewizyjnej i odwołania w tym celu jej członków wymaga większości głosów obecnych radnych przy składzie, stanowiącym co najmniej połowę ustawowej liczby radnych. W głosowaniu członkowie zarządu gminy (wydziału powiatowego) udziału brać nie mogą. W sprawach tych mają ponadto w gminach wiejskich i miastach analogiczne zastosowanie postanowienia ust. (4) art. 35.

(3) Bliższe postanowienia w sprawach, objętych niniejszym paragrafem, powinny być unormowane w regulaminie czynności komisji rewizyjnej.

§ 68. (1) Nad należytą działalnością komisyj rewizyjnych czuwają władze nadzorcze, które mogą wzywać jej przewodniczącego do składania sprawozdań i wyjaśnień z zakresu kontroli wewnętrznej (art. 67 ust. 1) oraz delegować swych przedstawicieli na posiedzenia komisyj (art. 67 ust. 4).

(2) W wypadku stwierdzenia przez komisję rewizyjną nadużyć pieniężnych przewodniczący komisji, a w razie niemożności wykonywania przez niego czynności służbowych jego zastępca lub jeden z członków komisji, obowiązani są bezzwłocznie donieść o tem władzy nadzorczej. Obowiązek ten odnosi się również do wypadku stwierdzenia przez komisję rewizyjną poważniejszych braków w gospodarce publicznej, wymagających bezzwłocznego ich usunięcia ze względu na grożącą związkowi samorządowemu lub Skarbowi Państwa szkodę materjalną.

(3) Jeżeli komisja rewizyjna podniosła w sprawozdaniu swem jakiekolwiek uchybienia w administracji lub gospodarce samorządowej, wówczas przełożony gminy i starosta powiatowy, jako przewodniczący wydziału powiatowego, obowiązani są przesłać władzy nadzorczej odpis sprawozdań, opinij i wniosków komisji rewizyjnej wraz ze swemi wyjaśnieniami nie później, niż w terminie, przewidzianym w ust. (3) § 65.

Do art. 63.

§ 69. (1) Opinja komisji rewizyjnej w sprawach, przewidzianych w art. 63, nie wyłączając

sprawy przyjęcia do wiadomości rocznego sprawozdania z wykonania budżetu i zatwierdzenia rocznych zamknięć rachunkowych oraz bilansów, jest prawnie konieczna; w razie pominięcia opinji komisji władza nadzorcza może unieważnić odnośną uchwałę organu stanowiącego (art. 66, 90 i 93 ust. 1).

(2) Obowiązek bezzwłocznego przesłania uchwały organu stanowiącego, o której mowa w art. 63, władzy nadzorczej, ciąży na przełożonym gminy i przewodniczącym wydziału powiatowego.

§ 70. Zarzuty, jakie organ stanowiący może w myśl art. 63 podnieść przeciwko organowi zarządzającemu albo poszczególnym osobom, wchodzącym w skład tego organu, muszą dokładnie wskazywać, jakich niewłaściwości, nieformalności i uchybień dopatruje się rada gminy (rada powiatowa) w działalności finansowej i gospodarczej zarządu gminy (wydziału powiatowego) albo poszczególnych osób, wchodzących w skład tego organu.

Rozdział 4.

Przepisy, dotyczące obszaru województwa białostockiego, z wyjątkiem powiatów: grodzieńskiego i wołkowyskiego oraz obszaru województw: kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i warszawskiego.

Do art. 75.

§ 71. Moc ustawy o organizacji zarządu gubernji Królestwa Polskiego (Zb. pr. ces. ros. z roku 1892 t. II kont. do r. 1913 dz. V art. 194—286) ze zmianami, wynikającemi z późniejszych przepisów i ustawy samorządowej, rozciąga się z dniem 13 lipca 1933 r. na obszar gminy białowieskiej i masiewskiej w powiecie bielskim, województwie białostockiem.

Do art. 76.

§ 72. (1) Zgodnie z postanowieniami ust. (3) art. 76 na kolegjalny zarząd gminny przechodzą sprawy, wymienione w art. 7 lit. a) dekretu Naczelnika Państwa z dnia 27 listopada 1918 r. o utworzeniu rad gminnych na obszarze b. Królestwa Kongresowego (Dz. P. P. P. Nr. 18, poz. 48), z zastrzeżeniem, że wykonywanie uchwał rady gminnej należy do wójta, przyczem kolegjum zarządu gminnego w drodze uchwały określa sposób wykonania uchwał rady gminnej w sprawach inwestycyj zgodnie z postanowieniami art. 44 ust. (1) lit. h) i § 27.

(2) Ze spraw, wymienionych w art. 7 lit. d) dekretu Naczelnika Państwa z dnia 27 listopada 1918 r., do zarządu gminnego przechodzą i wymagają uchwały jego kolegjum (art. 14 ust. 1 i 2) sprawy przyjmowania i zwalniania pracowników gminnych.

(3) Sprawy, wymienione w art. 7 lit. b) i c) dekretu Naczelnika Państwa z dnia 27 listopada 1918 r., przechodzą na wójta, działającego jednoosobowo.

Do art. 80.

§ 73. (1) Pod działanie postanowień art. 80 podpadają prawa majątkowe, przysługujące z mocy wspólnych aktów nadawczych dawnym gromadom włościańskim albo określonej grupie gospodarzy, jako posiadaczy gruntów, objętych dekretem o uwłaszczeniu włościan z dnia 21 marca 1864 r. i tabelami likwidacyjnemi, w których zapisane są gromadzkie grunta, będące we wspólnem użytkowaniu albo inne prawa majątkowe, jak wspólne pastwiska, wygony, wspólne grunta wsi i dworu, prawa służebności i t. p.

(2) Do zakresu spraw majątkowych, wymagających decyzji (uchwały) zebrania uprawnionych, należą: likwidacja, t. j. podział wspólnych gruntów pomiędzy poszczególnych gospodarzy użytkowników, zamiana gruntów, sprzedaż, oddanie w dzierżawę, ustalenie sposobu użytkowania oraz potrzebne czynności zarządu, jak piecza nad gruntami i t. p.

(3) Kwalifikowana większość 2/3 wszystkich uprawnionych w myśl art. 274 pkt. 1) ustawy o organizacji zarządu gubernji Królestwa Polskiego potrzebna jest w sprawach likwidacji wspólnoty, jak podziału gruntów, będących we wspólnem użytkowaniu, pomiędzy gospodarzy, oraz w innych sprawach rozporządzenia danemi gruntami, jak sprzedaż, zamiana, wieczysta dzierżawa. Nie jest natomiast wymagana kwalifikowana większość w sprawach zwykłego zarządu gruntów; w sprawach tych, zarówno jak w sprawach wymienionych w art. 271 pkt. 10 i 11 ustawy o organizacji zarządu gubernji Królestwa Polskiego, wystarczy zwykła większość głosów w obecności co najmniej połowy wszystkich uprawnionych, zgodnie z postanowieniami art. 272 i 273, łącznie z art. 210 i 211 ustawy o organizacji zarządu gubernji Królestwa Polskiego.

§ 74. (1) Sołtys, jako przewodniczący zebrania uprawnionych, zwołuje je w miarę potrzeby lub na żądanie 1/4 ogółu uprawnionych, kieruje obradami i wpisuje uchwały do specjalnej księgi uchwał zgodnie z art. 275 ustawy o organizacji zarządu gubernji Królestwa Polskiego, czuwa nad wykonaniem uchwał zebrania oraz baczy, ażeby zgodnie z niemi wykonywany był zarząd i piecza nad gruntami wspólnemi.

(2) W gminach, nie podzielonych na gromady (art. 15 ust (4) i art. 79), przewodnictwo na zebraniach uprawnionych należy do wójta, albo z jego upoważnienia do podwójciego lub jednego z ławników.

Rozdział 5.

Przepisy dotyczące obszaru województw krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

Do art. 82 i 83.

§ 75. (1) W gminach, które przed wejściem w życie ustawy samorządowej rządziły się ustawą z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. u. kr. Nr. 51),

bądź ustawą z dnia 12 sierpnia 1866 r. (Dz. u. kr. Nr. 19), po podniesieniu ich do rzędu miast na mocy postanowień ust. (2) art. 82 lub w trybie postanowień ust. (3) tegoż artykułu albo art. 83 organa ustrojowe tych gmin sprawują funkcje organów ustrojowych miast do czasu ukonstytuowania tych organów.

(2) Skład kolegjum zarządu gminy w gminach, o których mowa w ust. (1), stanowią członkowie zarządu gminnego względnie zwierzchności gminnej. Kolegjum to do czasu ukonstytuowania się magistratu posiada uprawnienia jego w zakresie, przewidzianym w art. 44.

Rozdział 6.

Przepisy, dotyczące obszaru województw pomorskiego i poznańskiego.

Do art. 93.

§ 76. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosują się do miast, w których wprowadzony jest ustrój, przewidziany w § 72 i 73 ordynacji miejskiej z dnia 30 maja 1853 r. (Zb. u. pr. str. 261), z zastrzeżeniem zmian, jakie wynikają z postanowień powyższych paragrafów tej ustawy.

Do art. 97.

§ 77. (1) W stosunku do uchwał izby wojewódzkiej, które w sprawach, uregulowanych postanowieniami ust. (1) art. 97, zdaniem wojewody naruszają postanowienia ustawy lub regulaminu wyborczego, wojewoda posiada uprawnienia, przewidziane w ust. (2) art. 59 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnie 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działałania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), w stosunku zaś do uchwał wydziału powiatowego te same uprawnienia posiada starosta powiatowy na mocy art. 81 ust. (1) tegoż rozporządzenia.

(2) O ważności uchwały izby wojewódzkiej, zawieszonej przez wojewodę w myśl ustępu poprzedniego, rozstrzyga ostatecznie Minister Spraw Wewnętrznych, o ważności zaś uchwały wydziału powiatowego, zawieszonej przez starostę powiatowego, rozstrzyga ostatecznie wojewoda przy współudziale izby wojewódzkiej z głosem stanowczym.

(3) O decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych, względnie wojewody, należy zawiadomić na najbliższem posiedzeniu właściwe kolegjum izby wojewódzkiej, względnie wydziału powiatowego.

(4) Po wydaniu decyzji przez Ministra Spraw Wewnętrznych, względnie wojewodę w myśl postanowień ust. (2) niniejszego paragrafu wojewoda, względnie starosta powiatowy wydaje orzeczenie o ważności wyborów, będąc związanym uchwałą izby wojewódzkiej, względnie wydziału powiatowego o tyle, o ile uchwała nie została unieważniona zgodnie z art. 59 i 81 wymienionego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. Jeżeli uchwała wydziału powiatowego względnie izby wojewódzkiej została unieważniona, starosta powiatowy względnie wojewoda wydaje decyzje na podstawie nowej uchwały danego organu kolegjalnego, który przy jej podejmowaniu jest związany decyzją Ministra Spraw Wewnętrznych, względnie wojewody, wydaną w myśl postanowień ust. (2) niniejszego paragrafu.

(5) Orzeczenia starostów powiatowych i wojewodów o ważności wyborów, wydane w myśl postanowień ustępu poprzedniego niniejszego paragrafu, podlegają przepisom ust. (2) art. 97.

Rozdział 7.

Postanowienia przejściowe.

Do art. 106.

§ 78. (1) Na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego, wileńskiego i wołyńskiego zebrania gromadzkie w gromadach, o których mowa w ust. (3) art. 18, posiadają dotychczasowe kompetencje ze zmianami, wynikającemi z ustawy samorządowej.

2) Na obszarze województwa białostockiego, z wyjątkiem powiatu grodzieńskiego i wołkowyskiego, oraz na obszarze województw kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i warszawskiego odejmuje się zebraniom gromadzkim w gromadach, o których mowa w ust. (3) art. 18 sprawy, przewidziane w art. 271 p. 2) i 11) ustawy o organizacji zarządu gubernji Królestwa Polskiego (Zb. pr. ces. ros. z 1892 r. t. II kont. do r. 1913 dz. V art. 194—286); sprawy te przechodzą na zebrania uprawnionych osób zgodnie z art. 80 ustawy samorządowej i § 73 niniejszego rozporządzenia.

(3) Zarząd majątkiem gromady, nie będącym we wspólnem użytkowaniu gospodarzy na podstawie wspólnych aktów nadawczych (tabel likwidacyjnych), na obszarze, określonym w ustępie poprzednim, przechodzi na sołtysa (podsołtysa), działającego w tym zakresie pod kontrolą zebrania gromadzkiego względnie rady gromadzkiej oraz pod bezpośrednim nadzorem wójta (art. 24 ust. 1).

Do art. 113.

§ 79. Czynne w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tymczasowe wydziały powiatowe i tymczasowe rady powiatowe na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego posiadają kompetencje organów ustrojowych powiatowych związków samorządowych, przewidziane w dekrecie Naczelnika Państwa z dnia 4 lutego 1919 r. o tymczasowej ordynacji powiatowej dla obszarów b. zaboru rosyjskiego (Dz P. P. P. Nr. 13, poz. 141) ze zmianami, wynikającemi z późniejszych ustaw i ustawy samorządowej (art. 85).

Do art. 117.

§ 80. Czynni w dniu wejścia w życie ustawy samorządowej płatni członkowie zarządów miejskich, o których mowa w art. 117, pozostają

na zajmowanych stanowiskach aż do normalnego upływu bieżącej ich 12-letniej kadencji; stosunek służbowy ich ulega rozwiązaniu przed upływem kadencji jedynie w przypadku dobrowolnego ustąpienia, wygaśnięcia z innych powodów albo utraty mandatu.

§ 81. (1) Czynni w dniu wejścia w życie ustawy samorządowej na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego płatni członkowie zarządów miejskich, wybrani na 12 lat, obowiązani są poza udziałem w posiedzeniach magistratu wykonywać stale czynności zarządu miejskiego, poruczone im przez przełożonych gminy i podlegają w tym zakresie ich zwierzchnictwu służbowemu. W czasie wykonywania czynności członków kolegjum zarządu miejskiego (magistratu) stosuje się do osób powyższych postanowienia § 30.

(2) Wszyscy płatni członkowie zarządów miejskich na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego w zakresie obowiązków i praw podlegają postanowieniom ustawy samorządowej, dotyczącym zawodowych członków zarządów miejskich poza wyjątkami, przewidzianemi w ust. (3) art. 117. W szczególności odnoszą się do nich postanowienia ust. (1)—(3) art. 52, ust. (1), (4), (8) i (10) art. 53, łącznie z przepisami ust. (1) § 52 i § 53 oraz postanowienia art. 69 ust. (7), art. 70 oraz ust. (4) art. 72, art. 101 i 116.

§ 82. Do płatnych członków zarządów miejskich, o których mowa w art. 117, w przypadku, przewidzianym w ust. (4) tegoż artykułu, stosuje się odpowiednie postanowienia ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych z późniejszemi zmianami z zastrzeżeniem, że prawo do emerytury przysługuje płatnemu członkowi zarządu miejskiego już po 10 latach w wysokości 35% uposażenia, służącego za podstawę do wymiaru zaopatrzenia emerytalnego i zaopatrzenie to wzrasta za każdy następny rok o 3%. Uposażenie to nie może przekraczać 100% podstawy wymiaru. W przypadkach, w których możliwe jest nabycie prawa do emerytury po krótszym okresie służby zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych z późniejszemi zmianami, uposażenie emerytalne wynosi do 10 lat służby włącznie 35% podstawy wymiaru.

§ 83. Przy obliczaniu podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego w myśl postanowień § 82 potrąca się 5% opłatę emerytalną, przewidzianą w ust. (7) art. 53 i § 53.

Do art. 119.

§ 84. Postanowienia § 81 ust. (2) oraz §§ 82 i 83 stosuje się odpowiednio do osób, o których mowa w ust. (1) art. 119.

Rozdział 8.

Postanowienia końcowe.

§ 85. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze całego Państwa, z wyjątkiem województwa śląskiego.

Poz. 770. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1933 r. w sprawie regulaminu wyborczego do zarządu miejskiego na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, pomorskiego, poznańskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

Na podstawie art. 37 ust. (5) i art. 129 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) zarządzam co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. Przez powołane w niniejszem rozporządzeniu bez bliższego określenia artykuły ustawy należy rozumieć artykuły ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294). Przez powołane bez bliższego określenia paragrafy należy rozumieć paragrafy niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Członków zarządu miejskiego (prezydenta miasta, wiceprezydentów, burmistrza, wiceburmistrza i ławników) wybierają radni.

§ 3. (1) Do ważności wyborów członków zarządu miejskiego konieczna jest obecność więcej niż połowy ustawowej liczby radnych. Ułamek zaokrągla się wgórę do pełnej jedynki.

(2) W braku wymaganej liczby radnych, przełożony gminy zwołuje powtórne zebranie wyborcze radnych, które winno odbyć się najpóźniej w 7 dni po pierwszem zebraniu. O ile na powtórne zebranie również nie przybędzie wymagana liczba radnych, przełożony gminy stwierdza niedokonanie wyboru, o czem bezzwłocznie donosi władzy nadzorczej. Wówczas ma zastosowanie art 50 ust. (4) ustawy oraz § 24 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1933 r. w sprawie wykonania ustawy o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 100 poz. 769).

§ 4. (1) Wybory członków zarządu miejskiego zarządza w miastach niewydzielonych z powiatowego związku samorządowego — starosta powiatowy, w miastach wydzielonych — wojewoda. Władzom tym przysługuje ogólny nadzór nad czynnościami wyborczemi i z tego tytułu korzystają one analogicznie z uprawnień, określonych w art. 67 ustawy. W zarządzeniu wyborów władza podaje dzień zarządzenia wyborów, termin zebrania wyborczego i liczby przy-

padających na daną gminę poszczególnych członków zarządu miejskiego (Wzór Nr. 1).

(2) Na podstawie zarządzenia wyborów (ust. 1) przełożony gminy zawiadamia wszystkich radnych o miejscu, dniu i godzinie zebrania wyborczego, podając cel zebrania i liczby poszczególnych członków zarządu miejskiego. Zawiadomienie radnych powinno być dokonane co najmiej na 3 dni przed zebraniem na piśmie za potwierdzeniem odbioru (Wzór Nr. 2).

(3) Wybory nie mogą odbywać się w okresie uroczystych świąt.

§ 5. (1) Wybory członków zarządu miejskiego przeprowadzają: przewodniczący i dwaj członkowie asesorowie.

(2) Przewodniczącego zebrania wyborczego wybierają każdorazowo w tym celu radni z pośród swego grona zwykłą większością głosów obecnych. Członków asesorów powołuje przewodniczący z pośród obecnych na zebraniu radnych.

§ 6. Przełożony gminy sporządza wykaz radnych w układzie alfabetycznym i doręcza go przewodniczącemu zebrania wyborczego.

§ 7. Radni wybierają najpierw prezydenta miasta albo burmistrza, potem wiceprezydenta (wiceprezydentów) albo wiceburmistrza, wkońcu ławników.

§ 8. (1) Wybory członków zarządu miejskiego przeprowadza się w głosowaniu tajnem zapomocą kart do głosowania i kopert.

(2) Karty do głosowania nie mogą być koloru oczywiście innego niż biały.

(3) Koperty do głosowania powinny być ostemplowane pieczęcią gminy i posiadać jeden kształt, kolor i gatunek papieru.

§ 9. (1) Przed rozpoczęciem wyborów przewodniczący zebrania wyborczego po stwierdzeniu obecności wymaganej liczby radnych (§ 3) i odczytaniu wyborcom §§ 2—5, 7—11, 23—28, nadto przy wyborze przełożonego gminy i jego zastępców §§ 12—16, przy wyborze ławników §§ 17—22 niniejszego rozporządzenia wzywa zebranych:

a) przy wyborach prezydenta miasta, wiceprezydenta, burmistrza i wiceburmistrza— do zgłaszania kandydatów,

b) przy wyborach ławników — do zgłaszania list kandydatów.

(2) Zgłoszenia kandydatów bądź list kandydatów powinny być uskutecznione bezpośrednio po wezwaniu przewodniczącego w myśl ustępu poprzedniego.

§ 10. (1) Przed przystąpieniem do głosowania przewodniczący oraz dwaj asesorowie (§ 5) sprawdzają czy urna wyborcza jest próżna, poczem urnę zamykają.

(2) Głosowanie odbywa się w sposób następujący: przewodniczący odczytuje wykaz radnych w porządku alfabetycznym; radni, w miarę wywołania nazwisk, podchodzą do stołu i otrzymawszy od przewodniczącego kopertę, wkładają do niej kartę do głosowania, poczem zwracają przewodniczącemu, który wrzuca ją do urny wyborczej w obecności wyborcy. Oddanie głosu zaznacza przewodniczący w wykazie radnych.

§ 11. (1) Po oddaniu głosów przez zebranych przewodniczący zapytuje, czy wszyscy już głosowali i uprzedza, iż głosowanie zostanie zamknięte, poczem w braku zgłaszających się, zamyka głosowanie.

(2) Po zamknięciu głosowania przewodniczący ustala liczbę oddanych głosów. W tym celu wyjmuje z urny wyborczej koperty, liczy je i porównuje ich liczbę z liczbą wyborców, którzy oddali głos według wykazu radnych. Jeżeli powyższe liczby nie są jednakowe należy to zaznaczyć w protokóle z podaniem przyczyn, mogących ewentualnie wyjaśnić powyższą niezgodność. Następnie przewodniczący wyjmuje z kopert karty do głosowania i odczytuje ich treść, asesorowie zaś wpisują do dwóch kart obliczenia (wzór Nr. 4) głosy oddane ważnie:

a) przy wyborach prezydenta miasta, wiceprezydenta, burmistrza, wiceburmistrza— na poszczególnych kandydatów,

b) przy wyborach ławników — na poszczególne listy kandydatów.

(3) W trakcie odczytywania karty do głosowania przewodniczący bada jej ważność. O nieważności karty do głosowania decyduje większością głosów przewodniczący łącznie z asesorami. Od tych decyzyj niema odwołania.

Wybór prezydenta miasta, wiceprezydenta, burmistrza i wiceburmistrza.

§ 12. (1) Zgłoszenie kandydata na prezydenta miasta, wiceprezydenta, burmistrza i wiceburmistrza uskutecznia się na piśmie; może ono zawierać nazwisko tylko jednego kandydata i winno być podpisane przez co najmniej 1/4 ustawowej liczby radnych. Zgłoszenie może podpisać tylko obecny na zebraniu radny, przyczem każdy obecny radny może podpisać tylko jedno zgłoszenie.

(2) W zgłoszeniu należy wymienić imię, nazwisko, wiek i miejsce zamieszkania kandydata. W razie zgłoszenia kandydatów o jednakowem imieniu i nazwisku, oraz wieku i miejscu zamieszkania — przewodniczący wzywa radnych zgłaszających kandydata do podania cech ściśle określających osobę kandydata (imię ojca, zawód i t. p.).

(3) Do zgłoszenia winna być dołączona pisemna deklaracja kandydata, iż zgadza się na postawienie jego kandydatury, że posiada prawo wybieralności i że zaznajomił się z postanowieniami art. 9 ustawy, o ile zaś chodzi o kandydatów na stanowiska niezawodowych burmistrzów — również z postanowieniami art. 8 ustawy, a niezawodowych wiceburmistrzów — ponadto z postanowieniami art. 6 i 8 ustawy (Wzór Nr. 5).

§ 13. (1) Po zgłoszeniu kandydatów, przewodniczący bada, czy zgłoszenia były prawidłowe i czy zgłoszeni kandydaci mają prawo wybieralności.

(2) W razie zauważenia braków przewodniczący zwraca się do zgłaszających o ich usunięcie. W przypadku nieusunięcia braków, przewodniczący łącznie z asesorami w drodze uchwały, powziętej większością głosów, stwierdza nieważność zgłoszenia. Od tych decyzyj niema odwołania.

(3) Następnie przewodniczący ustala listę ważnie zgłoszonych kandydatów i ogłasza ją zebranym (Wzór Nr. 6).

§ 14. (1) Każdy wyborca może oddać głos przy każdem głosowaniu tylko na jednego z ważnie zgłoszonych kandydatów.

(2) Wyborca na karcie do głosowania wpisuje imię, nazwisko, ewentualnie imię ojca kandydata (§ 15 ust. 1 lit. f).

(3) Karta do głosowania może zawierać tylko jedno nazwisko kandydata.

(4) Karta może być pisana lub odbita mechanicznie.

§ 15. (1) Nieważne są:

a) karty do głosowania włożone do kopert urzędowo nieostemplowanych;
b) karty koloru oczywiście innego niż biały;
c) karty niewypełnione;
d) karty, zawierające więcej niż jedno nazwisko kandydata;
e) karty, zawierające prócz imion i nazwiska dopiski, jednak znak pisarski przy nazwisku nie powoduje nieważności karty;
f) karty wyraźnie nieczytelne lub niewskazujące niewątpliwie na jednego z ważnie zgłoszonych kandydatów. Wymienienie imienia kandydata jest niezbędne tylko wówczas, gdy zgłoszono więcej kandydatów tego samego nazwiska. W razie zgłoszenia dwóch lub więcej kandydatów tego samego nazwiska i imienia, należy wymienić imię ojca bądź zawód i t. p. (§ 12 ust. 2). Błędy i niedokładności pisowni nie powodują nieważności karty do głosowania, o ile tylko niezachodzi wątpliwość co do tożsamości kandydata.

(2) Z kilku znalezionych w kopercie prawidłowo wypełnionych i o jednakowej treści kart do głosowania uznaje się za ważną tylko jedną kartę. Jeżeli zaś w kopercie znaleziono dwie lub więcej kart do głosowania o różnej treści, wszystkie znajdujące się w kopercie karty uznaje się za nieważne.

(3) Skreślenie nazwiska i dopisania innego nie powoduje nieważności karty do głosowania.

§ 16. (1) Za wybranego na prezydenta miasta, wiceprezydenta, burmistrza albo wiceburmistrza uznaje się tego z pośród ważnie zgłoszonych kandytatów, który uzyskał taką ilość ważnych głosów, która cyfrowo odpowiada co najmniej połowie plus jeden ustawowej liczby radnych.

(2) Jeżeli żaden z kandytatów nie uzyskał wymaganej ilości głosów, przewodniczący przeprowadza głosowanie ściślejsze.

(3) W głosowaniu ściślejszem wyborca może głosować tylko na jednego z tych dwóch ważnie zgłoszonych kandydatów, którzy w pierwszem głosowaniu uzyskali najwięcej głosów. W razie równości głosów o skreśleniu rozstrzyga los, wyciągnięty przez przewodniczącego.

(4) Jeżeli w głosowaniu ściślejszem żaden z kandydatów nie uzyskał wymaganej w ust. 1 ilości głosów, przewodniczący przeprowadza powtórne głosowanie ściślejsze. W powtórnem głosowaniu ściślejszem wyborca może głosować tylko na tego kandydata, który w pierwszem głosowaniu ściślejszem uzyskał większą ilość głosów. W razie równości głosów o skreśleniu rozstrzyga los, wyciągnięty przez przewodniczącego zebrania wyborczego.

(5) Jeżeli w powtórnem głosowaniu ściślejszem kandydat nie otrzymał wymaganej w ust. 1 ilości głosów, przewodniczący stwierdza niedokonanie wyboru, o czem bezzwłocznie donosi władzy nadzorczej. Wówczas ma zastosowanie art. 50 ust. (4) ustawy.

Wybór ławników.

§ 17. (1) Wybrany na ławnika miejskiego może być każdy obywatel polski bez różnicy płci, który ukończył do dnia zarządzenia wyborów 30 lat, włada językiem polskim w słowie i piśmie i ma w myśl art. 3 ustawy na terenie danego miasta ogólne prawo wybierania do organów ustrojowych związków samorządowych bez względu na to, czy jest radnym, czy nim nie jest.

(2) Liczba ławników stanowi 10% ustawowej liczby radnych i nie może być mniejsza od 3. Ułamki, powstałe przy obliczeniu, zaokrągla się w górę do pełnej jedynki.

§ 18. (1) Lista kandydatów na ławników powinna być zgłoszona na piśmie i podpisana:

a) w miastach do 25.000 mieszkańców — przez 1/4 ustawowej liczby radnych danego miasta;
b) w miastach ponad 25 000 do 120.000 mieszkańców—przez 1/6 ustawowej liczby radnych danego miasta;
c) w miastach ponad 120 000 mieszkańców — przez 1/10 ustawowej liczby radnych danego miasta.

Ułamki, powstałe przy obliczeniu, zaokrągla się wgórę do pełnej jedynki.

(2) Listę może podpisać tylko obecny na zebraniu radny, przyczem każdy z nich może podpisać tylko jedną listę.

(3) Lista nie może zawierać więcej nazwisk kandydatów, aniżeli podwójną liczbę ławników, przypadających na dane miasto i winna zawierać imię, nazwisko, wiek i miejsce zamieszkania

każdego kandydata. Do listy należy dołączyć deklarację na piśmie każdego kandydata, iż zgadza się na kandydowanie, że posiada prawo wybieralności oraz że zapoznał się z treścią art. 6, 8 i 9 ustawy.

(4) Postanowienia zawarte w § 13 przy wyborach ławników mają analogiczne zastosowanie z tem, że stwierdza się nieważność całej listy lub nieważność poszczególnych kandydatur, a przewodniczący ustala ważnie zgłoszone listy kandydatów, nadając każdej liście numer w kolejności zgłoszenia, po ogłoszeniu zaś wywiesza listy do przejrzenia.

§ 19. (1) Kandydować można tylko z jednej listy. W razie umieszczenia kandydata na paru listach, kandydat na zapytanie przewodniczącego winien oświadczyć z której listy chce kandydować. W razie nieobecności kandydata kandydaturę zachowuje się jedynie na tej liście, do której dołączona jest deklaracja z datą najpóźniejszą. W razie jednakowych dat kandydata skreśla się ze wszystkich list.

(2) W razie zgłoszenia jednej tylko ważnej listy, zawierającej co najmniej tyle nazwisk kandydatów, ilu ławników ma być wybranych, głosowanie nie odbywa się, a przewodniczący uznaje za wybranych na ławników tylu kandydatów w kolejności umieszczenia ich na zgłoszonej liście, ilu ławników ma być wybranych.

(3) Łączenie (blok) list jest niedopuszczalne.

§ 20. (1) Każdy wyborca może głosować tylko na jedną z ważnie zgłoszonych list kandydatów, wpisując na karcie do głosowania tylko numer listy.

(2) Karta do głosowania może być pisana lub odbita mechanicznie, przyczem numer listy może być oznaczony słowem lub cyfrą.

§ 21. (1) Nieważne są:

a) karty do głosowania, zawierające prócz numeru listy dopiski, jednak znaki pisarskie nie powodują nieważności karty;

b) karty wyraźnie nieczytelne lub nie wskazujące niewątpliwie na jedną z ważnie zgłoszonych list kandydatów.

(2) Postanowienia zawarte w § 15 ust. (1) lit. a, b, c oraz ust. (2) mają analogiczne zastosowanie.

§ 22. (1) Po ustaleniu ile każda z list kandydatów otrzymała ważnie oddanych głosów uskutecznia się podział mandatów pomiędzy listy.

(2) Mandaty ławników rozdziela się pomiędzy ważnie zgłoszone listy kandydatów w stosunku do ilości głosów ważnie oddanych na daną listę. Łączną sumę głosów, ważnie oddanych na wszystkie ważnie zgłoszone listy kandydatów, dzieli się przez liczbę ławników, mających być wybranymi. Otrzymana w ten sposób liczba jest dzielnikiem wyborczym. Ułamek zaokrągla się w górę do pełnej jedynki. Każda lista otrzymuje tyle mandatów, ile razy dzielnik wyborczy mieści się w liczbie głosów, ważnie oddanych na daną listę bez uwzględnienia ułamków. Jeżeli po tym podziale pozostaną jeszcze wolne mandaty, dzieli się ilość głosów każdej listy przez liczbę mandatów już jej przyznanych powiększoną o jeden. Tej liście kandydatów, która wykaże najwyższy iloraz wraz z ułamkiem, przyznaje się dalszy mandat. W ten sposób postępuje się dalej, w miarę potrzeby. W razie gdyby parę list miało jednakowe prawo do tego samego mandatu rozstrzyga los, wyciągnięty przez przewodniczącego.

(3) Uzyskane przez poszczególne listy mandaty przypadają kandydatom danej listy w kolejności zajmowanego miejsca na liście.

Przykład:

W mieście, wybierającem 24 radnych, liczba ławników wynosi 3. W głosowaniu wzięło udział 24 radnych. Zgłoszono 4 listy ławników.

Lista	Nr. 1	otrzymała	9 głosów,
„	Nr. 2	„	7 „
„	Nr. 3	„	5 „
„	Nr. 4	„	3 głosy

Razem 24 głosy.

Dzieląc 24 głosy przez liczbę ławników 3, otrzymujemy dzielnik 8.

Lista	Nr. 1	otrzyma	(9 : 8) = 1	mandat,
„	Nr. 2	„	(7 : 8) = 0	mandatów,
„	Nr. 3	„	(5 : 8) = 0	mandatów,
„	Nr. 4	„	(3 : 8) = 0	mandatów,

Celem przydzielenia drugiego mandatu dzielimy liczbę głosów, otrzymanych przez każdą z list, przez liczbę uzyskanych mandatów plus 1.

9 : (1 plus 1) = $4^1/_3$
7 : (0 „ 1) = 7
5 : (0 „ 1) = 5
3 : (0 „ 1) = 3

Drugi mandat przypada liście Nr. 2.

Celem przydzielenia ostatniego (trzeciego) mandatu dzielimy liczbę głosów, otrzymanych przez każdą z list, przez liczbę uzyskanych mandatów plus 1.

9 : (1 plus 1) = $4^1/_2$
7 : (1 „ 1) = $3^1/_2$
5 : (0 „ 1) = 5
3 : (0 „ 1) = 3.

Ostatni mandat przypada liście Nr. 3.

Wybory uzupełniające.

§ 23. (1) W razie unieważnienia wyborów poszczególnych członków zarządu miejskiego, albo gdy w okresie kadencji ubędzie członek zarządu miejskiego, władza zarządzająca wybory (§ 4 ust. 1) zarządza w ciągu 14 dni wybory uzupełniające.

(2) Wybory uzupełniające prezydenta miasta, wiceprezydenta (wiceprezydentów), burmi-

strza i wiceburmistrza przeprowadza się na tych samych zasadach, jak wybory główne.

(3) Wybory uzupełniające jednego lub dwóch ławników przeprowadza się przy zastosowaniu postanowień niniejszego rozporządzenia na zgłoszonych kandydatów, przyczem 1/4 ustawowej liczby radnych może zgłosić tylu kandydatów, ilu ławników ma być wybranych, a każdy wyborca może głosować tylko na jednego z ważnie zgłoszonych kandydatów. Za wybranego na ławnika uznaje się: przy wyborze jednego ławnika — tego z pośród zgłoszonych ważnie kandydatów, który uzyskał największą ilość ważnych głosów; przy wyborze dwóch ławników — tych dwóch z pośród ważnie zgłoszonych kandydatów, którzy uzyskali kolejno największe ilości ważnych głosów. W razie równości głosów rozstrzyga los, wyciągnięty przez przewodniczącego zebrania wyborczego.

(4) Wybory uzupełniające trzech lub więcej ławników przeprowadza się na tych samych zasadach, jak wybory główne ławników.

(5) Postanowienia zawarte w §§ 24, 25, 26, 27 i 28 mają analogiczne zastosowanie przy wyborach uzupełniających.

Ogłoszenie wyników wyborów i protokół wyborczy.

§ 24. (1) Przewodniczący zebrania wyborczego bezpośrednio po ustaleniu wyników wyborów ogłasza go zebranym wyborcom i sporządza protokół, który winien zawierać: datę, czas trwania oraz miejsce wyborów, nazwiska przewodniczącego i asesorów, liczbę uprawnionych, liczbę obecnych i liczbę głosujących wyborców, ważnie zgłoszonych kandydatów albo ważnie zgłoszone listy kandydatów, liczby ważnie oddanych głosów na poszczególnych kandydatów albo na poszczególne listy kandydatów, imię, nazwisko, wiek i miejsce zamieszkania wybranych.

(2) Protokóły wyborcze sporządza się oddzielnie dla wyboru prezydenta miasta, burmistrza, oddzielnie dla wiceprezydenta (wiceprezydentów), wiceburmistrza, oddzielnie zaś dla wyboru ławników (wzory Nr. 7 i 8).

(3) Protokół podpisują przewodniczący zebrania i asesorowie.

(4) Do protokółu dołącza się zgłoszenia kandydatów albo listy kandydatów, wykaz radnych, karty do głosowania (ważne i unieważnione) oraz karty obliczenia.

(5) Odpis każdego protokółu przewodniczący przesyła bezzwłocznie władzy zarządzającej wybory.

Protesty wyborcze i unieważnienie wyborów z urzędu.

§ 25. Wybory są nieważne:

a) jeżeli zostanie stwierdzone, że przy wyborach dopuszczono się przekupstw, fałszu lub jakiegokolwiek podstępu, a popełnione przestępstwa mogły wpłynąć na wynik wyborów;

b) jeżeli wybory przeprowadzone zostały niezgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, a popełnione uchybienia mogły wpłynąć na wynik wyborów.

§ 26. (1) W ciągu trzech dni po dniu wyborów, ta sama liczba wyborców, jaka jest uprawniona do zgłoszenia kandydatów, albo listy kandydatów (§ 12 ust. 1 albo § 18 ust. 1) ma prawo wnieść na piśmie uzasadniony protest przeciwko wyborom, z żądaniem unieważnienia poszczególnych wyborów w całości albo wyboru poszczególnych osób.

(2) Protesty wnosi się na ręce przełożonego gminy, który w terminie 3-dniowym winien je przesłać z odpowiedniemi wyjaśnieniami przewodniczącego zebrania wyborczego do władzy zarządzającej wybory (§ 4).

§ 27. (1) O nieważności w całości lub w części, z urzędu i na skutek protestu orzeka władza zarządzająca wybory (§ 4), stosując postanowienia: na terenie województw pomorskiego i poznańskiego — zawarte w art. 97 ustawy, na terenie zaś województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego — zawarte w art. 42 ustawy.

(2) W razie unieważnienia wyborów władza zarządzająca wybory w ciągu 14 dni, licząc od unieważnienia, zarządza nowe wybory. W razie zaś unieważnienia wyboru poszczególnych członków zarządu miejskiego mają zastosowanie postanowienia zawarte w § 23.

Postanowienia końcowe.

§ 28. Czynności przełożonego gminy, przewidziane niniejszem rozporządzeniem w braku tego organu wykonuje jego zastępca, w braku zaś zastępcy — spełnia je organ tymczasowy, powołany w myśl przepisów art. 50, art. 55 ust. (2) oraz 72 i 73 ustawy, bądź przepisów dotychczasowych.

§ 29. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, pomorskiego, poznańskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego. Jednocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy, wydane w sprawach unormowanych niniejszem rozporządzeniem.

Załączniki do rozp. Min. Spr, Wewn.
z dnia 15 grudnia 1933 r. (poz. 770).

WOJEWODA......................
(STAROSTA POWIATOWY
w ....)
Nr..................
dnia..193... r.

Wzór Nr. 1
do § 4.

Do

PANA PREZYDENTA MIASTA (BURMISTRZA)

w ....

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 770) zarządzam wybory członków zarządu miejskiego w...

Dniem zarządzenia wyborów jest dzień .... 193......r.

Dniem zebrania wyborczego jest dzień .... 193......r.

Zarząd miejski składa się z 1 prezydenta miasta (burmistrza), ... wiceprezydentów (wiceburmistrza) oraz .... ławników.

WOJEWODA
(STAROSTA POWIATOWY)

Wzór Nr. 2.
do § 4.

ZAWIADOMIENIE.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 770) oraz zarządzenia Wojewody .... (Starosty Powiatowego w ....) z dnia .... 193...... r. Nr.................. zawiadamiam, iż w.. w dniu................................ o godzinie .... odbędzie się zebranie wyborcze radnych miejskich celem dokonania wyboru prezydenta miasta (burmistrza), ... wiceprezydentów (wiceburmistrza) i .... ławników.

...., dnia.......................................193......r.

PRZEŁOŻONY GMINY

Powyższe przyjąłem do wiadomości:

dnia .... (podpis)

" ....

" ....

i t. d.

Wzór Nr. 3
do § 6.

ALFABETYCZNY WYKAZ RADNYCH

w mieście...

L. p.	Nazwisko	Imię	Adres	Zaznaczenie oddania głosu w głosowaniu na									Uwagi
				prezyd. burmistrza		wiceprezydenta wiceburmistrza						ławników	
				główn.	ściśl.	główn.			ściśl.				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14

Przełożony Gminy

....dnia..................................193............r.

Wzór Nr. 4
do § 11.

KARTA OBLICZENIA GŁOSÓW.

i t. d.

....dnia..................................193............r.

Przewodniczący zebrania wyborczego

....

Asesorowie: ....

....

Wzór Nr. 5
do §§ 12 i 18.

DEKLARACJA

Niniejszem wyrażam(y) zgodę na postawienie mojej (naszej) kandydatury na stanowisko(a) prezydenta miasta, wiceprezydenta (ów), burmistrza, wiceburmistrza, ławnika (ów) w mieście ....

Równocześnie oświadczam (y), iż posiadam(y) prawo wybieralności na powyżej wymienione stanowisko i znaną mi (nam) jest treść art. 6, 8 i 9 ustawy o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294).

......................................, dnia .... 193...... r.

(Podpisy kandydatów)

....

....

Wzór Nr. 6
do §§ 13 i 18.

LISTA

ważnie zgłoszonych (list) kandydatów na prezydenta miasta, wiceprezydenta, burmistrza, wiceburmistrza (ławników) w mieście ....

(Lista Nr. 1) ....

....

....

i t. d.

(Lista Nr. 2) ....

....

....

i t. d. i t. d.

Przewodniczący zebrania wyborczego

....

......................................, dnia .... 193...... r.

Wzór Nr. 7
do § 24.

PROTOKÓŁ WYBORCZY.

(przy wyborze prezydenta, wiceprezydenta, burmistrza, wiceburmistrza).

Dnia .... 193.... r. w .... odbyły się wybory prezydenta miasta, wiceprezydenta, burmistrza, wiceburmistrza w czasie od godz. .... do godz .... z przerwami od godz .... do godz. ....

Liczba obecnych radnych ....

Przewodniczący zebrania wyborczego: ....

Asesorowie ....

....

Ważnie zgłoszeni kandydaci: ....

....

....

i t. d.

Powody unieważnienia zgłoszonych kandydatów: ....

....

Liczba oddanych głosów .... Liczba unieważnionych głosów ....

Liczba głosów ważnie oddanych na poszczególnych kandydatów:

.... otrzymał .... głosów

.... " .... "

i t. d.

Wynik wyborów:

I. Wybrany na prezydenta miasta, wiceprezydenta / burmistrza, wiceburmistrza: ....

II. Żaden z kandydatów nie uzyskał wymaganej ilości głosów. Wobec tego przeprowadzono głosowanie ściślejsze na dwóch kandydatów, którzy w głosowaniu ściślejszem otrzymali ważnych głosów:

.... otrzymał .... głosów

.... " .... "

a) Wybrany na prezydenta miasta, wiceprezydenta / burmistrza, wiceburmistrza: ....

b) Ponieważ żaden z kandydatów w głosowaniu ściślejszem nie uzyskał wymaganej do wyboru ilości głosów przewodniczący przeprowadził powtórne głosowanie ściślejsze na kandydata ...., który otrzymał .... ważnych głosów.

1) Wobec powyższego kandydat ten został wybrany.

2) Ponieważ kandydat nie otrzymał wymaganej liczby głosów, przewodniczący stwierdził, iż wybór nie został dokonany.

Wynik wyborów został należycie ogłoszony.

Przewodniczący zebrania wyborczego

....

Asesorowie: ....

....

Wzór Nr. 8
do § 24.

PROTOKÓŁ WYBORCZY

(przy wyborze ławników)

Dnia .... 193..... r. w .... odbyły się wybory .... ławników miejskich.

Liczba obecnych radnych: ....

Przewodniczący zebrania wyborczego ....

Członkowie asesorowie: ....

....

Lista Nr. 1	Lista Nr. 2
1.	1. ....
2.	2. ....
3.	3. ....
i t. d.	i t. d.

Powody unieważnienia zgłoszonych list kandydatów: ....

....

....

Liczba oddanych głosów: .... Liczba głosów unieważnionych: ....

Liczba głosów ważnych, oddanych na poszczególne listy kandydatów:

Lista Nr. 1 otrzymała .... głosów;

„ Nr. 2 „ .... „

i t. d.

Wynik wyborów:

Lista Nr. 1 otrzymała .... mandatów

„ Nr. 2 „ .... „

i t. d.

Na ławników zostali wybrani:

z listy Nr. 1: ....

....

i t. d.

z listy Nr. 2: ....

....

i t. d.

i t. d.

Wynik wyborów został należycie ogłoszony.

Przewodniczący zebrania wyborczego

....

Asesorowie: ....

....

z 29 grudnia Nr. 101 Rok 1933

Poz. 771. Umowa między Rzecząpospolitą Polską i Rzeszą Niemiecką o ułatwieniach w małym ruchu granicznym, podpisana w Warszawie dnia 22 grudnia 1931 r.

Poz. 772. Oświadczenie rządowe z dnia 9 grudnia 1933 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych umowy między Polską a Niemcami o małym ruchu granicznym, podpisanej wraz z protokółem końcowym oraz załącznikami I i II w Warszawie dnia 22 grudnia 1931 r.

Poz. 773. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 listopada 1933 r. w sprawie zmiany i uzupełnienia umowy pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką o ubezpieczeniu społecznem, podpisanej wraz z protokółem końcowym w Berlinie dnia 11 czerwca 1931 r.

Poz. 774. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o ustanowieniu jednego Sądu Pracy w Warszawie.

Poz. 775. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o zmianie granic okręgu Sądu Pracy w Drohobyczu.

Poz. 776. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 grudnia 1933 r. o zmianie granic miasta Bielsk Podlaski w powiecie bielskim, województwie białostockiem.

Poz. 777. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 grudnia 1933 r. o zmianie granic miasta Wyszogrodu w powiecie płockim, województwie warszawskiem.

Poz. 778. Oświadczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. o wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na wejście w życie na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych.

---

z 30 grudnia Nr. 102 Rok 1933

Poz. 779. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. o uznaniu stowarzyszenia „Związek Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej" za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

Na podstawie art. 46, 47 i 51 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808) zarządza się co następuje:

§ 1. Stowarzyszenie „Główny Związek Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej" z siedzibą w Warszawie, wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Komisarjatu Rządu m. st. Warszawy dnia 27 czerwca 1928 r. pod Nr. 421, zostaje uznane za stowarzyszenie wyższej użyteczności i otrzymuje nazwę „Związek Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej".

§ 2. Równocześnie powyższemu stowarzyszeniu nadaje się statut, który będzie ogłoszony w Monitorze Polskim.

§ 3. Stowarzyszeniu „Związek Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej" nadaje się przywilej wyłączności działania na obszarze całego Państwa w zakresie jednoczenia we wspólnej organizacji poszczególnych straży pożarnych oraz sprawowania kontroli fachowej i organizacyjnej nad wszystkiemi strażami pożarnemi na obszarze całego Państwa.

W szczególności przywilej powyższy obejmuje:

a) czuwanie nad działalnością okręgów wojewódzkich i oddziałów powiatowych Związku, jak również czuwanie nad organizowaniem, szkoleniem i zaopatrywaniem straży pożarnych w zakresie: obrony przeciwpożarowej, walki z klęskami żywiołowemi, obrony przeciwlotniczej biernej, służby sanitarnej, wychowania fizycznego oraz prac kulturalno-oświatowych;

b) organizowanie dla członków straży pożarnych kursów, przeszkoleń, zawodów i pokazów w zakresie, ustalonym w p. a), jak też w zakresie innych dziedzin, przewidzianych w statutach straży pożarnych;

c) kontrolowanie prac okręgów wojewódzkich i oddziałów powiatowych Związku oraz straży pożarnych w zakresie, ustalonym w p. a) i b), oraz przestrzeganie jednolitych zasad w ich ustroju i działalności;

d) współdziałanie z władzami państwowemi i samorządowemi w zakresie organizacji obrony przeciwpożarowej oraz udzielanie im opinji i porad fachowych w zakresie obrony przeciwpożarowej oraz dziedzin z nią związanych;

e) wyjednywanie u władz państwowych, samorządowych, instytucyj oraz zakładów i towarzystw ubezpieczeniowych funduszów na potrzeby straży pożarnych, okręgów wojewódzkich i oddziałów powiatowych oraz swoje własne, jak również opinjowanie o ich podziale;

f) organizowanie i utrzymywanie kursów fachowych w zakresie obrony przeciwpożarowej w szczególności zaś — szkolenie korpusu technicznego dla potrzeb własnych, instytucyj komunalnych i innych.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 780. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych *).

Na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się dla władz, urzędów, zakładów i instytucyj państwowych załączoną tabelę stanowisk (załącznik).

§ 2. Z chwilą mianowania na dane stanowisko służbowe przysługuje urzędnikowi prawo do tytułu urzędowego. Tytułem jest nazwa nadanego urzędnikowi stanowiska.

§ 3. Stosunek hierarchiczny stanowisk w ramach poszczególnych rubryk tabeli określa cyfrowy porządek, w jakim stanowiska zostały w rubrykach tabeli umieszczone. Stanowiska równorzędne są umieszczone pod tą samą cyfrą.

§ 4. Urzędnicy zajmujący stanowiska nieprzewidziane załączoną tabelą zostaną do dnia 1 lutego 1934 r. przemianowani na stanowiska tą tabelą objęte.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązująca rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 631), wraz z wszystkiemi zmianami późniejszemi, z wyjątkiem przepisów o zaliczeniu stanowisk do poszczególnych kategoryj, zawartych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 493).

*) W wyjątkach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Zarząd Centralny

Kolejność	Stanowisko (tytuł)	Kategorja
—	Minister	—
1	Podsekretarz Stanu	I
2	Dyrektor (departamentu, gabinetu, biura, Głównego Urzędu Statystycznego)	I
	Główny Inspektor	I
3	Naczelnik biura	I
	Wicedyrektor Głównego Urzędu Statystycznego	I
4	Inspektor	I
	Naczelnik Wydziału	I
5	Kierownik referatu	I
	Radca	I
6	Referendarz	I
7	Intendent	III
	Kierownik kancelarji	III
	Podreferendarz	II
8	Sekretarz (administracyjny, rachunkowy)	II
9	Pomocnik (administracyjny, kancelaryjny, rachunkowy)	III

Władze i urzędy bezpośrednio podległe

Kolejność	Stanowisko (tytuł)	Kategorja
1	Komisarz Rządu na m. st. Warszawę	I
	Wojewoda	I
2	Prezes Wojewódzkiego sądu administracyjnego	I
	Wicekomisarz Rządu na m. st. Warszawę	I
	Wicewojewoda	I
3	Naczelnik urzędu spraw mniejszości	I
	Naczelnik wydziału	I
	Wiceprezes wojewódzkiego sądu administracyjnego	I
4	Inspektor	I
	Kierownik oddziału	I
	Sędzia wojewódzkiego sądu administracyjnego	I
5	Radca	I
6	Referendarz	I
7	Kierownik rachuby	II
8	Intendent	III
	Kierownik kancelarji	III
	Podreferendarz	II
9	Sekretarz (administracyjny, rachunkowy, techniczny)	II
10	Pomocnik (administracyjny, kancelaryjny, rachunkowy, techniczny)	III

Władze i urzędy pośrednio podległe

Kolejność	Stanowisko (tytuł)	Kategorja
1	Dyrektor Policji (w Województwie Śląskiem)	I
	Komisarz Rządu w Gdyni	I
	Starosta (grodzki, morski, powiatowy)	I
2	Wicedyrektor Policji (w Województwie Śląskiem)	I
	Wicekomisarz Rządu w Gdyni	I
	Wicestarosta (grodzki, morski, powiatowy)	I
3	Referendarz	I
4	Kierownik kancelarji	III
	Podreferendarz	II
5	Sekretarz (administracyjny, rachunkowy, techniczny)	II
6	Pomocnik (administracyjny, kancelaryjny, techniczny)	III

Poz. 781. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych.

Na podstawie art 3, 4 ust. 1, art. 5 ust. 4 i 5, art. 7, 9 ust. 3 i art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) zarządza się co następuje:

Postanowienia wstępne.

§ 1. (1) Funkcjonarjuszami państwowymi w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są: urzędnicy oraz praktykanci, profesorowie i pomocnicze siły naukowe w państwowych szkołach akademickich, nauczyciele szkół państwowych i publicznych pozostający na etacie Państwa, funkcjonarjusze Straży Więziennej i niżsi funkcjonarjusze państwowi.

(2) Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy funkcjonarjuszów Kontroli Państwowej z wyjątkiem Prezesa Najwyższej Izby Kontroli.

§ 2. Grupami uposażenia w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są grupy uposażenia zasadniczego, ustanowione w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663).

§ 3. Przez wyrażenie „dotychczasowa grupa uposażenia", użyte w dalszych postanowieniach rozporządzenia niniejszego, rozumieć należy grupę uposażenia, ustanowioną w art. 3 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924).

DZIAŁ I.

Zasady zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia oraz zasady automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia.

Rozdział 1.

Przepisy dotyczące urzędników, niższych funkcjonarjuszów państwowych i praktykantów.

§ 4. Prezes Rady Ministrów otrzymuje uposażenie grupy I,

Minister i Prezes Najwyższej Izby Kontroli grupy II,

Podsekretarz Stanu — grupy III.

§ 5. (1) Osoby dopuszczone do służby przygotowawczej na praktykę płatną otrzymują:

1) posiadające wyższe wykształcenie, zakończone przepisanemi egzaminami, uposażenia grupy X,
2) posiadające wykształcenie gimnazjalne, lub równorzędne—uposażenie grupy XI,
3) posiadające wykształcenie niższe, niż określone w p. 2)—uposażenie grupy XII.

(2) Po odbyciu praktyki otrzymują urzędnicy uposażenie grupy bezpośrednio wyższej od odpowiedniej grupy, podanej w ust. (1). Posiadający wyższe wykształcenie mogą otrzymać uposażenie grupy VIII.

(3) Urzędnicy nieposiadający wykształcenia wyższego mogą awansować najwyżej do VII grupy.

§ 6. Niżsi funkcjonarjusze państwowi otrzymują przy przyjęciu na służbę uposażenie grupy XII i mogą awansować najwyżej do X grupy uposażenia.

§ 7. (1) W wyjątkowych przypadkach może Prezes Rady Ministrów, na wniosek właściwej władzy naczelnej, zezwolić na rozpoczęcie służby na stanowisku urzędniczem w wyższej grupie uposażenia, niż określono w § 5 ust. (2), na awansowanie urzędnika nieposiadającego wyższego wykształcenia do grupy uposażenia wyższej niż VII i na awansowanie niższego funkcjonarjusza do grupy uposażenia wyższej niż X.

(2) W odniesieniu do funkcjonarjuszów Biur Sejmu i Senatu uprawnienia przewidziane w ust. (1) przysługują odpowiednio Marszałkowi Sejmu i Marszałkowi Senatu.

Rozdział 2.

Przepisy dotyczące profesorów i pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich.

§ 8. Profesorowie zwyczajni otrzymują uposażenie grupy IV, profesorowie nadzwyczajni grupy V.

§ 9. Kustosze, prosektorzy, konstruktorzy i obserwatorowie otrzymują uposażenie grupy VII.

§ 10. (1) Asystenci starsi otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy VIII i mogą awansować do grupy VII, a jeżeli posiadają tytuł docenta — do grupy VI.

(2) Asystent starszy, po uzyskaniu tytułu docenta, awansuje z dniem 1 stycznia roku następnego o jedną grupę uposażenia.

§ 11. Adjunkci w szkołach akademickich otrzymują uposażenie grupy VII i mogą awansować do grupy VI. W razie uzyskania tytułu docenta — awansują z dniem 1 stycznia następnego roku do grupy VI.

§ 12. Profesorowie naukowych zakładów teologicznych w Tarnowie, Przemyślu i Stanisławowie, którzy posiadają habilitację na jednym z krajowych uniwersytetów, otrzymują uposażenie profesorów nadzwyczajnych.

Rozdział 3.

Przepisy dotyczące nauczycieli.

§ 13. Wychowawczynie przedszkoli, nie posiadające przepisanych kwalifikacyj, otrzymują uposażenie grupy XI.

§ 14. (1) Wychowawczynie przedszkoli, posiadające przepisane kwalifikacje, otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy XI, po trzech latach służby grupy X, po piętnastu latach grupy IX, wreszcie po dwudziestu jeden latach służby grupy VIII.

(2) Wychowawczynie przedszkoli, posiadające obok kwalifikacyj przepisanych dla przedszkoli, kwalifikacje nauczycieli szkół powszechnych oraz wychowawczynie przedszkoli, posiadające ukończone liceum dla wychowawczyń przedszkoli, otrzymują uposażenie przewidziane dla nauczycieli publicznych szkół powszechnych.

§ 15. Nauczyciele:

1) publicznych szkół powszechnych, posiadający przepisane kwalifikacje do nauczania,
2) szkół ćwiczeń, posiadający przepisane kwalifikacje do nauczania,
3) oddziałów pomocniczych specjalnych przy szkołach powszechnych, posiadający kwalifikacje nauczycieli publicznych szkół powszechnych, —

otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy XI i pozostają w tej grupie aż do zdania egzaminu praktycznego. Po ukończeniu co najmniej trzech lat służby nauczycielskiej i po zdaniu egzaminu praktycznego otrzymują uposażenie grupy X, po dziewięciu latach służby—grupy IX, po osiemnastu latach służby — grupy VIII, po dwudziestu czterech latach służby — grupy VII, wreszcie po trzydziestu latach służby mogą być awansowani, według uznania władzy, do grupy VI.

§ 16. Nauczyciele publicznych szkół powszechnych, szkół ćwiczeń oraz szkół specjalnych ogólno-kształcących, posiadający oprócz kwalifikacyj nauczycieli szkół powszechnych jeszcze specjalny egzamin zawodowy, określony przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy X, po sześciu latach służby—grupy IX, po piętnastu latach służby — grupy VIII, po dwudziestu czterech latach służby — grupy VII, wreszcie po trzydziestu latach służby mogą być awansowani według uznania władzy do grupy VI.

§ 17. Nauczyciele publicznych szkół powszechnych, nie posiadający przepisanych kwalifikacyj, otrzymują uposażenie grupy XI.

§ 18. Nauczyciele:

1) państwowych szkół średnich ogólnokształcących, seminarjów nauczycielskich, seminarjów ochroniarskich, posiadający kwalifikacje przepisane ustawą z dnia 26 września 1922 r.— (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 92, poz. 864) wraz z późniejszemi zmianami, z wyjątkiem nauczycieli rysunków, pracy ręcznej, śpiewu, muzyki i gimnastyki, nie mających matury gimnazjalnej, lub seminarjalnej i ukończonych co najmniej dwuletnich specjalnych kursów zawodowych.

2) wyższych kursów nauczycielskich i innych zakładów kształcenia nauczycieli,

3) szkół specjalnych ogólno-kształcących dla dzieci głuchoniemych, ociemniałych i psychicznie anormalnych, którzy obok przepisanych kwalifikacyj nauczycielskich dla szkół specjalnych posiadają studja wyższe zakończone przepisanemi egzaminami,

4) publicznych szkół powszechnych, którzy obok przepisanych dla nauczycieli publicznych szkół powszechnych kwalifikacyj zawodowych, posiadają studja wyższe zakończone przepisanemi egzaminami,

5) profesorowie naukowych zakładów teologicznych w Tarnowie, Przemyślu i Stanisławowie, którzy nie posiadają habilitacji na jednym z uniwersytetów krajowych —

otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy IX, po trzech latach służby — grupy VIII, po dziewięciu latach służby — grupy VII, po 18 latach służby—grupy VI, wreszcie po 27 latach służby—mogą być awansowani według uznania władzy do grupy V.

§ 19. Nauczyciele:

1) państwowych szkół średnich ogólnokształcących, seminarjów nauczycielskich, seminarjów ochroniarskich, nauczający rysunków, pracy ręcznej, śpiewu, muzyki, gimnastyki, nie mający matury gimnazjalnej lub seminarjalnej i ukończonych co najmniej dwuletnich specjalnych kursów zawodowych oraz nauczyciele mający ukończony Państwowy Instytut Nauczycielski, jeżeli nie nabyli praw przysługujących wykwalifikowanym nauczycielom szkół średnich ogólno-kształcących,

2) publicznych szkół powszechnych i szkół ćwiczeń, którzy obok przepisanych dla nauczycieli publicznych szkół powszechnych kwalifikacyj zawodowych mają ukończony Państwowy Instytut Nauczycielski, Państwowe Pedagogjum, Państwowy Instytut Robót Ręcznych, Instytut Wychowania Fizycznego oraz Konserwatorjum Muzyczne (Wydział Nauczycielski), lub równorzędny zakład naukowy, określony przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy X, po trzech latach służby—grupy IX, po dziewięciu latach służby —grupy VIII, po osiemnastu latach służby — grupy VII, wreszcie po dwudziestu siedmiu latach — grupy VI.

§ 20. Nauczyciele publicznych szkół powszechnych, szkół ćwiczeń oraz szkół specjalnych ogólno-kształcących, posiadający studja wyższe, ale nie mający jeszcze zdanego egzaminu praktycznego, oraz nauczyciele szkół średnich ogólno-kształcących i zakładów kształcenia nauczycieli, którzy nie posiadają przepisanych kwalifikacyj do nauczania, otrzymują uposażenie grupy X.

§ 21. Nauczyciele szkół średnich, którzy wskutek przebudowy ustroju szkolnego przechodzą do publicznych szkół powszechnych, otrzymują uposażenie i awansują do następnych grup na zasadach przewidzianych dla nauczycieli szkół średnich.

§ 22. Niekwalifikowani nauczyciele niższych szkół zawodowych otrzymują uposażenie grupy X.

§ 23. Kwalifikowani nauczyciele niższych szkół zawodowych otrzymują przy mianowaniu uposażenia grupy X, po sześciu latach służby—grupy IX, po piętnastu latach służby—grupy VIII, po dwudziestu czterech latach służby—grupy VII, wreszcie po trzydziestu latach służby mogą być awansowani według uznania władzy do grupy VI.

§ 24. Niekwalifikowani nauczyciele średnich szkół zawodowych otrzymują uposażenie grupy IX.

§ 25. Kwalifikowani nauczyciele średnich szkół zawodowych, nie posiadający studjów wyższych, otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy IX, po 6 latach służby — grupy VIII, po 15 latach służby — grupy VII, wreszcie po 24 latach służby — grupy VI.

§ 26. Kwalifikowani nauczyciele średnich szkół zawodowych, posiadający studja wyższe, otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy VIII, po 9 latach służby—grupy VII, po 18 latach służby—grupy VI, wreszcie po 27 latach służby mogą być awansowani według uznania władzy do grupy V.

§ 27. Nauczyciele preparand otrzymują uposażenie i awansują na zasadach, przewidzianych dla nauczycieli tych szkół, do których posiadają kwalifikacje. Jeżeli nie posiadają kwalifikacyj, otrzymują uposażenie grupy XI.

§ 28. Dyrektorzy lub kierownicy szkół otrzymują uposażenie i awansują do następnych grup na zasadach przewidzianych dla nauczycieli tych szkół z tem, że przy obliczaniu lat służby należy liczyć ich służbę zarówno w charakterze nauczyciela, jak i dyrektora (kierownika).

§ 29. (1) Dyrektorzy (rektorzy, kierownicy), nauczyciele z pełnemi kwalifikacjami oraz nauczyciele bez pełnych kwalifikacyj w zakładach naukowych niewymienionych w rozporządzeniu niniejszem otrzymują uposażenie następujących grup:

1) Dyrektor (rektor, kierownik)—grupy VII lub VI
2) Nauczyciel z pełnemi kwalifikacjami — „ IX „ VIII
3) Nauczyciel bez pełnych kwalifikacyj — „ X

(2) W wyjątkowych przypadkach może Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zezwolić na przyznanie przy mianowaniu wyższej grupy uposażenia, niż przewidziane w ust. (1).

(3) Osoby wymienione w ust. (1) awansują automatycznie:

wymienieni w p. 1) najwyżej do grupy V
„ „ p. 2) „ „ „ VI
„ „ p. 3) „ „ „ IX

oraz wedle uznania władzy mogą być awansowani:

uzyskujący w drodze awansu automatycznego grupę V — do grupy IV,
uzyskujący w drodze awansu automatycznego grupę VI — do grupy V,
uzyskujący w drodze awansu automatycznego grupę IX — do grupy VIII.

(4) Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego ustala okresy czasu wymagane w poszczególnych rodzajach szkół do przejścia do wyższej grupy uposażenia w granicach zasad ust. (3).

§ 30. Niekwalifikowani instruktorzy w szkołach zawodowych otrzymują uposażenie grupy IX.

§ 31. Kwalifikowani instruktorzy w szkołach zawodowych otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy IX, po 9 latach służby uposażenie grupy VIII, wreszcie po 24 latach służby uposażenie grupy VII.

§ 32. Inspektorzy szkolni, zastępcy inspektorów szkolnych (podinspektorzy szkolni), instruktorzy oświaty pozaszkolnej lub inni urzędnicy, pracujący w administracji szkolnej, przeniesieni z urzędu na stanowiska nauczycielskie, zachowują posiadaną w służbie urzędniczej grupę uposażenia dopóty, dopóki nie przejdą automatycznie do wyższej grupy uposażenia po osiągnięciu wymaganej dla danej kategorji nauczycieli do przejścia do tej wyższej grupy uposażenia ilości lat służby (nauczycielskiej i w nadzorze szkolnym).

§ 33. Przesunięcie do wyższej grupy uposażenia może nastąpić tylko w dniu 1 stycznia roku następującego po ziszczeniu się warunków wymaganych do awansu automatycznego.

Rozdział 4.

Przepisy dotyczące funkcjonarjuszów Straży Więziennej.

§ 34. Funkcjonarjusze Straży Więziennej otrzymują uposażenia następujące:

Główny Inspektor	— grupy	IV
Inspektor	— „	V lub VI
Nadkomisarz	— „	VI
Komisarz	— „	VII
Podkomisarz	— „	VIII
Aspirant	— „	IX
Przodownik	— „	IX
Starszy strażnik więzienny	— „	X
Strażnik więzienny	— „	XI

DZIAŁ II.
Dodatki lokalne, funkcyjne i służbowe.

Rozdział 1.
Dodatki lokalne.

§ 35. Funkcjonarjuszom państwowym, pełniącym służbę w m. st. Warszawie przyznaje się dodatek lokalny w następującej wysokości:

w grupie uposażenia	złotych miesięcznie
I	450
II	300
III	225
IV	150
V	100
VI	65
VII	50
VIII	40
IX	30
X	25
XI	20
XII	15

§ 36. Funkcjonarjuszom państwowym, pełniącym służbę na obszarze półwyspu Hel oraz w miastach: Gdyni, Katowicach, Królewskiej Hucie, Tarnowskich Górach, Mysłowicach, Cieszynie, Bielsku w województwie śląskiem i Białej w województwie krakowskiem przyznaje się dodatek lokalny w następującej wysokości:

w grupie uposażenia	złotych miesięcznie
IV	100
V	70
VI	45
VII	35
VIII	25
IX	20
X	15
XI	15
XII	10

§ 37. Funkcjonarjuszom państwowym, pełniącym służbę na obszarze W. M. Gdańska przyznaje się dodatek lokalny w wysokości 200% uposażenia zasadniczego.

Rozdział 2.
Dodatki funkcyjne.

§ 38. (1) Dla funkcjonarjuszów państwowych, zajmujących stanowiska kierownicze, wymienione w § 39, ustanawia się 11 stawek dodatku funkcyjnego,

(2) Wysokość dodatku funkcyjnego w poszczególnych stawkach ustala się następująco:

1	stawka	—	3.000	zł. miesięcznie
2	„	—	2.000	„ „
3	„	—	1.500	„ „
4	„	—	1.000	„ „
5	„	—	600	„ „
6	„	—	500	„ „
7	„	—	400	„ „
8	„	—	300	„ „
9	„	—	200	„ „
10	„	—	100	„ „
11	„	—	50	„ „

§ 39. Dodatek funkcyjny przysługuje funkcjonarjuszom państwowym zajmującym niżej wymienione stanowiska kierownicze, według następujących stawek:

1 stawka — Prezes Rady Ministrów.

2 „ — Minister, Prezes Najwyższej Izby Kontroli.

3 stawka — Podsekretarz stanu, Wojewoda, Komisarz Rządu na m. st. Warszawę.

4 stawka — Prezes Prokuratorji Generalnej R. P., Prezes Pocztowej Kasy Oszczędności, Dyrektor Państwowego Monopolu Spirytusowego, Dyrektor Polskiego Monopolu Solnego, Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego, Kurator Liceum Krzemienieckiego.

5 stawka — Dyrektor Departamentu, Gabinetu lub Biura we władzach naczelnych, Dyrektor Funduszu Kultury Narodowej, Dyrektor Protokółu Dyplomatycznego, Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego, Dyrektor Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Dyrektor Loterji Państwowej, Wiceprezes Pocztowej Kasy Oszczędności, Dyrektor Izby Skarbowej, Dyrektor Ceł, Kurator Okręgu Szkolnego, Główny Inspektor w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Główny Inspektor Weterynarji, Główny Inspektor Komunikacji, Główny Inspektor Straży Więziennej, Główny Inspektor Pracy, Naczelnik Wydziału Skarbowego, i Naczelnik wydziału oświecenia publicznego w Śląskim Urzędzie Wojewódzkim.

6 stawka—Wicedyrektor Departamentu Politycznego i Gabinetu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, Wicewojewoda, Wicekomisarz Rządu na m. st. Warszawę, Naczelny Inspektor Ceł w Gdańsku, Wiceprezes Prokuratorji Generalnej R. P., Prezes Oddziału Prokuratorji Generalnej R. P., Dyrektor Mennicy Państwowej, Kierownik Nadzoru Prokuratorskiego w Ministerstwie Sprawiedliwości.

7 stawka — Naczelnik Biura we władzach naczelnych, Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, Dyrektor Urzędu Długów Państwa, Dyrektor Archiwów Państwowych, Dyrektor Bibljoteki Narodowej, Prezes Urzędu Patentowego R. P., Dyrektor Głównego Urzędu Miar, Dyrektor Urzędu Morskiego, Dyrektor Państwowego Zakładu Higjeny, Naczelnik wydziału przemysłu i handlu w Śląskim Urzędzie Wojewódzkim.

8 stawka — Naczelnik Wydziału we władzach naczelnych, Naczelnik Sekretarjatu Prawniczego w Najwyższym Trybunale Administracyjnym, Kierownik Biura Orzecznictwa w Sądzie Najwyższym, Delegat Prokuratorji Generalnej R. P., Komisarz do spraw likwidacji niemieckiej, Kierownik Centralnej Księgowości w Ministerstwie Skarbu, Prezes Kolegjum Górniczego, Prezes Wyższego Urzędu Górniczego, Dyrektor Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego, Dyrektor Państwowego Instytutu Geologicznego, Dyrektor Państwowego Instytutu

Meteorologicznego, Dyrektor Biura Meljoracji Polesia, Kierownik Instytutu Hydrograficznego, Dyrektor Państwowego Zakładu Zdrojowego w Ciechocinku i Krynicy, Dyrektor Państwowej Szkoły Morskiej, Główny Inspektor w Ministerstwie Poczt i Telegrafów, Wiceprezes Głównej Komisji Ziemskiej, Inspektor spraw politycznych, bezpieczeństwa, administracyjny, samorządowy w zarządzie centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Redaktor Dziennika Ustaw R. P.

9 stawka — Inspektor we władzach naczelnych, Kierownik Referatu we władzach naczelnych, niepodlegający naczelnikowi wydziału, Naczelnik Wydziału władzy bezpośrednio podległej władzy naczelnej, Naczelnik Wydziału: w Głównym Urzędzie Statystycznym, Urzędzie Patentowym, w Głównym Urzędzie Miar, w Państwowym Instytucie Geologicznym, Wiceprezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, Naczelnik Urzędu Spraw Mniejszości, Główny Konserwator, Administrator Szkoły Akademickiej, Kierownik Sekretarjatu Szkoły Akademickiej, Zarządca Dóbr Liceum Krzemienieckiego, Kierownik Oddziału w wydziale oświecenia publicznego i skarbowym w Śląskim Urzędzie Wojewódzkim, Wiceprezes Kolegjum Górniczego, Naczelnik Okręgowego Urzędu Górniczego, Naczelnik Morskiego Urzędu Rybackiego, Prezes Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Katowicach, Dyrektor Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń, Dyrektor Wyższego Urzędu Ubezpieczeń, Naczelny lekarz więzień, Inspektor Więziennictwa, Naczelnik więzienia I klasy, Dyrektor (Kierownik) szpitala dla umysłowo chorych w Kobierzynie, Krakowie, Kulparkowie, Lwowie, Tworkach, Wilnie.

10 stawka — Starosta (powiatowy, grodzki, morski), Dyrektor Policji w Województwie Śląskiem, Kierownik oddziału i inspektor we władzach bezpośrednio podległych władzy naczelnej, Kierownik władzy pośrednio podległej władzy naczelnej, Kierownik Archiwum, Bibljoteki, Muzeum, Państwowych Zbiorów Sztuki, Kwestor, Kapitan Portu, Kierownik Państwowego Zakładu Chowu Koni, Kierownik Zakładu Wychowawczego lub Poprawczego, Naczelnik Więzienia II klasy, Dyrektor Państwowego Zakładu Zdrojowego w Busku i Druskienikach, Dyrektor Państwowego Zakładu Badania Żywności.

11 stawka — Naczelnik Więzienia III klasy.

Rozdział 3.

Dodatki służbowe.

§ 40. Przyznaje się następujące dodatki służbowe pod warunkami, określonemi w następnym paragrafie:

1. W Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej:

	zł. miesięcznie
Dyrektor	1.500
Wicedyrektor	800
Kierownik Referatu Ogólnego	500
Kierownik Oddziału Gospodarczego	300
Kierownik Referatu Społeczno-Prasowego	300
Kierownik innego referatu	250
Kierownik Biura	250
Kierownik Rachuby	250
Zarządca gmachu reprezentacyjnego	200
Sekretarz Dyrektora	150

2. W dziale Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

Radca w wydziale bezpieczeństwa w zarządzie centralnym	65
Radca w wojewódzkim wydziale bezpieczeństwa i referendarz w wydziale bezpieczeństwa zarządu centralnego	50
Referendarz w wojewódzkim wydziale bezpieczeństwa	40
Referendarz w referacie bezpieczeństwa w starostwach	30

3. W dziale Ministerstwa Skarbu:

a) Przewodniczący Rady Spółdzielczej	300
Naczelnik (kierownik) Urzędu Skarbowego, Opłat Stemplowych, Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych	100 do 300
Kierownik referatu Egzekucyjnego w Izbie Skarbowej, Zastępca Naczelnika Urzędu Skarbowego, Opłat Stemplowych, Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych, Kierownik Ekspozytury Urzędu Skarbowego, Kierownik działu egzekucyjnego i Katastralnego w Urzędzie Skarbowym, Kierownik działu rachunkowo-kasowego w Urzędzie Skarbowym (Opłat Stemplowych)	50

Stawki dodatków, określonych w niniejszym punkcie dla naczelników (kierowników) urzędów w wysokości od 100 do 300 zł. miesięcznie, ustala Minister Skarbu.

b) Kierownik Urzędu Celnego w Gdyni	300
Kierownik Urzędu Celnego w Warszawie	250
Kierownik Urzędu Celnego: w Łodzi, Poznaniu, Zbąszyniu, Katowicach, Bielsku, Chorzowie, Krakowie i we Lwowie.	150

Kierownik Urzędu Celnego: w Stołpcach, Turmoncie, Wilnie, Bydgoszczy, Chojnicach, Lesznie, Miasteczku, Tczewie, Toruniu, Chebziu, Cieszynie,

	zł. miesięcznie
Lublińcu, Sośnicy, Sosnowcu, Suminie, Zabrzu, Zebrzydowicach, Śniatynie — Załuczu i Zdołbunowie	100
Kierownik Urzędu Celnego: w Bytomiu, Grajewie, Przemyślu, Strzebielinie, Jamielniku, Łagiewnikach Śląskich, Łagiewnikach Śl. (Szyb Reden), Bobrku, Brynku, Bytomiu (Dąbrowa), Chałupkach, Drawskim Młynie, Goleszowie, Grudziądzu, Karbiu, Muszynie, Rawiczu, Sośni, Stanisławowie i Zdunach	80
Kierownicy Urzędów Celnych w miejscowościach wyżej niewymienionych	70
Zastępca Kierownika Urzędu Celnego w Warszawie i w Gdyni	150
Zastępca Kierownika Urzędu Celnego: w Bielsku, Chorzowie, Katowicach, Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu i Zbąszyniu	100
Kierownik Ekspozytury Celnej w Warszawie (Poczta Główna)	100
Kierownik dozorów portowych oraz Kierownik wolnej strefy w Gdyni	100
Kierownik Pocztowej Ekspozytury Celnej w Poznaniu, Katowicach, Krakowie, Lwowie i Łodzi	80
Kierownik Ekspozytury Celnej w Warszawie (Dworzec Główny)	80
c) Urzędnicy Prokuratorji Generalnej R. P.:	
Kierownik wydziału w centrali, Zastępca Prezesa Oddziału .	400
Naczelny Sekretarz, Zastępca Kierownika Wydziału w centrali, Kierownik Wydziału w Oddziale, Zastępca delegata . . .	300
Radca	200
Referendarz.	150
4. W dziale Ministerstwa Sprawiedliwości:	
wyżsi funkcjonarjusze Straży więziennej	40
niżsi funkcjonarjusze Straży Więziennej	20
Pełniący służbę w więzieniu na św. Krzyżu:	
nadkomisarz	175
komisarz	140
podkomisarz	120
aspirant.	100
przodownik	85
starszy strażnik	70
strażnik	60
5. W dziale Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:	

	zł. miesięcznie
a) Rektor Uniwersytetu lub Politechniki	500
Rektor: Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Akademji Górniczej w Krakowie	400
Rektor: Akademji Medycyny Weterynaryjnej we Lwowie, Akademji Sztuk Pięknych w Warszawie i Krakowie, Akademji Stomatologicznej w Warszawie	300
Prorektor Uniwersytetu lub Politechniki	300
Prorektor: Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Akademji Górniczej w Krakowie	250
Prorektor: Akademji Medycyny Weterynaryjnej we Lwowie, Akademji Sztuk Pięknych w Warszawie i Krakowie, Akademji Stomatologicznej w Warszawie	200
Dziekan Wydziału Uniwersytetu lub Politechniki	250
Dziekan: Wydziału Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Akademji Górniczej w Krakowie . . .	200
Kierownik opartego na własnym statucie oddziału lub studjum	200
Kierownik dużego zakładu akademickiego	60
Kierownik małego zakładu akademickiego	40
b) Ministerjalny Wizytator szkół w szkolnictwie ogólnokształcącem	200
Wizytator szkół w szkolnictwie ogólnokształcącem . .	150
Inspektor szkolny	150 do 300
Zastępca inspektora szkolnego (podinspektor szkolny) .	100
Instruktor oświaty pozaszkolnej	100
Stawki dodatków dla inspektorów szkolnych ustala Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.	
c) Dyrektorzy i Kierownicy szkół zawodowych oraz wizytatorzy tych szkół (ministerjalni i okręgowi)	od 50—500
Kierownicy Wydziałów w szkołach zawodowych	„ 50—300
Kierownicy warsztatów w szkołach zawodowych.	„ 50—250
Stawki dodatków, wymienionych w p. c), ustala Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.	

	zł. miesięcznie
d) Dyrektorzy szkół średnich ogólnokształcących, seminarjów nauczycielskich lub innych zakładów kształcenia nauczycieli	od 100—150
Kierownik publicznej szkoły powszechnej (szkoły ćwiczeń) trzeciego stopnia (III st.) . .	50
Kierownik szkoły specjalnej .	50
Kierownik publicznej szkoły powszechnej (szkoły ćwiczeń) drugiego stopnia (II st.) . .	25
Kierownik publicznej szkoły powszechnej pierwszego stopnia (I st.) (Nauczyciel kierujący w tej szkole)	5
Kierowniczka przedszkola . .	5
Nauczyciel szkoły powszechnej lub średniej, powołany do pracy instruktorskiej	100
Kierownicy lub wychowawcy internatu	od 50—100

Stawki dodatków dla dyrektorów szkół średnich ogólnokształcących, seminarjów nauczycielskich, lub innych zakładów kształcenia nauczycieli oraz dla kierowników i wychowawców internatu ustala Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

e) Nauczycielom szkół państwowych lub publicznych z tytułu nauczania lub zajęć w godzinach nadliczbowych, oraz wybitnym fachowcom w szkołach zawodowych i specjalnych przyznaje się dodatki służbowe, których stawki ustala Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

6. W dziale Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych:

Kierownik wydziału (działu) w Państwowym Instytucie Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego	100

7. W dziale Ministerstwa Komunikacji:

Kierownik kamieniołomów klinkierni	200

8. W dziale Ministerstwa Opieki Społecznej:

a) Inspekcja Pracy:

	zł. miesięcznie
Inspektor okręgowy w Warszawie, Łodzi i Katowicach	250
Inspektor okręgowy w innych miejscowościach	200
Inspektor obwodowy w Łodzi obwód 12 i 14, w Sosnowcu obwód 25, we Lwowie obwód 42, w Katowicach obwód 48 w Królewskiej Hucie obwód 49, w Bielsku obwód 52, w Poznaniu obwód 53 i w Gdyni obwód 60	150
Inspektor obwodowy przy Głównym Inspektorze Pracy i Inspektor obwodowy w Warszawie	125
Inspektorowie obwodowi inni	100
Podinspektor Pracy	50
b) Kierownik działu Państwowego Zakładu Higjeny	200

9. Funkcjonarjuszom Biura Sejmu i Biura Senatu, zajmującym stanowiska służbowe, które oznacza Marszałek Sejmu i Marszałek Senatu, przyznaje się dodatek służbowy w wysokości określanej przez Marszałka Sejmu i Marszałka Senatu.

§ 41. Ustala się następujące warunki pobierania dodatków służbowych:

1) można otrzymać równocześnie tylko jeden dodatek służbowy, zaś w razie zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków służbowych, służy uprawnionemu prawo wyboru;

nauczyciele (dyrektorzy, kierownicy) mogą oprócz jednego dodatku służbowego otrzymać również dodatek z tytułu nauczania lub zajęć w godzinach nadliczbowych;

2) dodatek nie przysługuje osobom pozostającym w stanie nieczynnym, na urlopie bezpłatnym, zawieszonym w pełnieniu służby, jak również w przypadkach niepełnienia z jakiegokolwiek powodu co najmniej przez dwa miesiące obowiązków służbowych, do których jest przywiązany dodatek służbowy. Funkcjonarjusze Straży Więziennej, niepełniący służby z powodu choroby lub urlopu dla poratowania zdrowia, zatrzymują prawo do dodatku służbowego przez 6 miesięcy, a jeżeli choroba powstała w związku ze służbą — przez dwanaście miesięcy, licząc od dnia pierwszego miesiąca następującego po zaprzestaniu pełnienia czynności z powodu choroby (urlopu).

§ 42. Dodatki służbowe wymierza właściwa władza naczelna, bądź upoważniona przez nią władza bezpośrednio podległa.

DZIAŁ III.

Umundurowanie niższych funkcjonarjuszów państwowych.

§ 43. Następujący funkcjonarjusze niżsi obowiązani są do noszenia umundurowania w służbie i otrzymują ze Skarbu Państwa umundurowanie za opłatą 25% jego wartości:

1) starsi woźni, woźni i pomocniczy woźni,

2) powołani do nadzorowania rybołówstwa morskiego i śródlądowego,

3) dozorcy celni,

4) pełniący służbę w Państwowych Zakładach Chowu Koni,

5) funkcjonarjusze Straży Marszałkowskiej w Biurach Sejmu i Senatu,
6) nadzorcy rzeczni i wałowi, nadzorcy żeglugi i portowi, strażnicy rzeczni i wałowi, kapitanowie statków, kapitanowie pogłębiarek, sternicy, zastępcy sterników, starsi majtkowie, majtkowie, maszyniści, palacze,
7) szoferzy.

DZIAŁ IV.

Zasady zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych, pozostających w służbie w dniu 1 lutego 1934 r. oraz zasady automatycznego przechodzenia nauczycieli, pozostających w służbie w dniu 1 lutego 1934 r. do wyższych grup uposażenia.

Rozdział 1.

Przepisy dotyczące urzędników, niższych funkcjonarjuszów państwowych oraz praktykantów.

§ 44. (1) Urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych oraz praktykantów, pozostających w służbie państwowej w dniu 1 lutego 1934 r. właściwa władza (§ 62) zaszeregu je do jednej z dwóch po sobie następujących grup uposażenia, z których jedna ma uposażenie zasadnicze wyższe, a druga niższe od dotychczasowych poborów netto urzędnika (funkcjonarjusza niższego, praktykanta).

(2) W wyjątkowych przypadkach władza za zgodą Prezesa Rady Ministrów może zaszeregować urzednika (praktykanta, funkcjonarjusza niższego) do grupy uposażenia bezpośrednio wyższej od tej, która jest wyższą z dwóch przewidzianych w ust. (1).

(3) Przez dotychczasowe pobory netto, o których mowa w ust. (1) rozumie się sumę obejmującą uposażenie według stanu na dzień 1 stycznia 1934 r. wraz z dodatkami: regulacyjnym, mieszkaniowym, ewentualnie wyrównawczym, a dla utrzymujących rodzinę także z dodatkiem ekonomicznym na jednego członka rodziny, — zmniejszoną o przypadające od takiej sumy: podatek dochodowy, opłatę emerytalną i opłatę na Fundusz Pracy.

(4) Przez dotychczasowe pobory netto osób pobierających uposażenie według wymiaru dla stolicy, rozumie się sumę obliczoną według zasad ust. (3), zmniejszoną o 15%.

(5) Osoby, objęte § 4, pozostające w służbie państwowej w dniu 1 lutego 1934 r. zostają zaszeregowane do grup uposażenia wyszczególnionych w § 4.

(6) Przy zaszeregowaniu na podstawie paragrafu niniejszego nie stosują się ograniczenia przewidziane § 5 i 6.

(7) W odniesieniu do funkcjonarjuszów Biur Sejmu i Senatu uprawnienia przewidziane w ust. (2) przysługują odpowiednio Marszałkowi Sejmu i Marszałkowi Senatu.

Rozdział 2.

Przepisy dotyczące profesorów i pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich.

§ 45. (1) Pozostający w służbie w dniu 1 lutego 1934 r. profesorowie zwyczajni zostają zaszeregowani do grupy uposażenia IV, a profesorowie nadzwyczajni — do grupy V.

(2) Pozostający w służbie w dniu 1 lutego 1934 r. profesorowie naukowych zakładów teologicznych w Tarnowie, Przemyślu i Stanisławowie, którzy posiadają habilitację na jednym z krajowych uniwersytetów, zostają zaszeregowani do grupy V.

§ 46. Pozostający w służbie w dniu 1 lutego 1934 r. kustosze, prosektorzy, konstruktorzy, obserwatorowie i adjunkci zostają zaszeregowani do grupy uposażenia VII, a asystenci starsi — do grupy VIII. Adjunkci, posiadający tytuły docentów, otrzymują z dniem 1 stycznia 1935 r. uposażenie grupy VI, a asystenci starsi, posiadający tytuły docentów — z dniem 1 stycznia 1935 r. uposażenie grupy VII.

Rozdział 3.

Przepisy dotyczące nauczycieli.

A. Zasady zaszeregowania.

§ 47. Do nauczycieli szkół państwowych i publicznych, pozostających w służbie w dniu 1 lutego 1934 r. stosują się odpowiednio przepisy § 44 z tą zmianą, że przez dotychczasowe pobory netto nauczycieli publicznych szkół powszechnych rozumie się sumy obliczone według zasad § 44 ust. (3) lub (4), jednak bez dodatku mieszkaniowego.

B. Zasady automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia.

§ 48. Wychowawczynie przedszkoli, które na skutek przeprowadzonego zaszeregowania z dotychczasowej IX grupy uposażenia przeszły do grupy X, przechodzą z dniem 1 stycznia 1937 r. do grupy IX, a z dniem 1 stycznia 1939 r. — do grupy VIII.

§ 49. (1) Nauczyciele wymienieni w § 15, którzy na skutek przeprowadzonego zaszeregowania z dotychczasowej IX grupy uposażenia przeszli do grupy X, po 10 latach służby przechodzą do grupy IX, po 18 latach służby — do grupy VIII, wreszcie po 25 latach służby — do grupy VII.

(2) Nauczyciele ci, którzy z dotychczasowej VIII grupy uposażenia przeszli do grupy IX, po 19 latach służby przechodzą do grupy VIII, a po 26 latach służby—do grupy VII.

(3) Nauczyciele ci, którzy z dotychczasowej VII grupy uposażenia przeszli do grupy VIII przechodzą do grupy VII:

ci, którzy mają ponad 28 lat służby — z dniem 1 stycznia 1935 r.

ci, którzy mają ponad 27 lat służby — z dniem 1 stycznia 1936 r.

pozostali z dniem 1 stycznia 1937 r.

§ 50. (1) Nauczyciele wymienieni w § 16, którzy na skutek zaszeregowania z dotychczasowej IX grupy uposażenia przeszli do grupy X, po 9 latach służby przechodzą do grupy IX, po 16 latach służby — do grupy VIII, wreszcie po 24 latach służby—do grupy VII.

(2) Nauczyciele ci, którzy z dotychczasowej VIII grupy uposażenia przeszli do grupy IX, przechodzą po 17 latach służby do VIII grupy, a po 25 latach służby—do grupy VII.

(3) Nauczyciele, ci, którzy z dotychczasowej VII grupy uposażenia przeszli do grupy VIII, przechodzą do grupy VII:

ci, którzy mają ponad 27 lat służby — z dniem 1 stycznia 1935 r.,

pozostali—z dniem 1 stycznia 1936 r.

§ 51. (1) Nauczyciele wymienieni w § 18, którzy na skutek zaszeregowania z dotychczasowej VIII grupy uposażenia przeszli do grupy IX, po 4 latach służby przechodzą do grupy VIII, po 10 latach służby — do grupy VII, wreszcie po 18 latach służby—do grupy VI.

(2) Nauczyciele ci, którzy z dotychczasowej VII grupy uposażenia przeszli do grupy VIII, po 11 latach służby przechodzą do grupy VII, a po 18 latach służby do grupy VI.

(3) Nauczyciele ci, którzy z dotychczasowej VI grupy uposażenia przeszli do grupy VII, po 19 latach służby przechodzą do VI grupy uposażenia.

§ 52 (1) Nauczyciele wymienieni w § 19, którzy na skutek zaszeregowania z dotychczasowej IX grupy uposażenia przeszli do grupy X, po 4 latach służby przechodzą do grupy IX, po 10 latach służby — do grupy VIII, po 18 latach służby — do grupy VII, wreszcie po 27 latach służby—do grupy VI.

(2) Nauczyciele ci, którzy z dotychczasowej VIII grupy uposażenia przeszli do grupy IX, po 11 latach służby przechodzą do grupy VIII, po 19 latach służby—do grupy VII, wreszcie po 27 latach służby—do grupy VI.

(3) Nauczyciele ci, którzy z dotychczasowej VII grupy przeszli do grupy VIII, po 20 latach służby przechodzą do grupy VII, a po 27 latach służby—do grupy VI.

(4) Nauczyciele ci, którzy z dotychczasowej VI grupy przeszli do grupy VII, przechodzą do grupy VI:

ci, którzy mają ponad 28 lat służby — z dniem 1 stycznia 1935 r.

ci, którzy mają ponad 27 lat służby — z dniem 1 stycznia 1936 r.

pozostali—z dniem 1 stycznia 1937 r.

§ 53. Nauczyciele wymienieni w § 23, którzy na skutek zaszeregowania z dotychczasowych grup uposażenia: IX, VIII, VII, VI, przeszli do grup uposażenia X, IX, VIII, VII, przechodzą do następnych grup na zasadach przewidzianych dla nauczycieli wymienionych w § 50.

§ 54 (1) Nauczyciele, wymienieni w § 25, którzy na skutek zaszeregowania z dotychczasowej IX grupy uposażenia przeszli do grupy X, z dniem 1 stycznia 1935 r. przechodzą do grupy IX, po 7 latach służby — do grupy VIII, po 18 latach służby — do grupy VII, wreszcie po 24 latach służby—do grupy VI.

(2) Nauczyciele ci, którzy z dotychczasowej VIII grupy uposażenia przeszli do grupy IX, po 6 latach służby przechodzą do grupy VIII, po 15 latach służby—do grupy VII, wreszcie po 24 latach służby—do grupy VI.

(3) Nauczyciele ci, którzy z dotychczasowej grupy VII przeszli do grupy VIII, po 15 latach służby przechodzą do grupy VII; a po 24 latach służby—do grupy VI.

(4) Nauczyciele, ci, którzy z dotychczasowej grupy VI przeszli do grupy VII, po 27 latach służby przechodzą do grupy VI.

§ 55. (1) Nauczyciele wymienieni w § 26, którzy na skutek zaszeregowania z dotychczasowej VIII grupy uposażenia przeszli do grupy IX, z dniem 1 stycznia 1935 r. przechodzą do grupy VIII, po 10 latach służby — do grupy VII, po 18 latach służby— do grupy VI.

(2) Nauczyciele ci, którzy z dotychczasowej grupy VII przeszli do grupy VIII, po 10 latach służby przechodzą do grupy VII, po 18 latach służby—do grupy VI.

(3) Nauczyciele ci, którzy z dotychczasowej grupy VI przeszli do grupy VII, przechodzą po 19 latach służby do grupy VI.

§ 56. (1) Nauczyciele niekwalifikowani średnich szkół zawodowych oraz niekwalifikowani instruktorzy w szkołach zawodowych, którzy na skutek zaszeregowania z dotychczasowej IX grupy uposażenia przeszli do grupy X, przechodzą do grupy IX z dniem 1 stycznia 1935 r.

(2) Kwalifikowani instruktorzy w szkołach zawodowych, którzy na skutek zaszeregowania z dotychczasowej IX grupy uposażenia, przeszli do grupy X, z dniem 1 stycznia 1935 r. przechodzą do grupy IX, po 9 latach służby — do grupy VIII, wreszcie po 24 latach służby — do grupy VII.

(3) Nauczyciele preparand, którzy na skutek zaszeregowania przeszli do niższych grup uposażenia od dotychczasowych, przechodzą do następnych grup uposażenia na zasadach przewidzianych dla nauczycieli tych szkół, do których posiadają kwalifikacje.

(4) Nauczyciele szkół średnich, którzy wskutek przebudowy ustroju szkolnego przeszli do publicznych szkół powszechnych, a którzy na skutek zaszeregowania przeszli do niższych grup uposażenia od dotychczasowych, przecho-

dzą do następnych grup uposażenia na zasadach przewidzianych dla nauczycieli szkół średnich.

§ 57. Dyrektorzy (rektorzy, kierownicy) i nauczyciele wymienieni w § 29, którzy na skutek zaszeregowania przeszli do grup uposażenia niższych od dotychczasowych, przechodzą do następnych grup uposażenia wedle zasad przewidzianych w § 29 ust. (3). Okresy czasu wymagane do przejścia do wyższej grupy uposażenia ustala dla poszczególnych rodzajów szkół Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 58. Nauczyciele, którzy na skutek zaszeregowania przeszli do grup, odpowiadających cyfrowo dotychczasowym, pozostają w nich tak długo, dopóki nie osiągną liczby lat służby, wymaganej przez przepisy działu I rozdziału 3 rozporządzenia niniejszego — do automatycznego przejścia do następnej grupy.

§ 59. Przesunięcie do wyższej grupy uposażenia na podstawie §§ 49 — 58 może nastąpić tylko w dniu 1 stycznia każdego roku po ziszczeniu się wymaganych warunków, nie wcześniej jednak, niż z dniem 1 stycznia 1935 r.

C. Przepis ogólny.

§ 60. Dyrektorzy lub kierownicy szkół otrzymują uposażenie i awansują do następnych grup na zasadach przewidzianych dla nauczycieli tych szkół z tem, że przy obliczaniu lat służby należy liczyć ich służbę zarówno w charakterze nauczyciela, jak i dyrektora (kierownika). Przepis ten nie stosuje się do osób, o których mowa w § 57.

Rozdział 4.

Przepisy dotyczące funkcjonarjuszów Straży Więziennej.

§ 61. Funkcjonarjusze Straży Więziennej pozostający w służbie w dniu 1 lutego 1934 r. zostają zaszeregowani do grup uposażenia wedle zasad § 34. Inspektora Straży Więziennej zaszereguje do grupy VI lub V Minister Sprawiedliwości.

Rozdział 5.

Właściwość władz.

§ 62. Zaszeregowania, o którem mowa w § 44 i 47, dokona właściwa władza naczelna, lub upoważniona przez nią władza bezpośrednio podległa.

Rozdział 6.

Zasiłek wyrównawczy.

§ 63. (1) Funkcjonarjusze państwowi, którzy tracą przy porównaniu dotychczasowej płacy netto z nowem uposażeniem (uposażenie zasadnicze wraz z ewentualnym dodatkiem lokalnym, funkcyjnym, służbowym), przyznanem z dniem 1 lutego 1934 r., więcej niż 7% tej dotychczasowej płacy netto, pobierają zasiłek wyrównawczy.

(2) Zasiłek ten winien pokrywać różnicę między pełną stratą a stratą 7%.

(3) Zasiłek wyrównawczy nie przysługuje w przypadkach, w których miałby wynosić mniej, niż 5 zł., jeśli chodzi o pobierających uposażenie grupy VIII i niższej, a mniej niż 10 zł., jeśli chodzi o pobierających uposażenie grupy VII i wyższej.

(4) Przez dotychczasową płacę netto, o której mowa w ust. (1), rozumie się uposażenie, jakie przysługiwało w dniu 1 stycznia 1934 r. wraz z podatkiem regulacyjnym, ekonomicznym, mieszkaniowym, kresowym, wyrównawczym, funkcyjnym, służbowym i innym stałym dodatkiem miesięcznym, po potrąceniu podatku dochodowego, opłaty emerytalnej i opłaty na Fundusz Pracy.

(5) Przyznane zasiłki winny być zaokrąglone do sum podzielnych przez pięć przyjmując kwotę od 2 zł. 50 gr. wzwyż za 5 zł.

§ 64. Zasiłek wyrównawczy nie przysługuje, lub podlega stosownemu zmniejszeniu, jeżeli funkcjonarjusz państwowy awansuje do wyższej grupy uposażenia, lub otrzyma dodatek funkcyjny, albo służbowy, którego poprzednio nie otrzymywał lub otrzymywał w niższym wymiarze.

DZIAŁ V.

Postanowienia końcowe.

§ 65. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

§ 66. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Poz. 782. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania do grup uposażenia sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, prokuratorów, oraz asesorów i aplikantów sądowych, tudzież o dodatkach lokalnych i funkcyjnych.

Poz. 783. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej do grup uposażenia oraz o dodatkach lokalnych i służbowych.

Na podstawie art. 3, 4, 5, 6 i 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Zasady zaszeregowania.

§ 1. Oficerowie i szeregowi Policji Państwowej otrzymują uposażenie następujących grup uposażenia, ustanowionych w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666):

Gen. Inspektor	— grupy	I,
Nadinspektor, inspektor	— „	II,
Podinspektor	— „	III,
Nadkomisarz	— „	IV,
Komisarz	— „	V,
Podkomisarz	— „	VI,
Aspirant	— „	VII,
Starszy przodownik	— „	VIII,
Przodownik	— „	IX,
Starszy posterunkowy	— „	X,
Posterunkowy	— „	XI.

§ 2. Oficerowie i szeregowi Straży Granicznej otrzymują uposażenie następujący grup uposażenia, ustanowionych w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666).

Komendant	— grupy	I,
Nadinspektor	— „	II,
Inspektor	— „	III,
Nadkomisarz	— „	IV,
Komisarz	— „	V,
Podkomisarz	— „	VI,
Aspirant	— „	VII,
Starszy przodownik	— „	VIII,
Przodownik	— „	IX,
Starszy strażnik graniczny	— „	X,
Strażnik graniczny	— „	XI.

Rozdział II.

Dodatki lokalne.

§ 3. (1) Oficerom i szeregowym Policji Państwowej, pełniącym służbę w m. st. Warszawie, przyznaje się dodatek lokalny w następującej wysokości:

w grupie uposażenia:	złotych miesięcznie:
I	150
II	100
III	75
IV	65
V	50
VI	40
VII	35
VIII	30
IX	30
X	25
XI	25

(2) Oficerom i szeregowym Policji, pełniącym służbę na obszarze półwyspu Hel oraz w miastach: Gdyni, Katowicach, Królewskie Hucie, Tarnowskich Górach, Mysłowicach, Cieszynie, Bielsku w województwie śląskiem i w Białej w województwie krakowskiem, przyznaje się dodatek lokalny w następującej wysokości:

w grupie uposażenia.	złotych miesięcznie:
II	70
III	50
IV	45
V	35
VI	25
VII	25
VIII	20
IX	20
X	15
XI	15

§ 4. Oficerom i szeregowym Straży Granicznej, pełniącym służbę na obszarze W. M. Gdańska, przyznaje się dodatek lokalny w wysokości 200% uposażenia, pobieranego stosownie do postanowień § 2.

Rozdział III.

Dodatki służbowe.

1) Dla oficerów i szeregowych Policji Państwowej.

§ 5. Oficerom i szeregowym Policji Państwowej przyznaje się następujące dodatki służbowe:

Stopień	Złotych miesięcznie
Nadinspektor	450
Inspektor	350
Podinspektor	250
Nadkomisarz	215
Komisarz	165
Podkomisarz	135
Aspirant	120
Starszy przodownik	65
Przodownik	60
Starszy posterunkowy	55
Posterunkowy	40

§ 6. Oficerom i szeregowym Policji Państwowej, pełniącym służbę śledczą w urzędach śledczych oraz innych niższych jednostkach policyjnych, zamiast dodatku określonego w § 5, przyznaje się następujące dodatki służbowe:

Stopień	Złotych miesięcznie
Inspektor	440
Podinspektor	315
Nadkomisarz	270
Komisarz	210
Podkomisarz	170
Aspirant	150
Starszy przodownik	100
Przodownik	90
Starszy posterunkowy	80
Posterunkowy	60

§ 7. Oficerom i szeregowym Policji Państwowej, zajmującym wymienione poniżej stanowiska lub pełniącym obowiązki przywiązane do tych stanowisk, przyznaje się zamiast dodatku służbowego, określonego w § 5, następujące dodatki służbowe:

Stanowisko	Złotych miesięcznie
Komendant Główny	800
Zastępca Komendanta Głównego . .	500
Naczelnicy Wydziałów w Komendzie Głównej, Komendanci Wojewódzcy P. P., Komendant P. P. m. st. Warszawy, Kierownik Samodzielnego Referatu Wojskowego w Komendzie Głównej	400
Komendanci szkół policyjnych, Komendanci P. P. w miastach wydzielonych	275
Komendanci Powiatowi, Komendanci Rezerw: Pieszej i Konnej w Warszawie, Komendant Rezerwy Szeregowych przy Komendzie Głównej	250
Kierownicy Komisarjatów, Komendanci Rezerw przy Komendach P. P. w miastach wydzielonych . . .	225
Komendanci Posterunków . . .	80

§ 8. Można otrzymać równocześnie tylko jeden dodatek służbowy, w razie zaś zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków służbowych służy uprawnionemu prawo wybory.

§ 9. (1) Dodatek służbowy nie przysługuje oficerom i szeregowym Policji Państwowej:

a) nowoprzyjętym przydzielonym bezpośrednio po przyjęciu do Szkoły dla Oficerów, Normalnej Szkoły Fachowej dla Szeregowych i Śledczej Szkoły Fachowej dla Szeregowych przez czas pozostawania w szkole;

b) delegowanym do szkoły dla Oficerów, Normalnej Szkoły Fachowej dla Szeregowych i Śledczej Szkoły Fachowej dla Szeregowych, otrzymującym diety;

c) delegowanym na kursa specjalne, trwające ponad 30 dni, otrzymującym diety

d) pozostającym w stanie nieczynnym;

e) zawieszonym w czynnościach służbowych; w razie orzeczenia kary niższej od wydalenia lub zwolnienia, następuje wypłata wstrzymanego dodatku służbowego za cały okres zawieszenia, z tem, że jeżeli przywrócony do czynności służbowych powraca na to samo stanowisko, równorzędne lub wyższe, dodatek służbowy wypłaca się wstecz w wymiarze ostatnio otrzymywanym przed zawieszeniem, w innych zaś przypadkach w wymiarze określonym w § 5;

f) pozostającym na urlopie bezpłatnym.

(2) Oficerowie i szeregowi Policji Państwowej delegowani do szkół lub kursów wymienionych w ust. (1) lit. b) i c), jeżeli nie otrzymują diet, pobierają dodatek służbowy w wysokości określonej w § 5.

(3) Oficerowie i szeregowi Policji Państwowej, oddani do dyspozycji, otrzymują dodatek służbowy, przywiązany do stopnia w wysokości określonej w § 5.

(4) Oficerowie i szeregowi Policji Państwowej. nie pełniący służby z powodu choroby zatrzymują prawo do dodatku służbowego w wysokości ostatnio otrzymywanego — przez sześć miesięcy, a jeżeli choroba powstała w związku ze służbą — przez dwanaście miesięcy, licząc od dnia pierwszego miesiąca następującego po zaprzestaniu pełnienia czynności służbowych z powodu choroby.

2) Dla oficerów i szeregowych Straży Granicznej.

§ 10. Oficerom i szeregowym Straży Granicznej, zajmującym wymienione poniżej stanowiska lub pełniącym obowiązki, przywiązane do tych stanowisk, bądź też posiadającym wymienione poniżej stopnie, przyznaje się następujące dodatki służbowe:

Stanowisko	Złotych miesięcznie
Komendant Straży Granicznej . . .	1.000
Zastępca Komendanta, Szef Sztabu .	700
Kierownik Inspektoratu Okręgowego, Szef Oddziału w Komendzie Straży Granicznej	550
Kierownik Inspektoratu Granicznego, Komendant Centralnej Szkoły, Kierownik Ekspozytury Inspektoratu Ceł w Gdańsku, Zastępca Szefa Oddziału w Komendzie Straży Granicznej	325
Kierownik Intendentury Straży Granicznej, Kierownik Egzekutywy Oddziału II w Komendzie Straży Granicznej	270
Referent w Komendzie Straży Granicznej, Kwatermistrz Inspektoratu Okręgowego, Oficer Informacyjny Inspektoratu Okręgowego, Kwatermistrz Centralnej Szkoły, Dowódca Kompanji w Centralnej Szkole, Wykładowca w Centralnej Szkole, Kierownik Zakładu tresury psów	250
Kierownik Komisarjatu, Referent Inspektoratu Okręgowego, Kwatermistrz Inspektoratu Granicznego, Oficer Wywiadowczy Inspektoratu Granicznego, Referent Ekspozytury Inspektoratu Ceł w Gdańsku, Dowódca Plutonu w Centralnej Szkole, Płatnik w Centralnej Szkole	150
Oficerowie w stopniu podkomisarza i aspiranta wyżej niewymienieni	100
Kierownik Placówki	70
Starszy Przodownik	50
Przodownik	45
Starszy Strażnik Graniczny	40
Strażnik graniczny	35

§ 11. Można otrzymać równocześnie tylko jeden dodatek służbowy, zaś w razie zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków służbowych służy uprawnionemu prawo wyboru.

§ 12. (1) Dodatek służbowy nie przysługuje oficerom i szeregowym Straży Granicznej:

a) pozostającym w stanie nieczynnym,

b) zawieszonym w pełnieniu służby,

c) pozostającym na urlopie bezpłatnym,

d) pozostającym na urlopie ponad przeciąg czasu przewidziany w ustawie.

(2) Oficerowie i szeregowi, nie pełniący służby z powodu choroby lub urlopu dla poratowania zdrowia, zatrzymują prawo do dodatku służbowego w ostatnio otrzymywanym wymiarze — przez 6 miesięcy, a jeżeli choroba powstała w związku ze służbą — przez dwanaście miesięcy licząc od pierwszego dnia miesiąca, następującego po zaprzestaniu pełnienia czynności służbowych z powodu choroby (urlopu).

(3) Oficerowie i szeregowi, oddani do dyspozycji, otrzymują dodatek służbowy tylko za jeden miesiąc, następujący po oddaniu do dyspozycji.

Rozdział IV.

Postanowienia przejściowe.

§ 13. Oficerowie i szeregowi Policji Państwowej oraz oficerowie i szeregowi Straży Granicznej, pozostający w służbie w dniu 1 lutego 1934 r., zostają zaszeregowani do grup uposażenia wedle zasad: § 1 — jeżeli chodzi o oficerów i szeregowych Policji Państwowej, i § 2 — jeżeli chodzi o oficerów i szeregowych Straży Granicznej.

§ 14. Postanowienia § 63 i 64 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) stosuje się odpowiednio do oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej.

Rozdział V.

Postanowienia końcowe.

§ 15. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Poz. 784. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. w sprawie częściowego uchylenia postanowień art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem.

Poz. 785. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. w sprawie ciał kolegjalnych, współdziałających w wykonaniu zadań administracji reform rolnych.

Poz. 786. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o pobycie cudzoziemców na niektórych obszarach Rzeczypospolitej.

Na podstawie art. 12 ust. 2 p. b i c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 sierpnia 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1927 r. o pobycie cudzoziemców na niektórych obszarach Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 917), przedłużonego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 612) do dnia 1 stycznia 1932 r. i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz 134) — do dnia 1 stycznia 1934 r., przedłuża się do dnia 1 stycznia 1936 r.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Poz. 787. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. w sprawie zastępstwa sądowego Liceum Krzemienieckiego.

Poz. 788. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 19 grudnia 1933 r. o odstąpieniu gminie m. st. Warszawy gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta.

Poz 789. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie wejścia w życie ustawy o ubezpieczeniu społecznem.

Poz. 790. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie wykonania art. 223 ust. (1) ustawy o ubezpieczeniu społecznem.

Poz. 791. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie uprawnień osób, które były ubezpieczone na zasadzie dotychczas obowiązujących ustaw o ubezpieczeniu na wypadek inwalidztwa, śmierci i na starość.

Poz. 792. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie uprawnień osób ubezpieczonych oraz korzystających ze świadczeń na zasadzie dotychczas obowiązujących ustaw o ubezpieczeniu od wypadków.

Poz. 793. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie ubezpieczenia od wypadków drobnych producentów rolnych i ich rodzin na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego.

Poz. 794. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1933 r. o uchyleniu grup zarobkowych w ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

Poz. 795. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1933 r. o obrocie solą.

z 31 grudnia Nr. 103 Rok 1933

Poz. 796. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 5 grudnia 1933 r. o zwinięciu i utworzeniu niektórych katedr i zakładów naukowych w szkołach akademickich.

Poz. 797. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 10 października 1932 r., zawierającego przepisy wykonawcze do ustawy o opłatach stemplowych.

Poz. 798. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od zapałek.

Poz. 799. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 22 grudnia 1933 r. w sprawie częściowej zmiany i uzupełnienia ordynacji telegraficznej.

Poz. 800. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 grudnia 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie kursu obligacyj 5% państwowej renty ziemskiej, opiewającej na złote w złocie, na rok 1934.

Poz. 801. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 grudnia 1933 r. o wykonaniu prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych.

Na podstawie art. 2 § 3, art. 6 § 4, art. 11 § 2 i art. 23 prawa z dnia 27 października 1933 r. o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 632) zarządzam co następuje:

§ 1. 1. Przedsięwzięcia rozrywkowe dorywcze (art. 10 powołanego prawa) w lokalach, z wyjątkiem przedstawień teatralnych, wolne są od obowiązku uzyskiwania pozwoleń przewidzianych w wymienionem prawie, natomiast mają być zgłaszane powiatowej władzy administracji ogólnej miejsca przedsięwzięcia.

2. Zgłoszenie powinno być dokonane najpóźniej na 3 dni przed dniem produkcyj lub pokazów, licząc ten termin od otrzymania zgłoszenia przez władzę, i ma zawierać dane wskazane w § 3 rozporządzenia niniejszego, z wyjątkiem tych danych, które ze względu na rodzaj lub zakres przedsięwzięcia byłyby bezprzedmiotowe.

3. Organizatorzy odczytów obowiązani są zamiast przedstawienia do aprobaty całkowitej jego treści, podać w zgłoszeniu temat i program odczytu. Jeżeli odczyt ma być ilustrowany produkcjami artystycznemi lub pokazami, musi być to uwidocznione w zgłoszeniu.

§ 2. 1. Władza może zakazać każdego z przedsięwzięć, o których mowa w § 3, jeżeli nie dopełniono warunków zgłoszenia albo jeżeli zachodzą okoliczności, świadczące, że przedsięwzięcie zagraża bezpieczeństwu, spokojowi lub porządkowi publicznemu. Może ona także uzależnić ustosunkowanie się do przedsięwzięcia od uprzedniego dostarczenia dodatkowych informacyj, okazania przeznaczonych do wykonania utworów, przedmiotów pokazu i t. p., a zgodę swoją — od dopełnienia wskazanych okolicznościami warunków, mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego.

2. Zakaz należy podać do wiadomości zgłaszającego najpóźniej w przeddzień zamierzonego urządzenia rozrywki.

§ 3. 1. Podanie o pozwolenie na przedsięwzięcie rozrywkowe ma zawierać następujące dane:

a) kto, kiedy, gdzie (w jakiej miejscowości i lokalu względnie na jakim obszarze) i jakie przedsięwzięcie prowadzić zamierza,

b) jakie posiada po temu kwalifikacje (wykształcenie i przygotowanie praktyczne, dotychczasowe wyniki pracy na odpowiedniem polu i t. p.),

c) jakie posiada środki techniczne i zasoby majątkowe do prowadzenia przedsięwzięcia.

2. Jeżeli o pozwolenie ubiega się osoba prawna, w podaniu powinno być wskazane, kto ma być odpowiedzialnym kierownikiem przedsięwzięcia oraz na podstawie jakiego aktu uzyskała osobowość prawną.

3. Organizatorzy przedsięwzięć dorywczych z produkcjami słownemi winni nadto wskazać przez jaką władzę i kiedy były aprobowane utwory słowne, które mają być produkowane jeżeli te utwory wymagają aprobaty. Jeżeli utwory takie nie były aprobowane, należy je złożyć do aprobaty w trybie art. 11 powołanego prawa.

§ 4. Władza udzielająca powolenia może żądać uzupełniających danych i dowodów na poparcie prawdziwości danych.

§ 5. Przed udzieleniem pozwolenia na przedsięwzięcia z siedzibą stałą władza rozważy, czy ze względu na swój charakter nie będzie ono niepokoić sąsiadów i, w razie nasuwających się obaw w tym względzie, zarządzi rozprawę na miejscu dla zbadania zarzutów i możliwego uzgodnienia sprzecznych interesów. Wyniki rozprawy będą wzięte pod uwagę przy ustalaniu warunków pozwolenia

§ 6. 1. O pozwolenie na przedsięwzięcie wędrowne na obszar całego Państwa mogą ubiegać się jedynie osoby, które prowadziły już tego rodzaju przedsięwzięcie co najmniej w ciągu roku na obszarze 3-ch województw.

2. Od powyższego ograniczenia mogą być wyjątkowo zwolnione przedsięwzięcia w wypadkach szczególnie zasługujących na uwzględnienie.

§ 7. 1. Zgłoszeniu przedsięwzięcia wędrownego w miejscowości jego czasowego funkcjonowania (art. 9 powołanego prawa) powinno towarzyszyć okazanie odpowiedniego pozwolenia na przedsięwzięcie.

2. Postanowienie § 3 ust. 3 rozporządzenia niniejszego ma tu odpowiednie zastosowanie.

§ 8. 1. Utwory z tekstem słownym podlegające aprobacie władz (art. 11 powołanego prawa) mają być składane im w 2-ch egzemplarzach, z których jeden pozostaje w urzędzie, 2-gi zaś zwraca się stronie z odpowiednią adnotacją co do aprobaty lub jej odmowy.

2. Aprobując utwór, władza może również orzec, że jest on niedozwolony dla dzieci i młodzieży do lat 17.

3. Aprobata władz obejmuje zarówno treść jak i tytuł utworu. Władza może odmówić aprobaty zarówno w całości jak w części w stosunku do całości obszaru Państwa jak i jego poszczególnych obszarów.

§ 9. Utwory sceniczne polskiej literatury klasycznej jak również oryginalne teksty słowne do utworów klasyków muzyki polskiej nie wymagają uprzedniej aprobaty władz przewidzanej w art. 11 § 1 powołanego prawa.

§ 10. 1. Miejsce urzędowe, o których mowa w art. 16 powołanego prawa oraz ich przeznaczenie będą ustalane dla poszczególnych przedsięwzięć zarządzeniami władz powołanych do udzielania pozwoleń na przedsięwzięcia, a o ile chodzi o przedsięwzięcia w § 1 niniejszego rozporządzenia — władz powołanych do przyjmowania przewidzianych w nim zgłoszeń.

2. Dla przedsięwzięć wędrownych na które pozwolenia udziela Minister Spraw Wewnętrznych, z wyjątkiem przedsięwzięć teatralnych, obowiązek, przewidziany w art. 16 powołanego prawa, określa się jak następuje:

1) przedsięwzięcia posiadające miejsca numerowane mają oddać do dyspozycji władz:

a) w mieście stoł. Warszawie i miastach wojewódzkich 5 miejsc słałych, z których 3 w pierwszym rzędzie i 2 w drugim rzędzie,

b) w innych miejscowościach 4 miejsca stałe, w których 2 w pierwszym rzędzie i 2 w drugim rzędzie;

2) przedsięwzięcia nie posiadające miejsc numerowanych mają oddać na każde przedstawienie do dyspozycji władz:

a) w m. st. Warszawie i w miastach wojewódzkich 5 miejsc,

b) w innych miejscowościach 4 miejsca.

3. Dysponowanie miejscami oznaczonemi w ust. 2 niejszego §-u oraz ich wybór należy w m. st. Warszawie i miastach wojewódzkich do wojewodów (Komisarza Rządu), w innych zaś miejscowościach do powiatowych władz administracji ogólnej.

§ 11. Udzielanie pozwoleń na przedsięwzięcia rozrywkowe w lokalach gastronomicznych z wyjątkiem produkcyj o charakterze widowiskowym oraz na ustawianie w miejscach publicznych automatów rozrywkowych i głośników przekazuje się powiatowym władzom administracji ogólnej.

§ 12. Dla obszaru m. st. Warszawy aprobata utworów z tekstem słownym oraz ocena inscenizacji i części mimicznej utworów należy do Komisarza Rządu.

§ 13. Przez powiatową władzę administracji ogólnej należy rozumieć w powiatach miejskich starostę grodzkiego, a na obszarze województwa śląskiego dyrektora policji.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Poz. 802. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 grudnia 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o przedsięwzięciach teatralnych.

Na podstawie art. 6 § 4, art. 8 § 3 oraz art. 23 prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 632) postanawia się co następuje:

§ 1. 1) Udzielenie pozwoleń na przedsięwzięcia teatralne z siedzibą stałą z wyjątkiem operowych i dramatycznych (dramatu, komedji, farsy, teatru eksperymentalnego) przekazuje się właściwym wojewodom (Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy).

2) Udzielanie pozwoleń na przedsięwzięcia teatralne objazdowe z wyjątkiem operowych i dramatycznych przekazuje się władzom przewidzianym w art. 8 § 1 powołanego prawa.

§ 2. 1) Termin ważności pozwoleń na przedsięwzięcia teatralne z siedzibą stałą, które wygasają przed dniem 1 maja 1934 r. przedłuża się do tego dnia. Osobom, które do tego dnia wniosą należyte podania o pozwolenie na dalsze prowadzenie przedsięwzięć—termin ważności odnośnych pozwoleń przedłuża się na dalszy czas do 31 sierpnia 1934 r. o ile do tego dnia władza nie wyda decyzji odmownej.

2) Termin ważności pozwoleń na przedsięwzięcia teatralne objazdowe, które wygasają przed dniem 15 lutego 1934 r. przedłuża się do tego dnia. Osobom, które do tego dnia wniosą należyte podania o pozwolenie na dalsze pro-

wadzenie przedsięwzięcia—termin ważności odnośnych pozwoleń przedłuża się na dalszy czas do 31 marca 1934 r. o ile do tego dnia władza nie wyda decyzji odmownej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Poz. 803. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 grudnia 1933 r. o trybie postępowania przy zwalnianiu notarjuszów trwale niezdolnych do służby.

Poz. 804. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 grudnia 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie rejestracji spółek z ograniczoną odpowiedzialnością.

Poz. 805. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 13 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie czasu pracy osób, zatrudnionych w przemyśle przewozowym.

Poz. 806. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 20 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Sprawiedliwości oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie czasu pracy osób, zatrudnionych w zakładach leczniczych.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) przy uwzględnieniu numeracji artykułów, użytej w jednolitym tekście tej ustawy (Obwieszczenie z dnia 25 października 1933 r. — Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 734), zarządza się co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia niniejszego obejmują następujące kategorje osób, zatrudnionych w zakładach leczniczych:

a) pielęgniarzy chorych i
b) służbę oddziałową, której praca, związana z obsługą chorych, polega na dozorze i opiece chorych.

§ 2. Czas pracy osób, wymienionych w § 1 rozporządzenia niniejszego, nie może przekraczać 10 godzin na dobę i 60 godzin na tydzień.

W godzinach pracy pracownik powinien mieć możność spożycia posiłku.

§ 3. Przy pracy na zmiany przesuwanie zmian powinno następować nie rzadziej niż co siedem dni.

§ 4. Pracę, nieprzekraczającą norm, ustalonych w § 2 rozporządzenia niniejszego, nie uważa się za pracę w godzinach nadliczbowych.

§ 5. Praca w niedziele i dni świąteczne oraz w nocy jest dopuszczalna w myśl art. 11 p. a) i 15 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu.

Pracownik, który pracował w niedzielę, powinien otrzymać wzamian, w myśl art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, wolny dzień w tygodniu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Poz. 807. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 27 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie czasu pracy pracowników ruchu tramwajów.

Poz. 808. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 20 grudnia 1933 r. w sprawie trybu i warunków udzielania zezwoleń na niestosowanie lub skracanie przerw w pracy.

Poz. 809. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 20 grudnia 1933 r. w sprawie wypłacania zasiłków, przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, w okresach dwutygodniowych.

Poz. 810. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 grudnia 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o sposobie uiszczania przez pracodawców wartości kapitałowych rent wypadkowych, przejętych przez Zakład ubezpieczenia od wypadków.

Poz. 811. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 grudnia 1933 r. o trybie postępowania w sprawach o świadczenia wypadkowe w przypadku zachorowania na chorobę zawodową.

Poz. 812. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 grudnia 1933 r. w sprawie zaopatrzeń inwalidzkich dla robotników oraz członków ich rodzin.

Poz. 813. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 grudnia 1933 r. o ustaleniu wykazu chorób o dłuższym okresie wylęgania.

Poz. 814. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 grudnia 1933 r. o sposobie wydawania leków przez ubezpieczalnie społeczne poza aptekami.

Poz. 815. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 grudnia 1933 r. o dopłatach za porady lekarskie, lekarstwa, środki lecznicze, pomocnicze i zabiegi lecznicze.

Poz. 816. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 grudnia 1933 r. o wzajemnych stosunkach i współpracy szpitali publicznych i ubezpieczalni społecznych oraz Zakładu Ubezpieczenia na Wypadek Choroby.

Poz. 817. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Komunikacji o przekazaniu Kasie Emerytalnej dla robotników Kolei Państwowych w b. dzielnicy pruskiej w Poznaniu wykonywania w zastosowaniu do członków tej Kasy czynności Zakładu Ubezpieczenia Emerytalnego Robotników.

Poz 818. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 grudnia 1933 r. o sposobie dokonywania zgłoszeń w zakresie ubezpieczeń społecznych, uiszczaniu składek i kontroli czynności pracodawców.

Poz. 819. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 grudnia 1933 r. o przekształceniu się kas chorych na ubezpieczalnie społeczne i ustaleniu okręgów i siedzib ubezpieczalni.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 1 grudnia Nr. 276 Rok 1933

z 2 grudnia Nr. 277 Rok 1933

Poz. 303. Ogłoszenie Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 24 listopada 1933 r. w sprawie Wykazu Statystycznego Towarów, służącego za podstawę zgłoszeń do statystyki celnej.

z 4 grudnia Nr. 278 Rok 1933

Poz. 304. Uchwała Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. w sprawie dodatkowego kredytu w budżecie Ministerstwa Przemysłu i Handlu na popieranie eksportu artykułów przemysłowych.

Poz. 305. Uchwała Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. w sprawie przyznania dodatkowego kredytu w budżecie Ministerstwa Skarbu na popieranie obrotu produktami rolniczemi.

z 5 grudnia Nr. 279 Rok 1933

Poz. 306. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 listopada 1933 r. o uchyleniu sekwestru cystern naftowych.

z 6 grudnia Nr. 280 Rok 1933

z 7 grudnia Nr. 281 Rok 1933

Poz. 307. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 29 listopada 1933 w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na obszarze województw warszawskiego, białostockiego, lubelskiego, łódzkiego i kieleckiego z wyłączeniem powiatu olkuskiego na rok służbowy 1934/35.

z 9 grudnia Nr. 282 Rok 1933

Poz. 308. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 309. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 11 grudnia Nr. 283 Rok 1933

z 12 grudnia Nr. 284 Rok 1933

z 13 grudnia Nr. 285 Rok 1933

z 14 grudnia Nr. 286 Rok 1933

Poz. 310. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 311. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 15 grudnia Nr. 287 Rok 1933

Poz. 312. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 27 października 1933 r. w sprawie wykazu trucizn i środków farmaceutycznych silnie działających, których odprawa celna odbywać się będzie na zasadzie rocznych zaświadczeń władz administracyjnych II instancji.

z 16 grudnia Nr. 288 Rok 1933

Poz. 313. Regulamin eksploatacji państwowych urządzeń przeładunkowych w porcie w Gdyni.

z 18 grudnia Nr. 289 Rok 1933

Poz. 314. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

z 19 grudnia Nr. 290 Rok 1933

Poz. 315. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 grudnia 1933 r. w sprawie wykazu rzeczoznawców, upoważnionych do urzędowego odbioru technicznego materjałów, używanych do budowy kotłów parowych.

z 20 grudnia Nr. 291 Rok 1933

Poz. 316. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1933 r. o urzędach celnych, upoważnionych do odprawy celnej zagranicznych roślin, oraz o krajowych stacjach ochrony roślin, jakoteż krajowych stacjach oceny nasion, uprawnionych do wydawania świadectw zdrowotności roślin, względnie czystości nasion.

Poz. 317. Obwieszczenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 11 grudnia 1933 r. w sprawie barwienia przywożonych z zagranicy nasion roślin koniczynowatych.

z 21 grudnia Nr. 292 Rok 1933

Poz. 318. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Niepodległości z Mieczami, Krzyża Niepodległości i Medalu Niepodległości.

z 22 grudnia Nr. 293 Rok 1933

Poz. 319. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 6 grudnia 1933 r. w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 18 października — 6 listopada 1933 r. mocy obowiązującej dla przemysłu budowlanego w Gdyni.

Poz. 320. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 grudnia 1933 r. w sprawie mianowania radcy do Izby Przemysłowo-Handlowej w Sosnowcu.

Poz. 321. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 12 grudnia 1933 r. w sprawie ograniczenia przemysłu okrężnego na terenie miasta Tarnowskie Góry.

z 23 grudnia Nr. 294 Rok 1933

Poz. 322. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 323. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 324. Uchwała Komisji Polubownej, ustalającej warunki pracy i płacy na rok służbowy 1934/35 dla robotników rolnych i leśnych na terenie Województw Lwowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego.

z 27 grudnia Nr. 295 Rok 1933

Poz. 325. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej o wygaśnięciu mandatów poselskich.

Poz. 326. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1933 r. o nadaniu statutu Związkowi izb rzemieślniczych Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w m. st. Warszawie.

z 28 grudnia Nr. 296 Rok 1933

Poz. 327. Postanowienie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 19 grudnia 1933 r. w sprawie nagród artystycznych ustanowionych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Poz. 328. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 grudnia 1933 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów pod budowę odgałęzienia kolei elektrycznej użytku publicznego Warszawa — Grodzisk.

z 29 grudnia Nr. 297 Rok 1933

Poz. 329. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 22 grudnia 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o ulgach dla funkcjonarjuszów państwowych przy przejazdach kolejami państwowemi.

Na podstawie art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r., Nr. 89, poz. 705) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze państwowi, sędziowie, prokuratorzy, asesorowie sądowi, profesorowie i pomocnicze siły naukowe w państwowych szkołach akademickich, nauczyciele szkół państwowych i publicznych, pozostający na etacie Państwa, funkcjonarjusze straży więziennej, urzędnicy i państwowi funkcjonarjusze niżsi służby wykonawczej przedsiębiorstwa państwowego „Polska Poczta, Telegraf i Telefon"— mogą korzystać z ulg przy przejazdach kolejami państwowemi, według zasad następujących:

a) za przejazd linjami normalnotorowemi płacą stawki przewozowe według tabeli szóstej taryfy osobowej, stosowanej przy przejazdach linjami przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", stanowiącej załącznik do niniejszego rozporządzenia;
b) za przejazd linjami wąskotorowemi przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" płacą połowę opłat normalnych.

§ 2.

Do przejazdów ulgowych według zasad wymienionych w § 1, mają również prawo:

a) osoby, wymienione w § 1, będące w stanie spoczynku;
b) prowizoryczni: urzędnicy państwowi, niżsi funkcjonarjusze państwowi, praktykanci, aplikanci sądowi;
c) kontraktowi pracownicy państwowi, z którymi zawarto umowy na czas nieoznaczony, pełniący czynności służbowe analogiczne z czynnościami służbowemi funkcjonarjuszów wymienionych w § 1;

d) żony pracowników, wymienionych w § 1, żony pracowników, wymienionych pod b) i c) niniejszego paragrafu, oraz żony oficerów i szeregowych policji państwowej i straży granicznej.

Nieuprawnione są do korzystania z ulg żony sądownie separowane, chyba że na mężu ciąży obowiązek alimentacji.

§ 3.

Korzystanie z ulg uzależnione jest od przedstawienia przy kasie biletowej i organom kontrolnym w pociągu legitymacji z fotografją, wystawionej przez właściwą władzę, stwierdzającą w legitymacji, że dana osoba ma prawo do korzystania na kolejach państwowych normalnotorowych z ulgi według tabeli szóstej taryfy osobowej a na kolejach wąskotorowych z ulgi 50% od opłat normalnych.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.*)

---

z 30 grudnia Nr. 298 Rok 1933

Poz. 330. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1933 roku o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 331. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. o nadaniu statutu stowarzyszeniu „Związek Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej".

VI.
Okólniki
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

286.

Okólnik Nr. 118

z dnia 5 grudnia 1933 r.

(GB. 21-27/2) o opłacie od świadectwa doręczonego za pośrednictwem polskiego konsulatu.

Do
P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

W kwestji opłacania świadectw wydawanych przez urzędy państwowe, mające siedziby na obszarze Rzeczypospolitej, a doręczanych petentom zamieszkałym zagranicą za pośrednictwem polskich placówek konsularnych, Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 4 października r. b. Nr. D. V. 43851/5/33 (którego odpis skierowało do Ministerstwa Spraw Zagranicznych) udzieliło następującego wyjaśnienia:

Jeżeli osoba zamieszkała zagranicą wniosła do polskiego urzędu konsularnego podanie o wydobycie świadectwa, do którego wystawienia jest właściwym urząd państwowy, mający siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej to kwestję, czy od owego świadectwa ma być uiszczona opłata i jaki ma być rodzaj tej opłaty, rozstrzyga poz. 60 (punkt 2) taryfy opłat konsularnych (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 49, poz. 474). Powołany przepis nie czyni żadnej różnicy między przypadkiem, w którym urząd państwowy, mający siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej, wydaje świadectwo osobie zamieszkałej zagranicą na skutek podania, wniesionego b e z p o ś r e d n i o do tego urzędu, a przypadkiem, w którym osoba zamieszkała zagranicą wniosła podanie o wydanie świadectwa, o jakiem mowa, za pośrednictwem urzędu konsularnego. Warunkiem zastosowania powołanego przepisu jest jedynie fakt, że (z tych czy owych powodów) świadectwo, sporządzone przez urząd państwowy, mający siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej, zostało doręczone za pośrednictwem konsulatu.

Z powołanego przepisu wynika dalej, że urząd, wydający świadectwo, ma ustalić, czy ono podlegałoby opłacie stemplowej w myśl rozdziału trzydziestego pierwszego ustawy o opłatach stemplowych, gdyby zostało wydane osobie, zamieszkałej na obszarze Rzeczypospolitej oraz ile wynosiłaby ta opłata. Z passusu: „w razie nieuiszczenia opłaty", wynika, że jest do pomyślenia, iż petent zamieszkały zagranicą nadesłał (bezpośrednio lub za pośrednictwem konsulatu) bądź znaczki stemplowe bądź gotówkę, pokrywające należność tytułem opłaty od świadectwa (art. 161 zdanie pierwsze u. o. s.). Jeżeli tego nie uczynił (lub uczynił to w niedostatecznej mierze), to urząd wydający świadectwo ma (przesyłając świadectwo urzędowi konsularnemu celem doręczenia) podać urzędowi konsularnemu kwotę opłaty (lub reszty, której brakuje), poczem urząd konsularny pobiera opłatę k o n s u l a r n ą w kwocie, wskazanej przez urząd, mający siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej.

Z powyższego wynika, że w przypadku, o którym mowa, nie należy się od świadectwa opłata stemplowa, ale należy się opłata k o n s u l a r n a, że zatem zarachowanie następuje na dochód budżetu Ministerstwa Spraw Zagranicznych, a ustawa o opłatach stemplowych służy jedynie do ustalenia w y s o k o ś c i opłaty konsularnej.

Powyższa procedura ma na celu uproszczenie urzędowania, a opiera się na zapatrywaniu, że wystarcza wniesienie danej kwoty do kasy państwowej, a jest zbyteczną dalsza czynność rachunkowa, która miałaby na celu zarachowanie na dochód Ministerstwa Skarbu. Jeżeli zaś urząd konsularny, załatwiając podanie do niego wniesione, wydobywa świadectwo urzę-

---

*) Załączników nie przedrukowano.

dowe nie od urzędu państwowego, a od urzędu samorządowego, mającego siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej, to oczywiście uproszczenie wyżej opisane nie da się pomyśleć, a opłata samorządowa, pobrana przez urząd konsularny, powinna być przez ten urząd konsularny przekazana właściwemu związkowi samorządowemu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje powyższe wyjaśnienia do wiadomości i stosowania,

287.

Okólnik Nr. 119

z dnia 6 grudnia 1933 r.

(SS. 16/4/1) o uprawnieniach tymczasowych rad i wydziałów powiatowych.

Do

P. P. Wojewodów w Krakowie, Lwowie, Stanisławowie i Tarnopolu.

Na zapytanie jednego z Panów Wojewodów, czy zastrzeżenia, przewidziane w zdaniu ostatniem ust. (2) art. 72 marcowej ustawy samorządowej, stosują się do tymczasowych rad i wydziałów powiatowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje.

Zgodnie z postanowieniami art. 113 ustawy samorządowej tymczasowe rady i wydziały powiatowe na obszarze województw południowych sprawują funkcje normalnych organów ustrojowych powiatowych związków samorządowych, przewidzianych w art. 10 p. I—II dekretu Naczelnika Państwa z dnia 4.II.1919 r. o tymczasowej ordynacji powiatowej (Dz. P. P. P. Nr. 13, poz. 141), której moc została rozciągnięta artykułem 85 ustawy samorządowej na obszar województw południowych, ze zmianą co do nazw organu stanowiącego, wynikającą z postanowień ust. (1) art. 1 u. s.

Z powyższego wynika, że tymczasowe rady i wydziały powiatowe, chociaż mają charakter organów tymczasowych, zorganizowanych zarządzeniami władz nadzorczych w myśl nieobowiązującego już § 53 ustawy krajowej z dnia 12.VIII.1866 r. (Dz. U. Kr. Nr. 21), posiadają z mocy art. 113 łącznie z art 85 ustawy samorządowej pełnię uprawnień organów ustrojowych powiatowych związków samorządowych, przewidzianych w art. 16, 37—39 i 45—46 cytowanego dekretu z dnia 4.II.1919 r. ze zmianami, wynikającemi z późniejszych ustaw, w szczególności z marcowej ustawy samorządowej.

Stąd więc tymczasowe rady powiatowe i tymczasowe wydziały posiadają również kompetencje organów z wyboru w sprawach finansowych, w szczególności w sprawie zaciągania imieniem powiatowego związku samorządowego zobowiązań pieniężnych z tem, że stosują się ponadto w tym zakresie postanowienia art. 28—29 cytowanego dekretu z dnia 4.II.1919 r. oraz przepisy art. 33 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 884 z 1932 r.).

Ograniczenia, przewidziane w zdaniu końcowem ust. (2) art. 72 i art. 73 ustawy samorządowej, nie mają tedy zastosowania do tymczasowych rad i wydziałów powiatowych na obszarze województw południowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o podanie powyższych wyjaśnień do wiadomości tymczasowych wydziałów powiatowych.

288.

Okólnik Nr. 120

z dnia 7 grudnia 1933 r.

(AP. 25/8) o zwalczaniu żebractwa i włóczęgostwa.

Do

P. P. Wojewodów.

W związku z rozpoczęciem na terenie m. st. Warszawy akcji, mającej na celu zwalczanie żebractwa i włóczęgostwa w wykonaniu postanowień rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 14 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 823), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej zarządza co następuje:

W celu przyjścia z pomocą tej akcji i niedopuszczania do stolicy osób, które pod pozorem poszukiwania pracy opuszczają miejsce stałego zamieszkania, a następnie po przybyciu do Warszawy powiększają liczbę bezdomnych, niekiedy zaś oddają się żebraninie i wałęsaniu, należy ze szczególną uwagą przy zgłaszaniu się petentów do władz o zasiłki na wyjazd do Warszawy, względnie o ulgowe bilety na przejazd badać, czy rzeczywiście zgłaszający się wyjeżdża celem objęcia pracy, z reguły jednak nie należy zasiłków takich w żadnej formie udzielać.

Jednocześnie należy środkami, leżącemi w kompetencji władz, przeciwdziałać niecelowym wędrówkom osób, które w następstwie takich wędrówek stają się ciężarem miejscowej opieki społecznej lub oddają się żebraninie.

Wobec osób, które żebrzą w sposób zuchwały lub oszukańczy albo też skłaniają do żebrania nieletnich poniżej lat 17, należy stosować sankcje karne z art. 32 prawa o wykroczeniach (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 572 z r. 1932).

W województwach na obszarze których weszły w życie postanowienia rozporządzenia z dnia 14 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 823) o zwalczaniu żebractwa i włóczęgostwa należy względem żebraków i włóczęgów wykorzystywać uprawnienia, z tych przepisów wynikające.

289.

Okólnik Nr. 121

z dnia 7 grudnia 1933 r.

(AP. 80/62) o wydawaniu pozwoleń na prowadzenie biur pisania podań.

Do

P. P. Wojewodów oraz Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z wydaniem rozporządzenia z dnia 27 września 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 544), zawierającego przepisy wykonawcze do ustawy o biurach pisania podań oraz o zakazie udzielania porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministerstwem Sprawiedliwości i Ministerstwem Skarbu zarządza co następuje:

We wszystkich wypadkach, gdy osobą, ubiegającą się o udzielenie pozwolenia na prowadzenie biura pisania podań jest b. funkcjonarjusz państwowy lub komunalny, należy przed powzięciem decyzji zasięgnąć co do osoby petenta opinji dawnej jego władzy przełożonej. O ile chodzi o b. pracowników kancelaryj adwokackich lub notarjalnych wskazanem będzie zasięgnięcie o nich opinij izb (rad) adwokackich lub notarjalnych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca przytem uwagę na postanowienie art. 3 ust. 2 powołanej wyżej ustawy.

Celem utrudnienia nadużywania pozwoleń na prowadzenie biur pisania podań przez wykorzystywanie stosunków w sferach urzędniczych, b. funkcjonarjuszom państwowym, a w szczególności b. urzędnikom skarbowym można udzielać pozwoleń na prowadzenie tych biur w miejscowościach, w których ostatnio urzędowali, tylko wówczas jeśli ich b. władza przełożona nie zgłosi zastrzeżeń co do tego, udzielając opinji o petencie.

Przy zasięganiu opinji w sprawach wydawania pozwoleń na prowadzenie biur pisania podań należy z reguły wyznaczać termin nadsyłania odpowiedzi np. dwutygodniowy z zaznaczeniem, że brak jej po upływie tego terminu będzie uważany za równoznaczny z niepodniesieniem zastrzeżeń.

W celu przyśpieszenia biegu spraw i ułatwienia porozumienia między starostą i prezesem sądu okręgowego przy udzielaniu pozwoleń na prowadzenie biur pisania podań do władz administracyjnych i sądowych należy przy przesyłaniu akt sprawy dla wyrażenia zgody w myśl art. 2 ust. 2 ustawy, dołączać zebrane opinje i informacje o petencie oraz opinję starosty.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (Pana Komisarza Rządu) o wydanie w tej sprawie PP. Starostom stosownych zarządzeń.

290.

Okólnik Nr. 122

z dnia 7 grudnia 1933 r.

(AC. 1-40/1) o nabyciu obywatelstwa polskiego przez cudzoziemców — przestrzeganie przepisu art. 7 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na zasadzie art. 7 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym cudzoziemcy, którzy w okresie życia ustalonego dla wieku poborowego, lub przed tym okresem, albo też w wieku późniejszym do ukończenia 50 lat życia (względnie dla posiadających stopnie oficerskie— do 60 lat) uzyskali obywatelstwo polskie, powinni zadośćuczynić powszechnemu obowiązkowi wojskowemu, na warunkach podanych w wymienionym artykule.

W celu ustalenia kontroli nad należytem przestrzeganiem przez wspomniane osoby przepisu art. 7 ustawy zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) wydać zarządzenie, ażeby o każdym akcie nadania obejmującym osoby podlegające obowiązkowi wojskowemu, zawiadomiony został wydział wojskowy urzędu wojewódzkiego, ponadto, ażeby we właściwem starostwie zawiadomiono o takim fakcie referat wojskowy, który wezwie dane osoby do wykonania powszechnego obowiązku wojskowego w myśl obowiązujących przepisów.

Wspomniany referat winien też być powiadomiony o nabyciu obywatelstwa polskiego przez cudziemca także na innej podstawie prawnej, jak np. na zasadzie art. 3, art. 4 pkt. 2 i 5 ustawy z dnia 20.I.1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44), o ile ów cudzoziemiec jest w wieku, którego rocznik podlega obowiązkowi wojskowemu.

O nadaniu obywatelstwa polskiego przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych cudzoziemcom, zamieszkałym zagranicą, zawiadamiane będzie bezpośrednio Biuro Wojskowe Min. Spraw Wewnętrznych.

291.

Okólnik Nr. 123

z dnia 8 grudnia 1933 r.

(BZ. 6/30) w sprawie mienia osób nieobecnych i zaginionych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Z udzielonych na pismo z dnia 1 sierpnia 1933 r. Nr. BZ. 6/19 odpowiedzi wynika, że nie wszystkie urzędy wojewódzkie prowadzą ewi-

dencję nieruchomości osób nieobecnych i zaginionych, położonych w granicach gmin miejskich.

Wobec powyższego, celem unormowania sposobu prowadzenia tej ewidencji, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu wzór odnośnego kwestjonarjusza, prosząc Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o zarządzenie zebrania danych, przewidzianych w tym kwestjonarjuszu.

Dane te powinny być przechowywane w urzędzie wojewódzkim tak, by na ewentualne żądanie mogły być nadesłane Ministerstwu.

Wszelkie zmiany, jakie ewentualnie zajdą w stanie nieruchomości po sporządzeniu kwestjonarjusza winny być wprowadzane do tego kwestjonarjusza.

Kwestjonarjusz w sprawie mienia nieruchomego osób nieobecnych i zaginionych.

1. Miejscowość ....
2. Położenie nieruchomości ....
3. Nazwisko i imię osoby nieobecnej; jej przynależność państwowa, narodowość i wyznanie ....
4. Ostatnie wiadome miejsce pobytu i data zamieszkania ....
5. Wiadomość o rodzinie i domniemanych spadkobiercach (nazwiska, adresy), ich przynależność państwowa, narodowość i wyznanie ....
6. Opis nieruchomości pozostawionej przez osobę nieobecną ....
   ....
   (dołączyć plan sytuacyjny nieruchomości, z podaniem wymiaru placów i budynków, ich przeznaczenia i rodzaju materjału budowlanego);
7. Stan i wartość nieruchomości, (wartość może być podana na podstawie szacunku dokonanego przez władze skarbowe, celem wymiaru podatku majątkowego, lub sporządzonego przez publiczny zakład ubezpieczeń) ....
8. Nazwisko, imię i adres osób, w których posiadaniu znajduje się mienie, względnie kto nieruchomość użytkuje ....
9. Wiadomość o krokach prawnych, poczynionych (kiedy, jakie, przez kogo) celem zabezpieczenia mienia, ewentualnie nazwisko, imię i dokładny adres ustanowionego kuratora lub zarządcy i który sąd go ustanowił (data i Nr. zarządzenia) ....
   ....
10. Wiadomości o krokach prawnych. poczynionych (kiedy, jakie, przez kogo) celem uznania przez Sąd osoby nieobecnej za zmarłą lub zaginioną i jaka ewentualnie zapadła decyzja Sądu i kiedy (data i numer) ....
11. Wysokość osiąganych z nieruchomości dochodów, kto te dochody inkasuje i dokąd wpływają ....
12. Na jaki cel dochody są użytkowane ....
    ....
13. Nazwiska, imiona i adresy osób, od których zostały otrzymane informacje ....
    ....
14. Nazwisko, imię, adres i stanowisko służbowe osoby wypełniającej kwestjonarjusz
    ....

Miejscowość ....

data ....

292.

Okólnik Nr. 124

z dnia 12 grudnia 1933 r.

(GL. 2a-8/2) w sprawie zakresu działania Biura Personalnego.

Do

P. Szefa Gabinetu Ministra, P. P. Dyrektorów Departamentów, P. P. Szefów Biur, P. P. Naczelników Wydziałów, P. P. Urzędników M-stwa Spraw Wewnętrznych.

W związku z okólnikiem Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 sierpnia 1933 r. Nr. 38, ustalającym podstawowe zasady pracy Biur Personalnych, w którym to okólniku Pan Prezes Rady Ministrów zarządził włączenie we wszystkich Ministerstwach spraw etatów osobowych, szkolenia personelu urzędniczego oraz spraw organizacyjnych do kompetencji Biura Personalnego, zarządzam, stosownie do wyników konferencji odbytej w Biurze Usprawnienia Administracji w dn. 10 listopada r. b., co następuje:

1. sprawy etatów osobowych, stosownie do obowiązującego w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych szczegółowego podziału czynności (okólnik Nr. 186 z 6 listopada 1931 ogłoszony w Nr. 18 Dziennika Urzędowego) pozostają nadal w całości w zakresie działania Biura Personalnego, z którem wszystkie Departamenty (Biura, Wydziały) mają się w tej mierze porozumiewać,

2. sprawy szkolenia urzędników przekazałem Biuru Personalnemu okólnikiem Nr. 97 z 12.X.1933 r.,

3. ze spraw organizacyjnych do Biura Personalnego należą wszystkie te zagadnienia, które pozostają w bezpośrednim związku z polityką personalną i organizacyjno-oszczędnościową Ministerstwa a w szczególności: w zakresie spraw podziału administracyjnego Państwa — sprawy kasowania i tworzenia nowych jednostek podziału administracyjnego, w zakresie organizacji centrali Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i władz administracji ogólnej — sprawy uproszczenia

struktury przez kasowanie i łączenie komórek organizacyjnych.

P. P. Szef Gabinetu oraz Szef Biura Personalnego opracują odpowiednie zmiany szczegółowego podziału czynności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz zasady współpracy Wydziału GL z Biurem Personalnem w sprawach organizacyjnych i przedłożą mi do zatwierdzenia.

293.

Okólnik Nr. 125

z dnia 13 grudnia 1933 r.

(SF. 11/7/5) o ustalaniu i zatwierdzaniu preliminarzy związków samorządowych na r. 1934/35.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem p. wojewody śląskiego).

W związku z prowadzonemi obecnie pracami nad ustaleniem preliminarzy budżetowych związków samorządowych na r. 1934/35 w porozumieniu z panem Ministrem Skarbu udzielam związkom samorządowym i podległym mi władzom nadzorczym nad samorządem następujących wskazówek co do zasad ustalania i zatwierdzania zamierzeń budżetowych związków samorządowych.

I. Wobec ciężkiego stanu finansowego związków samorządowych i braku widoków na zwiększenie źródeł dochodowych samorządu zwracam uwagę na konieczność stosowania nadal w całej rozciągłości dotychczasowych wskazań oszczędnościowych Ministerstwa.

II. Co do obniżenia kosztów administracji komunalnej, to związki samorządowe nietylko nie powinny poprzestać na osiągniętem w latach ubiegłych obniżeniu tych kosztów, ale w dalszym ciągu wykorzystywać wszelkie możliwe i wskazane w tej dziedzinie oszczędności. W szczególności winny być w granicach możliwości wykorzystane spostrzeżenia i postulaty, zawarte we wnioskach i sprawozdaniach komisyj oszczędnościowych, powołanych na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. w sprawie obniżenia kosztów administracji komunalnej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 777). Przytem wyjaśniam, że postanowienie ust. 4 art. 1 wymienionego rozporządzenia o obniżeniu w latach 1933/34 i 1934/35 kosztów administracji związków samorządowych co najmniej o dalsze 5% należy rozumieć w ten sposób, iż obniżenie kosztów administracyjnych tych związków winno wynosić zarówno w r. 1933/34, jak w r. 1934/35 — w m. st. Warszawie, wojewódzkich związkach komunalnych poznańskim i pomorskim, w gminach miejskich, liczących do 5.000 mieszkańców i w gminach wiejskich — co najmniej 25%, a w gminach miejskich, liczących powyżej 5.000 mieszkańców i w pozostałych związkach samorządowych — co najmniej 30% rzeczywistych wydatków z 1930/31.

III. Uwzględniając szereg wniosków i postulatów zawartych w sprawozdaniach z prac komisyj oszczędnościowych uważam za wskazane kierowanie się w dalszej akcji oszczędnościowej następującemi zasadami i wskazówkami:

1. dodatek komunalny do uposażeń pracowników samorządowych można przyznawać jedynie stałym pracownikom samorządowym, z wykluczeniem pracowników państwowych, pełniących w związku samorządowym określone funkcje za specjalnem wynagrodzeniem i tylko wtedy, gdy związek samorządowy nie posiada niedoborów z lat ubiegłych, względnie je zlikwidował lub zlikwiduje całkowicie w ciągu bieżącego okresu budżetowego, a stan finansowy związku samorządowego dozwala na przyznanie tegoż dodatku bez uszczerbku dla normalnej gospodarki w ramach osiągalnych dochodów budżetowych; wysokość dodatku komunalnego winna być stopniowana w zależności od sytuacji finansowej związku samorządowego i wykazywanej przez personel pracowniczy związku obowiązkowości w spełnianiu zadań służbowych;

2. kredyty na fundusze reprezentacyjne uważam za uzasadnione jedynie w budżetach administracyjnych związków samorządowych wojewódzkich i powiatowych oraz miast wydzielonych; wysokość tego kredytu winna być ograniczona do najkonieczniejszych rozmiarów, przyczem zarząd związku samorządowego obowiązany jest do wyliczenia się z wydatków, które na podstawie tego kredytu będą dokonane;

3. utrzymywanie samochodów osobowych z budżetów związków samorządowych uważam za dopuszczalne jedynie w związkach wojewódzkich i w powiatowych związkach samorządowych oraz w gminach miejskich z ludnością powyżej 100 000 mieszkańców pod warunkiem, iż wydatki na utrzymanie samochodu (łącznie z pensją szofera) na jeden przejechany kilometr nie będą przekraczać kwoty 50 groszy; powiatowy związek samorządowy nie powinien posiadać więcej jak 1 samochód osobowy, służący zarówno dla wyjazdów Przewodniczącego Wydziału Powiatowego, jak i dla wyjazdów inżyniera drogowego (kierownika Powiatowego Zarządu Drogowego); pozostałe samochody winny być sprzedane, względnie o ile sprzedaż nasuwa trudności — zgarażowane;

4. w związku z przejęciem wymiaru i poboru podatków państwowych przez władze skarbowe istniejące w większych związkach samorządowych oddziały podatkowe winny być zastąpione przez referaty przy jednoczesnem znacznem zmniejszeniu liczby personelu;

5. Wobec zdarzających się wypadków pokrywania przez związki samorządowe świadczeń socjalnych również w części przypadającej na pracowników, zwracam uwagę, iż związki samorządowe winny ponosić opłaty za ubezpieczenie pracowników w Kasie Chorych i w innych zakładach i funduszach ubezpieczeń społecznych

wyłącznie w części przypadającej na pracodawcę; podobnież nie powinny być stosowane zwroty wpisów szkolnych za dzieci pracowników samorządowych, a to wobec cofnięcia tych zwrotów w stosunku do pracowników państwowych; o ile miejscowe statuty przewidują pokrywanie z funduszów związku samorządowego bądź to opłat pracowników za ubezpieczenia społeczne, bądź to wpisów szkolnych za dzieci pracowników samorządowych — to wówczas władze nadzorcze winny zastrzec zmianę miejscowych statutów; w razie braku tego rodzaju postanowień statutowych — zaniechanie pokrywania omawianych świadczeń winno być zastosowane niezwłocznie.

6. Wysokość diet dziennych wypłacanych członkom rad, wydziałów i komisyj powiatowych za udział w posiedzeniach nie powinna przekraczać kwoty 6 — 7 złotych; zwroty kosztów dojazdu członkom powyższych organów należy przyznawać w wysokości faktycznie poniesionych wydatków przy wyborze najtańszych środków lokomocji.

7. Należy w drodze zmiany umów spowodować obniżenie czynszów za wynajem lokali biurowych i szkolnych, niepodlegających przepisom ustawy o ochronie lokatorów, o ile czynsze te nie zostały dotychczas obniżone do wysokości, odpowiadającej obecnym warunkom gospodarczym.

8. Przy sposobności zatwierdzania budżetów winny władze nadzorcze dążyć do usunięcia zachodzącej między związkami samorządowemi rozbieżności w wydatkach kancelaryjnych, na utrzymanie czystości, na opał, światło i t. p.; normy zużycia opału w związkach samorządowych nie powinny przewyższać norm wskazanych w okólniku Nr. 83 (OB. 362/7 z dnia 16 kwietnia 1929 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 926).

9. Wartości czynszowe lokali zajmowanych w budynkach samorządowych przez członków zarządów związków samorządowych oraz przez urzędników i funkcjonarjuszów państwowych i samorządowych, winny być szacowane — poza wypadkiem przewidzianym w art. 59 ustęp 2 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) — według zasad przewidzianych w §§ 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 849).

10. W dziale wydatków drogowych należy w porównaniu z ubiegłym okresem obrachunkowym osiągnąć zwiększenie wydatków rzeczowych na utrzymanie i remont dróg; związki samorządowe powiatowe winny poprzestać na jednej drogowej sile inżynierskiej w osobie państwowego inżyniera drogowego (kierownika Powiatowego Zarządu Drogowego), pobierającego umiarkowany dodatek komunalny do uposażenia ze Skarbu Państwa (od 25 do 50% uposażenia ze Skarbu Państwa) z wykluczeniem innych dodatków jak za sprawdzanie planów za kierownictwo robotami na drogach gminnych, premje za wykonane roboty od klm. i t. d.

11) personel Powiatowych Zarządów Drogowych poza służbą linjową winien zasadniczo składać się z kierownika (inżyniera drogowego) i sekretarza; poza tem o ile na terenie powiatu prowadzone są na szerszą skalę roboty na drogach gminnych związek powiatowy może zatrudniać specjalnego technika dla dróg gminnych; stanowiska t. zw. płatników drogowych winny ulec likwidacji i skasowaniu;

12) wszelkie roboty drogowe, a w ich liczbie i roboty szarwarkowe, winny być prowadzone systemem akordowym, co nie dotyczy jedynie tych robót, do których zastosowanie tego systemu nie jest możliwe;

13) pobory i ryczałty drogomistrzów i dróżników samorządowych winny być przystosowane ściśle do norm państwowych;

14) na przyszłość należy zaniechać zawierania umów z inżynierami drogowymi (względnie z innymi pracownikami) w sprawie kupna z funduszów związku samorządowego samochodów i spłacania ich z ryczałtów rozjazdowych;

15) wynagrodzenie państwowego lekarza powiatowego z funduszów samorządowych należy uznać za dopuszczalne jedynie w wypadkach, gdy lekarz państwowy pełni funkcje jednego z lekarzy rejonowych, względnie inne konkretne czynności z zakresu działalności związku samorządowego;

16) przy realizowaniu zadań z dziedziny zdrowia i opieki społecznej związki samorządowe winny zacieśnić współpracę zarówno między sobą, jak i z innemi organizacjami publicznemi (np. Kasy Chorych) i prywatnemi o charakterze społecznym (np. towarzystwa przeciwgruźlicze, dobroczynności i t. p.), działającemi w pokrewnych dziedzinach; współpraca ta winna m. in. doprowadzić do zracjonalizowania wysiłków zarówno przy prowadzeniu zakładów zdrowia publicznego, jak i przy wykonywaniu opieki społecznej zakładowej i pozazakładowej; w szczególności współpraca powyższa winna umożliwić likwidację zbyt małych (względnie, o zbyt niskiej frekwencji) a przez to zbyt kosztownych i społecznie mało użytecznych zakładów zdrowia i opieki społecznej przy jednoczesnem ewentualnem rozszerzeniu i materjalnem wzmocnieniu (ewentualnie drogą ustanowienia odpowiednich dopłat zainteresowanych związków samorządowych i organizacyj) zakładów sąsiednich, względnie łączeniu i skupianiu zakładów opiekuńczych o tym samym typie do miejscowości najbardziej ku temu odpowiednich;

17) przy wykonywaniu opieki społecznej należy w szerszym zakresie niż dotąd stosować system opieki otwartej; w szczególności wskazane jest oddawanie umysłowo chorych, nie groźnych dla otoczenia, oraz starców i dzieci pod opiekę osób prywatnych (pod opiekę domową) za odpowiedniem wynagrodzeniem i przy roztoczeniu nadzoru nad tym sposobem wykonywania opieki;

18) w powiatach gdzie należycie funkcjonują okręgowe towarzystwa rolnicze i powiatowe — związki samorządowe nie powinny z reguły prowadzić we własnym zarządzie akcji po-

pierania wytwórczości roślinnej i zwierzęcej oraz oświaty pozaszkolnej rolniczej z wyjątkiem tych zadań, które przekazane zostały do realizacji związkom samorządowym w drodze ustawodawczej, lub wymienione zostały w instrukcji Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz Ministrem Reform Rolnych z dnia 21 stycznia 1929 r., jako należące do kompetencji związków samorządowych Odpowiednie subwencje winny być przez po wiatowe związki samorządowe przekazywane okręgowym towarzystwom rolniczym w miarę możliwości finansowych związków samorządowych ze szczegółowem sprecyzowaniem przeznaczenia subwencji i zastrzeżeniem składania przez towarzystwa szczegółowych sprawozdań rzeczowych i rachunkowych.

Nadto winno być zastrzeżone dla przewodniczącego powiatowego związku samorządowego prawo brania udziału w zebraniach subwencjonowanych towarzystw osobiście lub przez delegowanego przedstawiciela. Zasiłki dla towarzystw nie powinny być z reguły udzielane na pokrycie wydatków kancelaryjno-administracyjnych, lecz jedynie na utrzymanie personelu fachowego i wydatki rzeczowe. Rozdysponowanie zasiłków na poszczególne cele winno być uskutecznione na podstawie preliminarza budżetowego, uchwalonego na wniosek powiatowej komisji rolnej i z uwzględnieniem opinji Izby Rolniczej;

19) wynagradzanie państwowych powiatowych lekarzy weterynaryjnych z funduszów samorządowych należy uważać za dopuszczalne jedyne w tym wypadku, gdy lekarz ten pełni funkcje referenta weterynaryjnego Wydziału Powiatowego; dla lekarzy weterynaryjnych rzeźnianych i oglądaczy winno być przewidziane miesięczne uposażenie, natomiast partycypowanie lekarzy weterynaryjnych i oglądaczy we wpływach za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa uważać należy za niedopuszczalne;

20) związki samorządowe winny osiągnąć samowystarczalność działu weterynaryjnego, z jednej strony przez wykorzystanie uprawnień do poboru opłat za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa, za udzielanie porad w lecznicach i przychodniach weterynaryjnych, za świadectwa pochodzenia zwierząt i t. p. — z drugiej strony przez celowe i oględne ograniczanie wydatków tego działu;

21) związki samorządowe powinny zaprzestać prowadzenia przedsiębiorstw deficytowych; w szczególności likwidacji winny ulec deficytowe przedsiębiorstwa handlowo przemysłowe oraz rolne (fermy rolne), przyczem objektywy majątkowe pozostałe po likwidacji winny być wydzierżawiane, względnie oddane w administrację poręczającą;

22) w związku z p. 2 § 49 rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 11, poz. 71) zwracam uwagę, iż związki samorządowe, które posiadają niezlikwidowane niedobory z lat ubiegłych, a zatem i nieuregulowane zobowiązania krótkoterminowe winny w budżecie na r. 1934/35 w granicach równowagi budżetowej zamieścić kredyt na spłatę powyższych niedoborów przy jednoczesnem przedstawieniu władzy nadzorczej zatwierdzającej budżet planu spłaty nieuregulowanych należności i zobowiązań krótkoterminowych.

IV. O ile powyżej wskazane środki zrównoważenia wydatków i dochodów budżetowych nie okazałyby się skuteczne, związek samorządowy winien przystąpić do zwężenia rozmiarów swej gospodarki w drodze ograniczenia, względnie kasowania agend i wydatków, przedewszystkiem nie należących do bezpośrednich ustawowych zadań samorządu.

V. Zgodnie z art. art. 2 i 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu członków zarządu i pracowników samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 667) z dniem 1 lutego 1934 r. tracą ważność przepisy umów, które są sprzeczne z postanowieniami § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073), obowiązującego w brzmieniu wyżej powołanego art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r.

W takich wypadkach wynagrodzenia pracowników kontraktowych winny być z dniem 1 lutego 1934 r. ustalone i umówione ponownie, przyczem wysokość wynagrodzeń tych pracowników, jako pracowników komunalnych w rozumieniu § 3 wyżej powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. winna być obliczona i umówiona na zasadach, przewidzianych w art. 3—7 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) wraz z późniejszemi zmianami tej ustawy, z uwzględnieniem jedynie dodatków, pobieranych przez członków zarządu i pracowników samorządowych przed dniem 1 lutego 1934 r., o ile te dodatki były przyznane funkcjonarjuszom państwowym i z wykluczeniem ryczałtowego ustalenia sumy wynagrodzenia. Powyższe ustalenie i umówienie wynagrodzeń pracowników kontraktowych pozwoli związkom samorządowym na zwolnienie się od uciążliwych warunków niektórych umów, zawartych w latach ubiegłych, i na dostosowanie wysokości wynagrodzeń pracowników kontraktowych do obecnych możliwości finansowych związków samorządowych.

VI. W związku z ukazaniem się rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sposobie uregulowania zaległych kosztów leczenia ubogich chorych i kosztów opieki społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 664) w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu udzielam następujących wskazówek:

a) w związkach samorządowych, w których nieuregulowane koszty leczenia i opieki społecznej powstałe w latach ubiegłych zostały zarachowane do wykonania budżetu, należy w księ-

gach rachunkowych bieżącego okresu rachunkowego sumę kosztów leczenia i opieki społecznej, umorzonych postanowieniami art. 1 i 2 wyżej wymienionego rozporządzenia wyksięgować z rachunku wierzycieli przy jednoczesnem zmniejszeniu o tę samą sumę kwoty niedoboru budżetowego za lata ubiegłe (obciążyć rachunek wierzycieli i uznać rachunek niedoboru i nadwyżek); spłata nieumorzonych kosztów leczenia i opieki społecznej winna być w granicach możliwości finansowych uskuteczniona do dnia 31 marca 1934 r. z kredytu budżetowego z lat ubiegłych (wględnie z roku poprzedniego), który to niedobór winien być zamieszczony w budżecie na bieżący okres budżetowy o ile zamknięcia rachunkowe za lata ubiegłe wykazały niedobory (będące odpowiednikami zobowiązań krótkoterminowych i nieuregulowanych należności zaliczonych do wykonania budżetu);

b) w związkach samorządowych, w których nieuregulowane koszty leczenia i opieki społecznej powstałe w latach ubiegłych nie zostały zarachowane do wykonania budżetu, umorzenie zaległych kosztów leczenia i opieki społecznej nie wymaga księgowań w księgach rachunkowych; spłata nieumorzonych kosztów leczenia winna być w granicach możliwości finansowych bez względu na wysokość kredytu uskuteczniona do dnia 31 marca 1934 r. i zarachowana do wykonania budżetu na r. 1933/34 (na wykonanie bieżącego kredytu na koszty leczenia w dziale VIII, zdrowie publiczne, wydatki na lecznictwo); pozostałości zaś, niespłacone do dnia 31 marca 1934 r., winny być zgodnie z § 47 rozporządzenia o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych objęte listą wierzycieli i zarachowane również do wykonania budżetu za r. 1933/34, do budżetu zaś na r. 1934/35 w drodze budżetu dodatkowego winien być wprowadzony kredyt na pokrycie niedoboru budżetowego z r. 1933/34; z kredytu tego winna nastąpić spłata pozostałości nieumorzonych zaległych kosztów leczenia i opieki społecznej;

c) o ile mimo wykorzystania możliwości wskazanych w § 49, ustęp 2 rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 11, poz. 71) związek samorządowy nie będzie mógł w budżecie na r. 1934/35 przewidzieć kredytu na pokrycie niedoboru z roku poprzedniego, względnie niedoborów z lat ubiegłych w wysokości umożliwiającej pełną spłatę pozostałości nieumożonych zaległych kosztów leczenia i opieki społecznej, to wówczas związek samorządowy winien skierować podanie do władzy nadzorczej o rozłożenie na raty i odroczenie płatności, a w wypadkach wyjątkowo ciężkiej sytuacji finansowej, o częściowe umorzenie zaległych sum z tytułu kosztów leczenia i opieki społecznej.

VII. Dodatek do państwowego podatku od spożycia, zużycia, względnie produkcji należy preliminować, opierając się na danych z powszechnego spisu ludności z r. 1931 na 1 mieszkańca miasta — 1 zł. 13 gr., na 1 mieszkańca powiatowego związku samorządowego z wyłączeniem ludności miast — 17,4 gr. na 1 mieszkańca gminy wiejskiej — 8,7 gr.

VIII. Zgodnie z art. 9 ustęp (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskiemi i drobiem obrotu hurtowego mięsem (Dz. U. R. R. Nr. 85, poz. 639) dochody i wydatki targowisk zwierzęcych, administrowanych przez związki samorządowe, winny być wydzielone z budżetów administracyjnych tych związków; wobec tego postanowienia — w okólniku Nr. 110/SF/11/3/15 z dnia 15 listopada 1933 r. skreśla się ostatnie zdanie wyjaśnienia do § 25 rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 11, poz. 71), dotyczące obejmowania wydatków targowisk zwierzęcych działem X — popieranie rolnictwa.

Powyższe wskazówki i wyjaśnienia zechcą P. P. Wojewodowie podać do wiadomości organom współdziałającym przy wykonywaniu nadzoru nad samorządem i podległym sobie władzom nadzorczym oraz zarządom związków samorządowych i dopilnować ich wykonania względnie stosowania się do nich.

294.

Okólnik Nr. 126

z dnia 16 grudnia 1933 r.

(BZ. 2/13) o ewidencji nieruchomości państwowych i będących pod zarządem państwowym.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Urzędy wojewódzkie (Komisarjat Rządu m. st. Warszawy) powinny prowadzić ewidencje nieruchomości państwowych.

Ewidencją powinny być objęte wszystkie nieruchomości, będące pod ogólnym zarządem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zgodnie z art. 2 p. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 479).

Ewidencja powinna być prowadzoną w formie kartoteki podług załączonego wzoru Nr. 1 (arkusz inwentaryzacyjny).

Każda nieruchomość powinna posiadać swój oddzielny arkusz inwentaryzacyjny, zawierający wszystkie dane techniczne i ogólne, niezbędne do należytego sprawowania zarządu tą nieruchomością.

Do arkusza inwentaryzacyjnego każdej nieruchomości powinien być dołączony jej wykaz szacunkowy, sporządzony podług załączonego wzoru Nr. 2.

Pomiary gruntów powinny być dokonane w m.², pomiary budynków w m.³, oszacowanie w złotych.

Poza tem do arkusza inwentaryzacyjnego każdej nieruchomości powinien być dołączony jej plan sytuacyjny oraz plany zdjęć z natury (rzuty i przekroje), o ile brak jest planów wykonawczych budowy, względnie planów policyjno-budowlanych.

Plany te powinny być wykonywane w miarę możności przez urzędników technicznych podległych panu Wojewodzie (panu Komisarzowi Rządu), a w razie konieczności ponoszenia na ten cel wydatków — w miarę uzyskiwania specjalnych kredytów, które ewentualnie należy przewidywać w preliminarzach budżetowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Dz. 3 § 10.

Ministerstwu Spraw Wewnętrznych plany te będą przedkładane jedynie na specjalne żądanie.

Ewidencją nieruchomości państwowych nie należy obejmować budynków drogowych ściśle dla celów drogowych użytkowanych, a także budynków drogowych, użytkowanych czasowo dla post. pol. państw. Zarząd tego rodzaju budynków powinien być przekazany organom drogowym, o ile tego dotychczas nie uczyniono.

Budynki, które dawniej służyły celom drogowym, obecnie zaś użytkowane są na inne cele państwowe, jak np na mieszkania funkcjonarjuszów państwowych, nie pozostających w żadnym stosunku służbowym z dotyczącym zarządem drogowym, oraz place przy drogach państwowych, nie użytkowane dla celów drogowych (np. wydzierżawione osobom prywatnym), które zarząd sprawowały ostatnio byłe Dyrekcje Robót Publicznych (Oddziały Budowlane), powinny, po stwierdzeniu przez urzędy wojewódzkie (Oddziały Drogowe), że są zbędne dla celów drogowych, pozostać pod zarządem organów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Jeśli jednak okaże się, że niektóre z tych nieruchomości są niezbędne dla potrzeb administracji drogowej, ustalonych na okres najbliższego dziesięciolecia w sposób realny, to jest wedle stanu obecnego i wiadomych a nieulegających wątpliwości posunięć, nie zaś wedle przypuszczalnego zwiększenia agend gospodarki drogowej po za okres dziesięcioletni, takie nieruchomości powinny być przekazane dotyczącym zarządom drogowym na zasadach okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 17 maja 1930 roku L. D. III. 1250/1/30, podanego do wiadomości p. p. Wojewodów okólnikiem b. Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 6 czerwca 1930 roku 1/I-1603.

Budynki i place państwowe, oddane na potrzeby służby wodnej, powinny być objęte ewidencją nieruchomości państwowych, gdyż w rękach Pana Wojewody pozostał ogólny zarząd nad tego rodzaju nieruchomościami.

Nieruchomości Korpusu Ochrony Pogranicza ewidencjonuje K. O. P., gdyż są to objekty o specjalnem przeznaczeniu i położeniu, nie nadające się dla innych potrzeb państwowych.

Wszelkie dane dotyczące zmian, które zaszły w stanie posiadania majątku państwowego, a spowodowane zostały budową nowych budynków, nadbudową, przebudową i kapitalnym remontem budynków istniejących, kupnem nowych nieruchomości, względnie darowizną na rzecz Skarbu Państwa, przejęciem nieruchomości państwowych od władz i przedsiębiorstw państwowych sprawujących zarząd samodzielnie na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 1924 r. (Monitor Polski Nr. 111, poz. 319), a także od monopoli, jak również spowodowane sprzedażą nieruchomości względnie terenów, rozbiórką budynków, oraz przekazaniem nieruchomości państwowych do stałego użytku władz, przedsiębiorstw państwowych i monopoli, sprawujących zarząd samodzielnie, powinny być do dnia 1 czerwca każdego roku przedkładane Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, celem poczynienia odnośnych uzupełnień w spisach inwentaryzacyjnych nieruchomości państwowych.

Nieruchomości oddane do czasowego użytku skomercjalizowanych przedsiębiorstw państwowych za opłatą czynszu powinny pozostać w ewidencji Urzędu Wojewódzkiego (Komisarjatu Rządu m. st. Warszawy) i powinny być traktowane jak nieruchomości wydzierżawione.

Prócz ogólnej ewidencji nieruchomości urzędy wojewódzkie powinny posiadać:

1) Dokładny spis nieruchomości (wyciąg z ogólnej ewidencji sporządzony według wzoru Nr. 3), które stanowiły własność kościoła katolickiego i zostały skonfiskowane przez b. rządy zaborcze. Nie dotyczy to nieruchomości, które zostały sprzedane lub dobrowolnie przekazane Skarbowi Państwa Polskiego przez władze kościelne.

2) Spis nieruchomości pocerkiewnych, po b. parafjach prawosławnych:

a) znajdujących się pod bezpośrednim zarządem władz państwowych (wyciąg z ewidencji sporządzony według wzoru Nr. 3),

b) oddanych do stałego użytku kościoła katolickiego.

c) oddanych do stałego użytku kościoła prawosławnego.

Nieruchomości pocerkiewnych pod „a“ „c“ nie należy obejmować ogólną inwentaryzacją.

3) Spisy (wyciągi z ogólnej ewidencji sporządzone według wzoru Nr. 3) nieruchomości po b. Ziemstwach rosyjskich, b. Instytucjach stanowych, b. ros. Towarzystwach Dobroczynności i b. Rasporaditielnych Komitetach, osobno dla każdej z tych instytucji.

Spisy wyszczególnione pod 1, 2 i 3 powinny być prowadzone tylko w tych województwach, w których odnośne nieruchomości istnieją i powinny być przechowywane tak, by na każde żądanie mogły być niezwłocznie nadesłane Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

W związku z niniejszym okólnikiem uchyla się zarządzenie b. Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 20.VI.1931 roku L. X. 1305 i z dnia 19.II.1932 r. Nr. BZ. 2.II.1932 r.

Wskazówki do załącznika Nr. 1

Na stronie 1-ej arkusza inwentaryzacyjnego u góry należy podać Nr. kolejny nieruchomości. Następnie należy wymienić nazwę województwa, powiatu, podać nazwę nieruchomości, zaznaczyć czy nieruchomość jest państwowa, czy też pocerkiewna, po b. ziemstwie i t. p., podać jej Nr. hipoteczny oraz ewentualnie liczby katastralne parcel, wymienić nazwę miasta wzgl. wsi i gminy, wskazać dzielnicę miasta oraz ulicę, przy której nieruchomość jest położoną, Nr. Nr. policyjne budynków oraz kategorję miejscowości, odpowiadającą podziałowi miejscowości na klasy w myśl rozp. Rady Ministrów z dn. 30.VII.1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 673), a także podać pochodzenie nieruchomości. Poza tem należy wskazać ilość budynków mieszkalnych i gospodarczych, oddzielnie murowanych i drewnianych, podać ogólną powierzchnię nieruchomości (razem zabudowaną i niezabudowaną), ilość studzien w danej nieruchomości, rodzaj studni (artezyjska, kręgowa), a także rodzaj, długość i stan ogrodzenia.

Ponadto należy wymienić, od kogo nieruchomość została przyjęta, w jakim dniu i roku i na zasadzie czyich zarządzeń. U dołu arkusza należy wymienić urząd, który sprawuje bezpośredni zarząd odnośnej nieruchomości.

Na stronie 2-ej arkusza inwentaryzacyjnego należy podać:

w rubryce 1-ej jakie urzędy mieszczą się. Jeżeli część budynku użytkowaną jest przez lokatorów prywatnych lub na mieszkania dla urzędników należy to zaznaczyć,

w rubryce 2-ej — kolejne numery budynków oznaczone na planie sytuacyjnym odnośnej nieruchomości,

w rubryce 3-ej — rodzaj budynków (mieszkalny, gospodarczy),

w rubryce 4-ej—z jakiego materjału pobudowano budynek (murowany, drewniany).

w rubryce 5-ej — pokrycia dachu,

„ 6-ej— ilość kondygnacji budynku,

w rubryce 7-ej — ogólną powierzchnię użytkową w m.^{2} poszczególnych kondygnacji budynku,

w rubryce 8-ej — kubaturę zewnętrzną poszczególnych budynków,

w rubryce 9-ej — stan budynku z uwzględnieniem % zużycia,

w rubryce 10-ej — powierzchnię gruntu zabudowanego łącznie z podwórzem (nienadającem się do zabudowy),

w rubryce 11-ej— powierzchnie gruntów niezabudowanych, należących do odnośnej nieruchomości np. park, sad, ogród, pole, plac i t. p. Jeżeli grunta są podzielone na działki (wzgl. parcele), to należy każdą parcelę podać oddzielnie za wskazaniem jej numeru,

w rubryce 12-ej — powierzchnie gruntów nadających się pod samodzielną zabudowę, to jest takich, które mogą być wyodrębnione w oddzielną nieruchomość i przeznaczone dla celów budowlanych,

w rubryce 13-ej — powierzchnie parcel (terenów), nienadających się na cele budowlane, t. j. takich, które nie mogą być wyodrębnione w oddzielną nieruchomość, lub wogóle nie mogą być przeznaczone pod budowę ze względu na swe położenie. Powierzchnie terenów w rubr. 12 i 13 powinny być podane oddzielnie dla każdego rodzaju terenu w ten sposób, by rodzaj terenu (rubryka 11) szedł w jednej linji z powierzchnią, podaną w rubrykach 12 i 13-ej.

w rubryce 14-ej — uwagi.

Wskazówki do załącznika Nr. 2.

Na stronie 1-ej wykazu szacunkowego należy podać numer kolejny nieruchomości według ark. inwent. tej nieruchomości oraz jej nazwę i położenie.

Na stronie drugiej wykazu należy podać:

w rubryce 1-ej — Nr. budynku w/g ark. inwent. oraz planu sytuacyjnego,

w rubryce 2-ej — kubaturę poszczególnych budynków,

w rubryce 3-ej — wartość techniczną 1m^3 poszczególnych budynków,

w rubryce 4-ej — całkowitą wartość szacunkową techniczną poszczególnych budynków. Rubryka powinna być podsumowaną,

w rubryce 5-ej — powierzchnie zabudowanego terenu łącznie z podwórzem,

w rubryce 6-ej — wartość 1 m^2 terenu zabudowanego,

w rubryce 7-ej — wartość szacunkową całego terenu zabudowanego. Rubryka powinna być ewentualnie podsumowaną,

w rubryce 8-ej — rodzaj wolnych niezabudowanych terenów (park, sad, ogród, pole, łąka, plac i t. p.),

w rubryce 9-ej — powierzchnie niezabudowanych terenów,

w rubryce 10-ej — wartość 1 m^2 niezabudowanych terenów,

w rubryce 11-ej — całkowitą ich wartość szacunkową. Rubryka powinna być ewentualnie podsumowaną,

w rubryce 12-ej — z jakiego materjału pobudowano ogrodzenie,

w rubryce 13-ej — długość ogrodzenia w m. b.,

w rubryce 14-ej — wartość 1 m. b. ogrodzenia,

w rubryce 15-ej — wartość szacunkową całego ogrodzenia. Rubryka powinna być ewentualnie podsumowaną,

w rubryce 16-ej—rodzaj studni (artezyjska, kręgowa),

w rubryce 17-ej — ogólną wartość studni. Rubryka powinna być ewentualnie podsumowaną,

w rubryce 18-ej — ogólną wartość szacunkową nieruchomości,

w rubryce 19-ej — uwagi dotyczące oszacowania nieruchomości.

WOJEWÓDZTWO ....

POWIAT ....

Zał. Nr. 1.

Numer kolejny..........

NIERUCHOMOŚĆ ....

Nr. hipoteczny.......... 1 kat..........

Miejscowość ....

Dzielnica miasta..........

Ulica.......... Numer polic. ....

Kategorja miejscowości ....

Pochodzenie nieruchomości ....

Ogólna powierzchnia parcel—terenów w m^2 ....

Ilość budynków mieszkalnych murowanych..........

" " " drewnianych..........

" " gospodarczych murowanych..........

" " " drewnianych..........

Ilość studzien..........

rodzaj..........

stan ....

Ogrodzenie (długość) m. b..........

" (rodzaj)..........

" (stan)..........

Przejęta pod zarząd Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

Od.......... w dniu..........19.......... r.

na zasadzie..........

Bezpośredni zarząd sprawuje..........

Użytkownicy	Nr. kol. budynku oznaczony na planie sytuacyjnym	B U D Y N K I							G R U N T Y				U W A G I
									Zabudowane	W o l n e			
											Powierzchnia w m^2		
		Rodzaj (mieszkalny, gospodarczy)	Z jakiego materjału pobudowano	Rodzaj pokrycia dachu	Ilość kondygnacji budynku	Użytkowa powierzchnia poszczególnych kondygnacji w m^2	Kubatura zewnętrzna	Stan budynku z uwzgl. % zużycia	pod budynkami łącznie z podwórzem m^2	Rodzaj (plac, pole, sad, łąki i t. p.) m^2	Nadające się pod samodzielną zabudowę	Nie nadające się pod samodzielną zabudowę	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14

Zał. Nr. 2.

Nieruchomość według kartoteki Nr.....................

W Y K A Z S Z A C U N K O W Y

Nieruchomości ....

w mieście ....

przy ul. .... Nr. pol ....

Oszacowano dnia ....19......roku

Budynki		Tereny									Ogrodzenie				Studnie		Ogólna wartość całej nieruchomości	Uwagi
		Wartość zł. techniczna		Zabudowanie wraz z podwórzem			Wolne						wartość w zł.					
					wartość w zł.				wartość w zł.									
Nr. oznaczony na planie sytuacyjnym	Kubatura	1 m³	Całego budynku	Powierzchnia w m² wraz z podw.	1 m² ter. zab.	Całego terenu	Rodzaj	Powierzchnia w m²	1 m²	Całej powierzchni	Rodzaj ogrodzenia	Długość w m. b.	1 m. b	Całego ogrodzenia	Rodzaj	Wartość w zł.		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	

Wzór Nr. 3.

SPIS

nieruchomości ....

....

na terenie Województwa ....

L. p.	Położenie nieruchomości (miejscowość, ulica Nr. hip., Nr. pol.)	Powierzchnia placu w m.²	Ilość budynków		Kubatura budynków		Ogólna wartość całej nieruchomości	UŻYTKOWNICY
			murowanych	drewnianych	murowanych	drewnianych		

295.

Okólnik Nr. 127

z dnia 18 grudnia 1933 r.

(AP. 118/Rum/2) w sprawie kart tranzytowych dla emigrantów.

Do

P. P. Wojewodów (za wyjątkiem lubelskiego).

Rząd Polski przystąpił do międzynarodowego porozumienia z dnia 14.VI.1929 r. w sprawie ustanowienia karty tranzytowej dla emigrantów (ogłoszonego w Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 42, poz. 414 z r. 1932). Zgodnie z przepisami wspomnianego porozumienia emigranci, bez względu na posiadane obywatelstwo, mogą przekraczać granice państw, należących do tego porozumienia i przejeżdżać tranzytem przez terytorjum tego państwa na podstawie:

a) ważnego, co do terminu paszportu zagranicznego, wystawionego przez władze tego państwa, którego są obywatelami i

b) karty tranzytowej, wystawionej przez uprawnione towarzystwo okrętowe, a zastępującej wizę konsularną (tranzytową).

Warunki, od jakich zależy dopuszczenie do przejazdu emigrantów przez obszar Rzeczypospolitej Polskiej, zawarte są w rozporządzeniu wykonawczem Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 13.IV.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 416).

W związku z otwarciem polskiej komunikacji okrętowej na odcinku Constanza—Haifa (pomiędzy Rumunją a Palestyną), Rząd Rumuński upoważnił Polskie Transatlantyckie Towarzystwo Okrętowe „Linja Gdynia—Ameryka" do wydawania rumuńskich kart tranzytowych emigrantom, udającym się do Palestyny na statku polskim, mającym swój port w Constanzy.

W związku z powyższem Ministerstwo prosi o wydanie stosownych zarządzeń, aby organa kontroli granicznej, uwzględniając warunki § 1 rozporządzenia z dnia 13.IV.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 416) przepuszczały przez granicę emigrantów, zaopatrzonych w wymienione wyżej dokumenty (ważny paszport swego kraju i rumuńską kartę tranzytową).

296.

Okólnik Nr. 128

z dnia 28 grudnia 1933 r.

(AC. 27-c-14/4) w sprawie zaświadczeń o urodzeniu w przypadkach zniszczenia lub zaginięcia ksiąg stanu cywilnego w obu egzemplarzach.

Do

P. P. Wojewodów województw centralnych i wschodnich oraz Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Spustoszenia wojenne w dziedzinie rejestracji stanu cywilnego nie zostały dotychczas naprawione, w następstwie czego przypadki nieistnienia ksiąg stanu cywilnego w obu swych egzemplarzach uległych zniszczeniu lub zaginięciu (wywiezieniu), stanowią zjawisko pospolite.

Obowiązujące ustawodawstwo, zwłaszcza jeżeli idzie o zniszczenie ksiąg urodzeń, nie przewiduje w kierunku odtworzenia tych ksiąg bezpośrednich środków zaradczych, pośredni zaś środek, jakim jest wywód prawości rodu w spornem postępowaniu sądowem, nastręcza w praktyce poważne trudności.

Rozpowszechnione dotąd t. zw. „akty znania", jako pozbawione jakichkolwiek podstaw prawnych spowodowały Ministerstwo do wydania zarządzeń, zakazujących uwierzytelniania ich w toku instancyj administracyjnych.

W istniejącym stanie rzeczy, interes ludności, pozbawionej podstawowych dokumentów, narażony jest na dotkliwy uszczerbek.

Chcąc przyjść zainteresowanym z pomocą w przypadkach, w których w ramach obowiązującego ustawodawstwa krajowego bądź obcego, dopuszczalne jest osiągnięcie pewnych celów, bez przedłożenia formalnego aktu stanu cywilnego, zarządzam, co następuje:

1) Osoba, pozbawiona aktu urodzenia, w następstwie udowodnionego zniszczenia lub zaginięcia obu egzemplarzy właściwych ksiąg stanu cywilnego, może wszcząć starania o stwierdzenie zasadniczych danych, księgami temi objętych.

2) Władzą rzeczowo właściwą do załatwiania zgłaszanych w dziedzinie tej podań jest, stosownie do postanowień art. 2 pkt. 1 w związku z art. 4 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) — powiatowa władza administracji ogólnej.

Właściwość miejscową władzy tej określają ogólne zasady przewidziane w art. 3 pkt. 1-c tegoż rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem.

3) Podanie strony winno być zaopatrzone w poświadczenie zamieszkania, zarządzone okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 56 z dnia 30 kwietnia 1932 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 8, poz. 91), w odpis ankiety wzoru Nr. 11, zarządzonej rozporządzeniem Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 16.X.1930 r. o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 653), wreszcie, w granicach możliwości, w inne dokumenty, które dawałyby podstawę do stwierdzenia w drodze pośredniej ustalanych danych.

4) Władza, do której, stosownie do postanowień pkt. 2 niniejszego zarządzenia, podanie wpłynęło, zarządza niezbędne postępowanie wyjaśniające, działając przytem, o ile miejsce urodzenia petenta nie leży w jej okręgu administracyjnym w ścisłem porozumieniu z władzą właściwą ze względu na wspomniane miejsce urodzenia.

W szczególności, władza właściwa ze względu na miejsce urodzenia petenta, o ile sama

nie rozporządza dotychczas jeszcze ścisłemi materjałami z zakresu danych, przewidzianych w pkt. I—II niniejszego zarządzenia, obowiązana jest w drodze odpowiednich dochodzeń, przeprowadzonych u właściwego urzędnika stanu cywilnego oraz organu przechowującego duplikaty ksiąg ustalić w sposób niewątpliwy, iż akt stanowiący przedmiot sprawy na skutek zniszczenia w całości lub części właściwej księgi, rzeczywiście nie istnieje.

5) Odpowiednio do wyników przeprowadzonych dochodzeń, władza właściwa ze względu na miejsce zamieszkania wydaje stronie zaświadczenie wzoru A lub B, w wyjątkowych zaś przypadkach wzoru C.

6) Zarówno zaświadczenie wzoru A jak B wydaje się w tych tylko wyłącznie przypadkach, w których na podstawie przedłożonych przez stronę dokumentów pochodnych (o czem niżej) da się ustalić w sposób niewątpliwy dane z zakresu jej stanu cywilnego, wymienione w tych wzorach.

Do dokumentów pochodnych zaliczyć należy w szczególności wystawione w okresie przed zniszczeniem właściwych ksiąg, dokumenty publiczne, jak wyciąg z ksiąg ludności stałej lub z ksiąg stanowych, dawny paszport rosyjski, świadectwa szkolne, wojskowe, przemysłowe i t. p.

Różnica między zaświadczeniem wzoru A i B polega na odmiennem przeznaczeniu każdego z tych wzorów. Okoliczność ta znalazła też odpowiedni wyraz w ich tekstach, a mianowicie:

Zaświadczenie wzoru A zaopatrzone jest w ustępie 3 w klauzulę treści następującej:

„Zaświadczenie niniejsze nie zastępuje aktu urodzenia i ważne jest w tych jedynie przypadkach, w których stosownie do obowiązujących przepisów przedstawienie aktu urodzenia nie jest bezwzględnie wymagane".

Zaopatrzone taką klauzulą świadectwo wzoru A przeznaczone jest wyłącznie tylko dla wewnętrznego użytku władz i urzędów krajowych.

Zaświadczenie wzoru B pozbawione jest tej klauzuli i jako służące dla celów emigracyjnych, przeznaczone jest wyłącznie tylko dla użytku władz i urzędów obcych.

7) Zaświadczenie wzoru C wydaje się w przypadkach, gdy strona dokumentów, o jakich mowa w pkt. 6 niniejszego zarządzenia, przedłożyć nie może.

Podstawę zaświadczenia stanowi więc w przypadkach tych wyłącznie tylko wspomniane w pkt. 3 poświadczenie zamieszkania i odpis ankiety tudzież protokólarne, pod skutkami prawa złożone, zeznanie strony (por. wzór D).

Zaświadczenie wzoru C z natury rzeczy wydawane być winno przy zastosowaniu daleko idących środków ostrożności, na co szczególną zwraca się uwagę.

Rola władzy, wystawiającej to zaświadczenie, sprowadza się do stwierdzenia nie, jak w zaświadczeniu wzoru A i B, że dana osoba urodziła się dnia . . . . . roku . . ., ale jedynie tylko do poświadczenia, że petent złożył odpowiednią deklarację.

Zasada ta znajduje stosowny wyraz w samym tekście omawianego wzoru.

Z wyjątkowego charakteru zaświadczenia wzoru C wynika, że może mieć ono wyjątkowe tylko zastosowanie, a mianowicie:

a) wydaje się je wyłącznie tylko w przypadkach należycie udowodnionego przez stronę zamiaru wyemigrowania z kraju,

b) służy ono, podobnie jak zaświadczenie wzoru B, wyłącznie tylko w obrocie zagranicznym, celem przedłożenia władzom państw imigracyjnych.

8) Zarówno zaświadczenie wzoru A jak B i C podlega na żądanie stron uwierzytelnieniu w toku instancyj administracyjnych.

Podając przytoczone zasady do wiadomości i ścisłego przestrzegania zauważam, że mają one zastosowanie wyłącznie tylko w przypadkach zniszczenia aktów urodzenia, nie naruszając oczywiście w niczem obowiązujących przepisów (art. 283 i nast. K.C.P., art. 1624 U.P.C.— pod rządem K. C. P.; — orzeczenie b. senatu ros. Nr. 35 z 1900 r. oraz art. 1356 U. P. C. — pod rządem „Zwodu Zakonów" ros.), w ramach których przeprowadzenie dowodów urodzenia nastąpić może w trybie dochodzenia prawości pochodzenia, w spornem postępowaniu sądowem.

Jak z uwagi powyższej wynika, zarządzenie niniejsze, wprowadzając uproszczony i przyspieszony tryb postępowania, ma z natury rzeczy charakter wyjątkowy, przejściowy i fragmentaryczny. Zadaniem jego jest umożliwienie osobom zainteresowanym wykazania się podstawowemi danemi z zakresu stanu cywilnego w tych jedynie przypadkach, w których akt stanu cywilnego, ściślej akt urodzenia, bądź zastępujący go wyrok sądowy, nie jest bezwzględnie wymagany, a więc w przypadkach, w których władza, w granicach swobodnego uznania, może dopuścić inny dowód.

W zastosowaniu praktycznem, w ramach przytoczonych zasad, znajdą więc przedewszystkiem zaspokojenie interesy osób, które w celu połączenia się z przebywającemi w krajach zamorskich rodzinami, obowiązane są wykazać się wobec właściwych władz obcych rzeczywistem z rodzinami temi pokrewieństwem.

Zwracam uwagę, że ze względu na ograniczoną w czasie ważność udzielanych przez władze zamorskie zezwoleń imigracyjnych (affidavit), zgłaszane w sprawach tych podania, załatwiane być winny z należnym pośpiechem.

Co się tyczy natomiast przypadków, w których brak aktu urodzenia jest następstwem nie zniszczenia ksiąg, ale zaniedbania ustawowego obowiązku doniesienia o urodzeniu, w tym względzie należy w dalszym ciągu pouczać strony o niewygasłym ich obowiązku sporządzenia po

myśli obowiązujących przepisów (art. 97 i nast. K. C. P. oraz pod rządem „Zwodu Zakonów“ ros. — orzeczenie zgrom. ogól. sen. ros. Nr. 9 z 1913 r.) spóźnionego aktu urodzenia, o ile, rzecz prosta, znaczny upływ czasu nie stoi temu na przeszkodzie.

Jest rzeczą oczywistą, że wszystko co powiedziano wyżej nie rozwiązuje bynajmniej w całości zagadnienia zniszczonych ksiąg stanu cywilnego oraz że w formie ostatecznej rozwiązanie to nastąpić będzie mogło jedynie na podstawie zasad określonych w drodze ustawodawczej, w którym to względzie Ministerstwo podjęło już odpowiednią inicjatywę.

Uważając za niezbędne przygotowanie już dziś gruntu do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia prac zmierzających do uporządkowania tej dziedziny stosunków, proszę Pana Wojewodę (Pana Komisarza Rządu) o zarządzenie odpowiednich w tym kierunku dochodzeń we wszystkich działających na podległym mu obszarze urzędach stanu cywilnego. Omawiane dochodzenia winny mieć na celu:

I. Ustalenie protokólarne, czy w danym urzędzie stanu cywilnego zachodzi brak jakichkolwiek ksiąg bądź poszczególnych, księgami temi objętych aktów stanu cywilnego oraz czy wszystkie księgi przechowane są w należytym porządku.

II. Opracowanie według starostw pełnego wykazu ksiąg lub aktów stanu cywilnego brakujących w poszczególnych urzędach stanu cywilnego, z jednoczesnem określeniem przyczyny, która brak ten spowodowała (zniszczenie, wywiezienie) oraz z wskazaniem daty i bliższych okoliczności, wśród których zniszczenie to bądź wywiezienie nastąpiło.

Wykaz ksiąg i aktów stanu cywilnego brakujących, których odtworzenie jest możliwe na podstawie zachowanych we właściwych archiwach duplikatów, zestawić należy osobno.

Sprawozdania o wynikach wydanych w tym względzie zarządzeń, zaopatrzonego w ogólne i ujęte w formę ostateczną zestawienie braków, o jakich mowa w pkt. II niniejszego zarządzenia oczekiwać będę w terminie najpóźniej 6-cio miesięcznym.

Wzór A.

.... dn. .... r.

ZAŚWIADCZENIE TYMCZASOWE *).

Starosta powiatowy (grodzki) w ....

stwierdza, że p. ....

zamieszkały (a) w .... nie może przedstawić wypisu aktu urodzenia, albowiem księga urodzeń, zarejestrowanych w urzędzie stanu cywilnego w .... rocznik .... uległa zniszczeniu (zaginięciu) w obu swych egzemplarzach.

Z przedłożonych przez petenta (tkę) dokumentów pochodnych a mianowicie z dokumentów:

1) ....

2) ....

3) ....

....

wynika, że urodził (a) się on (ona) dnia .... r. .... w ....,

jako syn (córka) ....

Zaświadczenie niniejsze nie zastępuje aktu urodzenia i ważne jest w tych jedynie przypadkach, w których, stosownie do obowiązujących przepisów, przedstawienie aktu urodzenia nie jest bezwzględnie wymagane.

Wobec zniszczenia ksiąg stanu cywilnego w .... zaświadczenie niniejsze wydaje się na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) celem przedłożenia ....

(—) STAROSTA

*) Zaświadczenie niniejsze nie zwalnia od obowiązku odtworzenia aktu urodzenia w trybie, jaki określi ustawa.

Wzór B.

.... dn. .... r.

ZAŚWIADCZENIE TYMCZASOWE *)

(ważne tylko dla celów emigracyjnych).

Starosta powiatowy (grodzki) w ....

stwierdza, że p. ....

zamieszkały (a) w .... nie może przedstawić wypisu aktu urodzenia, albowiem księga urodzeń, zarejestrowanych w urzędzie stanu cywilnego w .... rocznik .... uległa zniszczeniu (zaginięciu) w obu swych egzemplarzach.

Z przedłożonych przez petenta (tkę) dokumentów pochodnych a mianowicie z dokumentów:

*) Zaświadczenie niniejsze nie zwalnia od obowiązku odtworzenia zniszczonego aktu urodzenia w trybie, jaki określi ustawa.

1) ....

2) ....

3) ....

....

wynika, że urodził (a) się on (ona) dnia..................

.... r............ w..,

jako syn (córka)..

Wobec zniszczenia ksiąg stanu cywilnego w...zaświadczenie niniejsze wydaje się na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), celem przedłożenia..

(—) STAROSTA

Wzór C.

..............................dn................r...........

ZAŚWIADCZENIE TYMCZASOWE *)

(ważne tylko dla celów emigracyjnych)

Starosta powiatowy (grodzki w ....

stwierdza:

1) że księga urodzeń, zarejestrowanych w urzędzie stanu cywilnego w.......................................

rocznik........................ uległa zniszczeniu (zaginięciu) w obu egzemplarzach i

2) że według oświadczenia p. ....

zamieszkałego (ej) w..,

złożonego pod skutkami prawa do protokółu, urodził (a) się on (ona) rzekomo dnia ....

.... r. w ....

jako syn (córka)..

Wobec zniszczenia ksiąg stanu cywilnego w.. zaświadczenie niniejsze wydaje się na podstawie art. 4 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) celem przedłożenia ....

(—) Starosta

*) Zaświadczenie niniejsze nie zwalnia od obowiązku odtworzenia zniszczonego aktu urodzenia w trybie, jaki określi ustawa.

Wzór D.

Protokół

..................................dn.....................r...............

Dnia ....r. przedemną starostą powiatowym (grodzkim) w................................. stawił (a) się niezawezwany (a) p.................................. zamieszkały (a) w .... i oświadczył (a), iż w następstwie zniszczenia w obu egzemplarzach rocznika .... księgi urodzeń, zarejestrowanych w urzędzie stanu cywilnego w .... pozbawiony (a) jest aktu urodzenia oraz że w związku z tem pragnie złożyć zeznanie, mające służyć za dowód dla władz przy ustalaniu danych, dotyczących jego (jej) urodzenia.

Pouczony (a) o odpowiedzialności karnej z art. art. 140 i 193 K. K. za zeznanie nieprawdy, zatajenie prawdy albo wyłudzenie poświadczenia nieprawdy p. .... oświadczył (a), że okoliczności zawarte w akcie jego (jej) urodzenia są mu (jej) dokładnie znane, a mianowicie wiadomo mu (jej) jest dobrze, że urodził (a) się dnia.. r................ w..., jako syn (córka)..................................

Protokół niniejszy przeczytano, przyjęto i podpisano.

....

(—) Starosta

....

(—) Stawający (a)

297.

Okólnik Nr. 129

z dnia 30 grudnia 1933 r.

(SF. 91/6/2) o uprawnieniach finansowych gmin wiejskich o charakterze miejskim.

Do

P. P. Wojewodów (województw: południowych oraz poznańskiego i pomorskiego).

W związku z zapytaniem jednego z panów Wojewodów w sprawie uprawnień finansowych gmin wiejskich o charakterze miejskim, włączonych do gmin zbiorowych, — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia co następuje.

1) Gminy wiejskie o charakterze miejskim, które w drodze rozporządzeń, ogłoszonych w Dzienniku Ustaw R. P., uzyskały uprawnienia finansowe gmin miejskich, a nie zostaną włączone do gminy zbiorowej, zatrzymują nadal te uprawnienia również po wejściu w życie ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294).

2) Gminy wiejskie, które uzyskały uprawnienia finansowe gmin miejskich lecz które zostaną połączone w gminy zbiorowe z innemi gminami wiejskiemi, nie posiadającemi takich uprawnień, przez sam fakt włączenia do gminy wiejskiej zbiorowej tracą uprawnienia finansowe miast, gdyż z jednej strony gmina wiejska o charakterze miejskim przez włączenie jej do gminy zbiorowej przestaje istnieć jako gmina samodzielna, z drugiej zaś strony w myśl art. 72 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 884 z 1932 r.) uprawnienia finansowe gmin miejskich może uzyskać tylko cała gmina wiejska o charakterze miejskim, a nie jej część.

VII.
Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

298.

Pismo Nr. GL. 3g-1/12

z dnia 7 grudnia 1933 r.

o zespoleniu Urzędów Ziemskich.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W nawiązaniu do pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 października 1933 r. Nr. GL. 1988/13/p/33 r. w sprawie podanej w nagłówku, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa, że nadsyłanemi sprawozdaniami i wnioskami nie objęte są sprawy budżetowe, rachunkowe i gospodarcze O. U. Z., które z dniem 1.I.1934 r. przechodzą do urzędów wojewódzkich.

Ze względu na to, że sprawy wymienione będą aktualne już od dnia 1.I.1934 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów o możliwie bezzwłoczne nadesłanie osobnych wniosków w sprawach budżetowych, gospodarczych i rachunkowych, wiążących się z zespoleniem Urzędów Ziemskich wraz ze wszystkiemi materjałami w tych sprawach (odpisami wydanych zarządzeń).

Jednocześnie Ministerstwo przypomina że w akcji zespolenia Urzędów Ziemskich winni brać udział kierownicy Oddziałów Budżetowo-Gospodarczych, którzy w myśl postanowień okólnika Ministerstwa Nr. 45 z 1931 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 3, poz. 85 z 1931 r.) są referentami oszczędnościowymi.

299.

Pismo Nr. GL. 36-29

z dnia 9 grudnia 1933 r.

w sprawie zapobieżenia nadsyłania memorjałów i delegacyj w sprawach ustalenia obszarów gmin wiejskich.

Do

P. P. Wojewodów krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego, poznańskiego i pomorskiego.

Zarówno do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jak i Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej oraz Gabinetu Ministra Spraw Wojskowych napływają liczne memorjały, petycje i uchwały rad, względnie zarządów gminnych w sprawie ustalania obszarów gmin wiejskich. Nadto niejednokrotnie zgłaszają się w tych sprawach delegacje zainteresowanych gmin, narażając tem samem właściwe gminy na niepotrzebne wydatki.

Ponieważ zgodnie z art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) ustalenie obszarów gmin wiejskich, ich siedzib i nazw ma być dokonane w drodze rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych po wysłuchaniu opinij zainteresowanych rad gminnych, przeto zechce Pan Wojewoda zainicjować na swoim obszarze odpowiednią akcję, mającą na celu uświadomienie gmin wiejskich oraz ludności, że 1) pisanie memorjałów i wysyłanie delegacyj w omawianej sprawie jest zbędne, ponieważ zgodnie z powołanem wyżej postanowieniem ustawy samorządowej zainteresowane gminy w stosownym czasie będą miały możność wypowiedzenia się, i że 2) poruszanie tego zagadnienia w chwili obecnej należy ze względu na terminy wskazane w art. 103, uznać za akcję przedwczesną, 3) obciążanie gmin kosztami podróży delegacyj w tych sprawach jest niedopuszczalne.

300.

Pismo Nr. SS. 42/121/1

z dnia 9 grudnia 1933 r.

o podatku dochodowym od dodatku mieszkaniowego pracowników samorządowych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W związku z pismem okólnem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 23.XI.1933 r. L. GB.

15/1—3 w sprawie odroczenia pobrania podatku dochodowego od dodatku mieszkaniowego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P.P. Wojewodów o zakomunikowanie treści tego pisma okólnego wszystkim zarządom związków samorządowych na terenie województwa.

301.

Pismo Nr. SS. 33/12/2

z dnia 9 grudnia 1933 r.

w sprawie uwag i spostrzeżeń przy wykonywaniu regulaminu wyborczego do rad miejskich.

Do

P. P. Wojewodów w Toruniu, Poznaniu, Krakowie, Lwowie, Stanisławowie i Tarnopolu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o nadesłanie odpisów ewent. okólników, czy zarządzeń oraz swych uwag i spostrzeżeń, poczynionych w związku z wykonywaniem postanowień regulaminu wyborczego do rad miejskich.

W uwagach należy między innemi podać wszelkie kwestje powstałe przy przeprowadzaniu wyborów, a nie znajdujące rozwiązania w regulaminie wyborczym, bądź też budzące przy ich rozstrzyganiu pewne wątpliwości. Uwagi i spostrzeżenia powinny obejmować postanowienia regulaminu wyborczego zarówno z punktu widzenia technicznego wykonanie, jak i celowości poszczególnych postanowień.

302.

Pismo Nr. GL. 3h/1/22

z dnia 11 grudnia 1933 r.

w sprawie statutów organizacyjnych i szczegółowych podziałów czynności.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Niektórzy P. P. Wojewodowie zapytują, czy w związku ze zmianami w organizacji urzędów wojewódzkich, spowodowanemi skasowaniem Ministerstwa Robót Publicznych, oraz zespoleniem urzędów ziemskich — mają wydać nowe statuty organizacyjne i szczegółowe podziały czynności. W sprawie tej Ministerstwo wyjaśnia co następuje:

Wspomniane akty prawne dosyć znacznie zmieniły dotychczasową strukturę organizacyjną urzędów wojewódzkich, jednakże Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w związku z tem nie wydawało zarządzeń w kierunku opracowania nowych statutów i podziałów czynności, ponieważ proces reorganizacyjny — jak to wynika ze sprawozdań P. P. Wojewodów dotyczących sprawy uproszczeń w administracji ogólnej i sprawy zespolenia urzędów ziemskich—dalej się odbywa.

W najbliższym czasie otrzymają P. P. Wojewodowie zarządzenia M-stwa Spraw Wewnętrznych dotyczące specjalnie Wydziałów obsługujących resort Spraw Wewnętrznych.

Po ostatecznem ustaleniu się organizacji urzędów wojewódzkich co, jak należy przypuszczać, nastąpi w pierwszej połowie roku przyszłego — Ministerstwo przeprowadzi wspólnie z P. P. Wojewodami akcję mającą na celu rewizję i ustalenie statutów organizacyjnych i wzorowych podziałów czynności.

Do tego czasu P. P. Wojewodowie zechcą w miarę potrzeby wydać we własnym zakresie uzupełnienia do obowiązujących szczegółowych podziałów czynności, tak, jak to zresztą dotychczas czynią.

303.

Pismo Nr. GB. 14/9/2

z dnia 12 grudnia 1933 r.

o ratach zaliczek na uposażenie w związku z subskrypcją na 6% Pożyczkę Narodową.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 1 grudnia 1933 r. Nr. D. III. 18913/1/33 oznajmiło, że zarządzenie z dnia 12 września 1933 r. Nr. D. III. 15637/1/33 (pismo okólne Min. Spr. Wewn. z 16.IX.1933 r. Nr. GB. 14/9) w sprawie potrącania rat zaliczek na uposażenie w związku z subskrypcją na 6% Pożyczkę Narodową dotyczy również tych przypadków, w których funkcjonarjusz państwowy względnie zawodowy wojskowy uiszcza należności z tytułu Pożyczki w 10-ciu ratach miesięcznych.

W razie przyznania ulg w spłacie zaliczki na okres 10-ciomiesięczny ulgi te winny być, oczywiście, odpowiednio ograniczone w każdym razie w tym stopniu, aby miesięczne raty Pożyczki Narodowej nie były niższe aniżeli miesięczne raty zaliczek, spłacane przed subskrypcją Pożyczki Narodowej. W następstwie tego należałoby odpowiednio zwiększyć spłatę zaliczek na uposażenie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje powyższe do wiadomości i stosowania.

304.

Pismo Nr. GB. 19-46

z dnia 15 grudnia 1933 r.

o uchybieniach ujawnionych w sprawozdaniu Kontroli Państwowej z działalności w okresie 1932/33.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do pisma swego z dnia 12 grudnia 1933 r. Nr. GB. 19-45*) Ministerstwo wyjaśnia, że przytoczona w tem piśmie uwaga Kontroli co do trudności zbadania gospodarki opałowej w poszczególnych starostwach z powodu nieprowadzenia ksiąg opałowych — nie powoduje konieczności założenia takich ksiąg.

W sprawozdaniu, jakie ma być przedstawione Ministerstwu w wykonaniu powołanego na wstępie pisma okólnego, należy omówić, o ile chodzi o gospodarkę, czy były konkretne wypadki przekroczenia norm opałowych i jakie wydano zarządzenia w kierunku niedopuszczenia takich wypadków na przyszłość.

Wkońcu Ministerstwo zauważa, że nieprowadzenie w starostwach ksiąg opałowych, jako nieprzewidzianych instrukcją z dnia 2 I.1932 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 1 z 1932 r.) nie zwalnia urzędów wojewódzkich od obowiązku kontrolowania ilości opału, przyznawanego poszczególnym starostwom w stosunku do obowiązujących norm opałowych (ok. Nr. 83 z 1929 r. Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 926).

Poza tem należy umożliwić organom Kontroli Państwowej dokładne zorjentowanie się — na podstawie danych posiadanych w urzędzie wojewódzkim, czy normy opałowe w poszczególnych starostwach są zachowane.

305.

Pismo Nr. Wojsk. B. 5/5/8

z dnia 15 grudnia 1933 r.

o przeprowadzeniu poboru osób stanu duchownego zagranicą.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Załączone zarządzenie Min. Spraw Zagranicznych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości.

Otrzymywane z urzędów konsularnych wyciągi z list poborowych, powiatowej władze admin. og. powinny po uczynieniu adnotacji w liście poborowej kierować bezzwłocznie do właściwych P. K. U., aby umożliwić szybkie wystawienie i przesłanie wojskowych dokumentów osobistych.

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Departament Konsularny
Nr. E. III. 749/1/6.
Warszawa,
dnia 17 października 1933 r.

ZARZĄDZENIE

w sprawie ulg dla poborowych stanu duchownego.

Wobec zgody Ministra Spraw Wojskowych, wydanej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego (pismo z dn. 20.IX.33 r. Nr. 1006-24/I. Org.) zarządzam, aby Urzędy Zagraniczne R. P. wydawały na podstawie artykułu 67, ustęp ostatni, ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym ulgi dla poborowych stanu duchownego na następujących zasadach:

1. Ulga z art. 57 ustawy może być udzielona w krajach europejskich poborowym, osiągającym w danym roku kalendarzowym wiek poborowy oraz starszym, którym dotąd przysługiwało przesunięcie terminu stawienia się do poboru aż do odwołania (§ 294 ust. 1 rozp. wykon. do wymienionej ustawy — Dz. U. R. P. Nr. 31 z r. 1930 r., poz. 270) lub do pewnego określonego terminu (§ 294, ustęp 2 rozp. wykon.).

W krajach pozaeuropejskich ulga z art. 57 wymienionej ustawy, może być udzielona poborowym, osiągającym w danym roku kalendarzowym wiek poborowy oraz osobom starszym, które dotąd nie stawały przed komisją poborową, a nie przekroczyły 48 roku życia.

2. Osoby, którym przysługuje ulga z art. 57 ustawy o powsz. obow. wojsk. mają złożyć we właściwym urzędzie zagranicznym podanie z przytoczeniem danych osobistych, potrzebnych do wypełnienia listy poborowej (wzór Nr. 9 do rozp. wykon. — Dz. U. R. P. Nr. 31 z 1930 r., poz. 270) wraz z dołączeniem zaświadczenia, stwierdzającego przynależność do stanu duchownego. Zaświadczenia powinny odpowiadać warunkom, podanym w § 235 rozp. wykon. i wzorom, umieszczonym w zał. Nr. 3 do tegoż rozporządzenia. Zaświadczenia, wystawione przez władze duchowne lub świeckie zagraniczne, nie pokrywające się z władzami, przewidzianemi we wzorach zał. Nr. 3 do rozp. wykon., mają być przesyłane do Min. Wyznań Rel. i Ośw. Publ. celem zaopinjowania, czy w danym wypadku może być udzielona ulga z art. 57 ustawy o powsz, obow. wojsk.

3. Nazwiska osób, którym urzędy zagraniczne udzielają ulgi z art. 57 ustawy, oraz ich dane osobiste mają być wpisane do listy poborowej (wzór Nr. 9 do rozp. wykon.). Orzeczenie o przyznaniu ulgi należy wpisać do rubryki 21.

*)] Nie przedrukowano.

Wyciągi z list poborowych dla osób, którym przyznano ulgę z art. 57 ustawy, mają być skierowane do powiatowych władz administracji ogólnej w kraju, wskazanych w § 292, ustęp 1 rozp. wykon. Władze te przesyłają wyciągi po ich wykorzystaniu do właściwych P. K. U. w myśl § 292, ustęp 2 rozp. wykon., które prześlą urzędom zagranicznym obowiązujące wojskowe dokumenty osobiste, celem doręczenia ich zainteresowanym.

4. Osoby, które stawały już przed komisją poborową w kraju i zostały zakwalifikowane do kat. A, jednak nie zostały jeszcze przeniesione do rezerwy, jak również, które zostały zakwalifikowane przez kom. pob. w kraju do kateg. B., mogą uzyskać ulgę z art. 57 ustawy tylko wówczas, gdy należą do osób stanu duchownego wyznania katolickiego (wszystkich obrządków w myśl § 234 pkt. a rozp. wykon.) a to zgodnie z art. V konkordatu, zawartego ze Stolicą Apostolską i z art. 57 ustęp 2 ustawy o powsz. obow. wojsk. w nowem brzmieniu. Osoby innych wyznań nie mogą w tym wypadku otrzymać ulgi z art 57 ustawy, gdyż w myśl art. 66, ustęp 2 ustawy, zgłoszenie prawa do ulgi powinno było nastąpić w dniu poboru.

Do osób należących do rezerwy i posp. ruszenia stosują się przepisy § 238 rozp. wykon.

5. Z chwilą udzielenia ulgi z art. 57 ustawy, stosunek danych osób do wojska należy uważać za uregulowany. Przepisy dotyczące przesunięć terminu poboru oraz obowiązku powrotu do kraju dla stawienia się przed kom. pob. nie mają do tych osób zastosowania. Przy zawiadamianiu o przyznaniu ulgi z art. 57 ustawy, urzędy zagraniczne powinny jednak zainteresowanych pouczyć, że w razie wystąpienia ze stanu duchownego tracą prawo do ulgi i podlegają powszechnemu obowiązkowi wojskowemu na ogólnych zasadach.

Jednocześnie polecam urzędom zagranicznym ogłoszenie warunków uzyskania wspomnianej ulgi sposobem, przyjętym w danym okręgu konsularnym.

306.

Pismo Nr. SG. 40/193-2

z dnia 20 grudnia 1933 r.

o ubezpieczeniu budynków obciążonych pożyczkami K. K. O.

Do

Pana Wojewody w Poznaniu i Toruniu.

Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu zwrócił się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prośbą o wyjaśnienie komunalnym Kasom Oszczędności na terenie województw pomorskiego i poznańskiego, iż budynki nieruchomości, obciążonych pożyczkami tych kas winny być ubezpieczone od ognia we wspomnianym wyżej Zakładzie.

W związku z powyższem oraz celem uniknięcia ewentualnych wątpliwości, jakie mogą powstać ze względu na to, iż statut normalny K. K. O. w § 47 nie stanowi wyraźnie w jakim zakładzie winny być ubezpieczone od ognia wspomniane wyżej budynki, — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi pana Wojewodę o wyjaśnienie komunalnym kasom oszczędności na podległym Panu Wojewodzie terenie, iż budynki nieruchomości, obciążonych pożyczkami tych kas winny być ubezpieczane od ognia *wyłącznie* w Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu.

Zgodnie bowiem z art. 24 ust. 1 punkt 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 13 kwietnia 1927 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 339) oraz w związku z § 46 ust. 1 lit. a rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu z dn. 26.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 424) — budynki nieruchomości, obciążonej pożyczkę K. K. O. winny być ubezpieczone od ognia w Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie lub w komunalnych ubezpieczalniach wojewódzkich. Oczywiście, na omawianym terenie nie mogło być mowy o ubezpieczeniu w P. Z. U. W., gdyż działalność tego Zakładu nie obejmowała wspomnianego terenu.

Właściwemi zaś komunalnemi ubezpieczalniami wojewódzkiemi do dnia 1 grudnia 1932 r. t. j. do dnia wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27.X.1932 r. o reorganizacji prawno-publicznych zakładów ubezpieczeń w województwach poznańskiem i pomorskiem (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 811)— były niewątpliwie dla województwa pomorskiego — Pomorskie Stowarzyszenie Ubezpieczeń w Toruniu oraz dla województwa poznańskiego— Krajowe Ubezpieczenie Ogniowe w Poznaniu, a to ze względu na to, iż były to jedynie zakłady komunalne, działające na terenie wspomnianych województw.

Ponieważ zaś zgodnie z art. 2 ust. 1 cytowanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27.X 1932 r. Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu wszedł we wszystkie prawa i obowiązki wspomnianych komunalnych zakładów ubezpieczeń, przeto w Zakładzie tym winny być ubezpieczone omawiane wyżej budynki.

Wreszcie zaznaczyć należy, iż postanowienie § 46 ust. 1 lit. b wspomnianego wyżej rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26.III.1928 r. nie posiada obecnie praktycznego znaczenia, gdyż prywatne zakłady wzajemnych ubezpieczeń, poręczone przez związki publiczno-prawne w Polsce nie istnieją.

307.

Pismo Nr. AP. 128/65

z dnia 21 grudnia 1933 r.

o turystyce do Austrji.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do pisma okólnego Ministerstwa z dnia 19.VIII.1933 Nr. AP. 128/65 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że paszporty turystyczne do Austrji należy wydawać w dalszym ciągu aż do wyczerpania przyznanego kontyngentu.

308.

Pismo Nr. SF. 26/2/11

z dnia 21 grudnia 1933 r.

o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Do

P. P. Wojewodów.

Przesyłając P. P. Wojewodom przyległy odpis okólnika Ministerstwa Skarbu oraz dołączone odpisy okólników Ministerstwa Opieki Społecznej celem podania ich do wiadomości zarządom związków samorządowych, zwracam równocześnie uwagę na rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731). Rozporządzenie to dotyczy również niektórych danin samorządowych, a w szczególności: a) dodatków do podatków państwowych: gruntowego, od nieruchomości, przemysłowego, dochodowego oraz od spadków i darowizn, jako też b) samoistnych podatków samorządowych, wyrównawczego dla gmin wiejskich, inwestycyjnego, opłat specjalnych i dopłat drogowych.

W myśl ust. 1 § 8 powyższego rozporządzenia — płatnikom, którzy nie posiadają majątku nieruchomego, na którym możnaby zabezpieczyć przypadające od nich zaległości podatkowe, umarza się z urzędu czwartą część tych zaległości pod warunkiem uiszczenia pozostałych trzech czwartych części w 12 równych ratach kwartalnych od 1 stycznia 1935 r. począwszy, za opłatą odsetek za odroczenie w wysokości ½% miesięcznie, licząc od 1.X.1933 r. Zgodnie zaś z § 2 lit. c) omawianego rozporządzenia — to częściowe umorzenie zaległości w samoistnych daninach samorządowych należy do własnego zakresu działania związków samorządowych, na podstawie obowiązujących przepisów. Wobec postanowień art. 44 ustęp 1 lit. f) ustawy z dnia 23.III.1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) — umarzanie zaległości w gminach należeć będzie do kompetencji zarządu gminy; natomiast w powiatowych związkach samorządowych sprawa ta — w myśl ustaw o ich ustroju — należy do kompetencji rady powiatowej.

Z uwagi na konieczność stosowania jednakowej miary w przyznawaniu ulg podatkowych zarówno w odniesieniu do płatników danin państwowych, jak i do płatników danin samorządowych, jest wskazanem ażeby związki samorządowe — bez wyjątków — stosowały do zaległości w samoistnych daninach samorządowych przytoczony wyżej przepis § 8, który do zaległości w daninach państwowych stosowany jest z urzędu. Zechcą przeto P. P. Wojewodowie wydać w tym względzie odpowiednie zalecenia.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 53572/1/33.
Warszawa,
dnia 5 grudnia 1933 r.

W sprawie wyłączenia z pod egzekucji zaległych składek i opłat na rzecz Kas Chorych i Zakładów Ubezpieczeń oraz na rzecz władz samorządowych, powstałych przed dniem 1 października 1931 r.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

Przesyłając w załączeniu odpisy okólników Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 17 listopada 1933 r. Nr. 4085/U. F. oraz z dnia 17 listopada 1933 r. Nr. 4086/U. F. wydanych do Kas Chorych i Zakładów Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych, tudzież do Zakładu Ubezpieczeń od wypadków we Lwowie, Ministerstwo Skarbu poleca wyłączyć bezzwłocznie z pod dalszej egzekucji przypadające tym instytucjom zaległe składki i opłaty, których termin płatności upłynął przed 1 października 1931 r.

Tytuły wykonawcze, obejmujące wyłącznie wyżej wspomniane zaległości, należy z egzekucji wycofać i przechować w osobnej teczce, nie zawiadamiając o wycofaniu wymienionych instytucyj.

Tytuły wykonawcze obejmujące oprócz wyżej wymienionych zaległości, także zaległości podlegające dalszej egzekucji, należy odpowiednio sprostować i prowadzić dalszą egzekucję tylko co do zaległości nie korzystających z rozłożenia na raty. O tem wyłączeniu należy wspomniane wyżej instytucje zawiadamiać przy sposobności zawiadamiania o wyniku egzekucji zaległych składek i opłat nierozłożonych na raty i w związku z tem podlegających dalszej egzekucji.

Identyczny tryb postępowania należy stosować do zaległości podatkowych na rzecz władz

samorządowych, rozłożonych na raty rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r. wydanym w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731).

(—) W. Koszko
Dyrektor Departamentu

MINISTERSTWO
OPIEKI SPOŁECZNEJ
Nr. 4086/U F.
Warszawa,
dnia 17 listopada 1933 r.

W sprawie ułatwień w spłacie zaległych składek i opłat.

Do
Zakładów Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie.

Okólnik

Ministerstwo Opieki Społecznej opracowało projekt rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ułatwieniu spłaty zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych. Projekt ten ze względów technicznych nie mógł się ukazać pod postacią dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej, a przeprowadzony będzie na obecnej sesji sejmowej w formie ustawy. Okoliczność powyższa opóźnia wprawdzie formalne wejście w życie projektu, nie stoi jednak na przeszkodzie stosowaniu już obecnie zasad wspomnianej ustawy przez instytucje ubezpieczeń społecznych, które jak każda osoba prawna, władne są w granicach przepisów prawa rozporządzać swym majątkiem. Z tych względów Zakłady Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych oraz Zakład Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie winny zastosować w stosunku do zaległych składek i opłat, *których termin płatności upłynął przed 1 października 1931 r.* następujący tryb postępowania.

1) W razie hipotecznego zabezpieczenia zaległości — wymienione Zakłady rozłożą spłatę tych zaległości na raty (roczne, półroczne kwartalne, *miesięczne)*, płatne w ciągu lat 10-ciu. począwszy od 1-go stycznia 1935 r. i przy oprocentowaniu $4^1/_2\%$ rocznie od 1 października 1933 r.

2) W razie braku hipotecznego zabezpieczenia — wymienione Zakłady rozłożą spłatę zaległości na raty (roczne, półroczne, kwartalne, *miesięczne)*, płatne w ciągu lat 3-ch, poczynając od 1 stycznia 1935 r., zaś zaległe należności, przypadające od samorządów terytorjalnych i innych osób prawa publicznego — na raty, płatne w ciągu lat 10, począwszy od dn. 1 stycznia 1935 r.

3) Wartość majątku nieruchomego, mającego stanowić zabezpieczenie zaległości, ustalają Zakłady. *Dla oceny majątku nieruchomego miarodajny jest stan faktyczny tudzież wartość obiegowa* w dniu dokonania wpisu hipotecznego.

Dla zorjentowania się w wartości objektów majątkowych mogą służyć szacunki instytucyj kredytu długoterminowego oraz urzędów skarbowych, o ile dokonane zostały po 1 stycznia 1931 r.

4) Zabezpieczenie hipoteczne zaległości uznane będzie za wystarczające, o ile odpowiadać będzie warunkom, wymaganym w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 141) dla zabezpieczenia pożyczek hipotecznych. W wypadkach jednak, gdy pracodawca nie może dostarczyć takiego zabezpieczenia, Zakłady mogą za zezwoleniem władzy nadzorczej zahipotekować zaległości z pominięciem warunków, wymaganych w powyższem rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej.

5) Pracodawcy, którzy nie uiszczą w ustalonych terminach dwóch kolejnych rat, tracą prawo do korzystania z przyznanych ulg, przyczem zaległości zabezpieczone hipotecznie stają się natychmiast wymagalne, (odpowiednią klauzulę należy zamieścić we wpisie hipotecznym).

6) Ulgi, przyznane pracodawcom na mocy niniejszego okólnika, nie powinny być stosowane do zaległości, powstałych wskutek jawnie złej woli pracodawcy.

7) Zakłady zawiadomią niezwłocznie zainteresowanych pracodawców o przysługujących im na mocy niniejszego okólnika ulgach oraz wstrzymają wszczętą egzekucję tych zaległości, których spłata zostanie uregulowana w myśl niniejszego okólnika.

8) Zakłady winny nadsyłać w terminie 15-dniowym do bezpośredniej władzy nadzorczej wykaz załatwionych w ciągu każdego miesiąca spraw związanych z wykonaniem niniejszego okólnika.

Wzór takiego wykazu będzie przesłany oddzielnie.

Minister
(—) Dr. St. Hubicki.

MINISTERSTWO
OPIEKI SPOŁECZNEJ
Nr. 4085/U.F.
Warszawa,
dnia 17 listopada 1933 r.

W sprawie ułatwień w spłacie zaległych składek.

Do
Wszystkich Kas Chorych.

Okólnik

Ministerstwo Opieki Społecznej opracowało projekt rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ułatwieniu spłaty zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecz-

nych. Projekt ten ze względów technicznych nie mógł się ukazać pod postacią dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej, a przeprowadzony zostanie na obecnej sesji sejmowej w formie ustawy. Okoliczność powyższa opóźni wprawdzie formalne wejście w życie projektu, nie stoi jednak na przeszkodzie stosowaniu już obecnie zasad wspomnianej ustawy przez instytucje ubezpieczeń społecznych, które, jak każda osoba prawna, władne są w granicach przepisów prawa rozporządzać swym majątkiem. Z tych względów Kasy Chorych winny zastosować w stosunku do zaległych składek, *których termin płatności upłynął przed 1 października 1931 r.*, następujący tryb postępowania:

1) Odsetki zwłoki, przypadające od wymienionych wyżej zaległości za czas od daty powstania zaległości do dn. 30 września 1933 r. i w tym czasie nieuiszczone, ulec winny całkowitemu skreśleniu.

2) Po skreśleniu odsetek zwłoki Kasy Chorych rozłożą spłatę zaległych należności w sposób następujący:

a) w razie hipotecznego zabezpieczenia należności—na raty (roczne, półroczne, kwartalne, miesięczne) płatne w ciągu lat 10-ciu, począwszy od dn. 1 stycznia 1935 r. i przy oprocentowaniu $4^1/_2$% rocznie od dn. 1 października 1933 r. począwszy;

b) w razie braku zabezpieczenia hipotecznego — na raty (roczne, półroczne, kwartalne, *miesięczne*), płatne w ciągu lat 3-ch, od dn. 1 stycznia 1935 r. począwszy i przy oprocentowaniu 6% rocznie, od dn. 1 października 1933 r. począwszy, zaś zaległe należności, przypadające od samorządów terytorjalnych i innych osób prawa publicznego — na raty, płatne w ciągu lat 10, od dn. 1 stycznia 1935 r. począwszy i przy oprocentowaniu 6% rocznie od dn. 1 października 1933 r.

3) Wartość majątku nieruchomego, mającego stanowić zabezpieczenie zaległości ustalają Kasy Chorych. *Dla oceny wartości majątku nieruchomego miarodajny jest stan faktyczny, tudzież wartość obiegowa w dniu dokonania wpisu hipotecznego.*

Dla zorjentowania się w wartości objektów majątkowych mogą służyć szacunki instytucyj kredytu długoterminowego oraz urzędów skarbowych, o ile dokonane zostały po 1 stycznia 1931 r.

4) Kasy Chorych uznają zabezpieczenie hipoteczne zaległości za wystarczające, o ile suma zaległości wraz z poprzedzającemi ciężarami znajdzie zabezpieczenie w pełnej wartości szacunkowej majątku, mającego stanowić zabezpieczenie tych zaległości.

5) Pracodawcy, którzy nie uiszczą w ustalonych terminach dwóch kolejnych rat, tracą prawo do korzystania z przyznanych ulg, przyczem zaległości zabezpieczone hipotecznie stają się natychmiast wymagalne (odpowiednią klauzulę należy zamieścić we wpisie hipotecznym).

6) Ulgi, przyznane pracodawcom na mocy niniejszego okólnika, nie powinny być stosowane do zaległości, powstałych wskutek jawnie złej woli pracodawcy.

7) Kasy Chorych zawiadomią niezwłocznie zainteresowanych pracodawców o przysługujących im na mocy niniejszego okólnika ulgach oraz wstrzymają wszczętą egzekucję tych zaległości, których spłata zostanie uregulowana w myśl niniejszego okólnika.

8) Kasy Chorych winny nadsyłać w terminie 15-stodniowym do bezpośredniej władzy nadzorczej wykaz załatwionych w ciągu każdego miesiąca spraw, związanych z wykonaniem niniejszego okólnika. Wzór takiego wykazu będzie przesłany Kasom oddzielnie.

9) Okólnik Nr. 5/32 do Kas Chorych na terenie Małopolski i Śląska Cieszyńskiego oraz okólnik Nr. 6/32 do Kas Chorych na terenie woj. poznańskiego i pomorskiego z dn. 11 lutego 1932 r. w sprawie warunków spłaty przez pracodawców rolnych zaległych składek do Kas Chorych utrzymują swoją moc obowiązującą, z tą jednak zmianą, że — w razie dostarczenia przez pracodawcę zabezpieczenia hipotecznego zaległości — spłata tych zaległości winna być uregulowana w myśl postanowień punktu 2 lit. „a" niniejszego okólnika.

MINISTER
(—) *Dr. St. Hubicki.*

309.

Pismo Nr. AA. 5 b 15

z dnia 21 grudnia 1933 r.

o wykładni w sprawie opłat stemplowych od podań i świadectw, przewidzianych w prawie o stowarzyszeniach.

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości i stosowania wykładnię ustawy o opłatach stemplowych, ustaloną przez Ministerstwo Skarbu w sprawie opłat stemplowych od podań i świadectw, przewidzianych w prawie o stowarzyszeniach — ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z dnia 21 września 1933 r. Nr. 21.

Opłaty stemplowe od podań i świadectw, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o prawie o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808).

Uwaga 1. Podanie, które w myśl niniejszej wykładni podlega opłacie, jest jednak wolne od opłaty, w przypadku, gdy zostało wniesione przez stowarzyszenie, którego zadanie stanowi wyłącznie: działalność naukowa, oświatowa, do-

broczynna lub mająca na celu prowadzenie szpitali albo nieobliczonych na zysk przychodni. Uwolnienie, o którem mowa, tyczy się również zgłoszenia zamiaru założenia oraz podania o zarejestrowanie stowarzyszenia (Nr. porz. 2, 6 i 18 niniejszej wykładni), jeżeli statut przedstawiony do rejestracji przewiduje wyłącznie rodzaje działalności, wymienione w zdaniu poprzedniem (art. 144, punkt 1 i ustęp ostatni w związku z art. 16 u. o. s.).

Świadectwo urzędowe, które w myśl niniejszej wykładni podlega opłacie, jest wolne od opłaty, o ile zostaje wydane stowarzyszeniu, wymienionemu w poprzednim ustępie niniejszej uwagi; podlega jednak w każdym razie opłacie świadectwo wymienione pod literą „b" numeru porz. 12 (art. 160, punkt 3 i ustęp ostatni u. o. s.).

Uwaga 2. Jeżeli w poszczególnem postępowaniu, określonem w niniejszej wykładni, znajduje się wyjaśnienie w kwestji opłaty stemplowej od podania, a brak wyjaśnienia w kwestji opłaty stemplowej od decyzji, wydanej na skutek takiego podania, to decyzja ta nie podlega opłacie stemplowej, gdyż nie jest świadectwem, w rozumieniu rozdziału trzydziestego pierwszego u. o. s.

Nr. porządkowy	Artykuł rozp. Prez. Rzeczyposp. z dn. 27.X.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808)	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty stempl.	Artykuł ustawy o opłatach stemplowych
1	3	Podanie wojskowego w służbie czynnej o zezwolenie na wstąpienie do stowarzyszenia	5 zł.[1])	145
2	11 (ustęp pierwszy oraz 12 i 58 ustęp ostatni)	Zgłoszenie zamiaru założenia stowarzyszenia zwykłego lub też zamiaru rozpoczęcia działalności kulturalnej przez spółdzielnię	5 zł.[1])	145
3	11, 13, 15	Podanie, którem zarząd stowarzyszenia zwykłego lub spółdzielni, uprawiającej działalność kulturalną, lub związku zawodowego pracowniczego, podaje do wiadomości władzy swój skład, miejsce zamieszkania swych członków, adres lokalu, odpisy protokółów posiedzeń lub treść powziętej uchwały lub dane ze spisu członków	wolne	142 (punkt 1)
4	11, 13 (ustęp przedostatni)	Podanie, w którem zarząd stowarzyszenia zwykłego lub spółdzielni, uprawiającej działalność kulturalną, zawiadamia władzę o zmianie: nazwy, celów i środków działania stowarzyszenia, terenu działalności siedziby stowarzyszenia, sposobu powoływania zarządu, sposobu wstępowania i ustępowania członków lub sposobu rozwiązania się stowarzyszenia	5 zł.[1])	145
5	11 (ustęp pierwszy i 13 ustęp ostatni)	Podanie, którem zarząd stowarzyszenia zwykłego donosi o rozwiązaniu się stowarzyszenia lub zarząd spółdzielni donosi o zaniechaniu działalności kulturalnej.	wolne	142 (punkt 1)
6	19, 28, 42	a) Podanie o zarejestrowanie stowarzyszenia, związku stowarzyszeń lub o zmianę ich statutów . . .	5 zł.[1])	145
	21, 28	b) Adnotacja o dokonaniu wpisu do rejestru stowarzyszeń, umieszczona na egzemplarzu statutu zwróconym założycielom stowarzyszenia—względnie adnotacja o zmianie statutu, umieszczona na egzemplarzu statutu, zwróconym stowarzyszeniu.	5 zł.	154

[1]) Każdy załącznik podania podlega opłacie w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).

Nr. porządkowy	Artykuł rozp. Prez. Rzeczyposp. z dn. 27.X.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808)	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty stempl.	Artykuł ustawy o opłatach stemplowych
7	23, 24	Podanie, którem zarząd stowarzyszenia zarejestrowanego podaje władzy rejestracyjnej swój skład, miejsce zamieszkania swych członków, adres lokalu stowarzyszenia, zmiany w składzie członków zarządu i zmiany adresu, odpisy protokółów posiedzeń, treść powziętych uchwał, dane ze spisu członków lub składa sprawozdanie z działalności albo sprawozdanie rachunkowe lub udziela potrzebnych wyjaśnień . . .	wolne	142 (punkt 1)
8	26	Wniosek kuratora lub innej osoby o stwierdzenie okoliczności, powodujących likwidację stowarzyszenia zarejestrowanego	wolny	142 (punkt 1)
9	30	Wniosek osoby interesowanej o ustanowienie kuratora stowarzyszenia zarejestrowanego	5 zł.[1])	145
10	32	Wniosek członków stowarzyszenia zarejestrowanego o upoważnienie do zwołania walnego zgromadzenia	5 zł.[1])	145
11	34, 35	Zgłoszenie o ograniczeniach pełnomocnictw zarządu, o rozwiązaniu się stowarzyszenia o otwarciu likwidacji, zgłoszenie imion i nazwisk likwidatorów, zmian w ich składzie oraz o ukończeniu likwidacji, jak również wniosek o wykreślenie stowarzyszenia z rejestru . .	wolne	142 (punkt 1)
12	36	Wydawanie uwierzytelnionych odpisów i wyciągów z rejestru stowarzyszeń:		
		a) podanie o wydanie uwierzytelnionego odpisu lub wyciągu	5 zł.[1])	145
		b) uwierzytelniony odpis lub wyciąg, wydany stronie.	2 zł. od każdej stronicy pełnej lub zaczętej	157
13	38	Podanie likwidatora o zwolnienie go z tej funkcji .	wolne	141 (punkt 15 „d")
14	39	Podanie, którem likwidatorowie przedstawiają przyczyny niezakończenia likwidacji w ciągu jednego roku	wolne	142 (punkt 1)
15	41 (ustęp pierwszy)	Zawiadomienie o założeniu oddziału stowarzyszenia .	5 zł.[1])	145
16	41	Podanie, którem kierownictwo oddziału zawiadamia o zmianie swego składu osobowego, lub adresu oddziału, lub statutu stowarzyszenia; podanie, przy którem kierownictwo oddziału przedstawia odpisy: protokółu posiedzenia, treści powziętej uchwały lub dane ze spisu członków	wolne	142 (punkt 1)

[1]) Każdy załącznik podania podlega opłacie w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).

Nr. porządkowy	Artykuł rozp. Prez. Rzeczyposp. z dn. 27.X.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808)	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty stempl.	Artykuł ustawy o opłatach stemplowych
17	43 (pkt. „a")	Zawiadomienie o terminie, miejscu i przedmiocie walnego zgromadzenia lub posiedzenia zarządu stowarzyszenia, korzystającego z ofiarności publicznej albo z zapomóg, udzielonych przez władze lub instytucje publiczne	wolne	142 (punkt 1)
18	58 (§§ 2 i 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17.XII 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 964)	Ponowne zarejestrowanie stowarzyszenia, założonego przed dniem 1 stycznia 1933 r., spowodowane zmianą statutu — podlega opłatom stemplowym, według zasad, podanych wyżej pod Nr. porz. 6		
19	58 (§ 3 rozp. min. powołanego wyżej pod Nr. porz. 18)	Zgłoszenie istnienia (na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego, oraz górnośląskiej części województwa śląskiego) stowarzyszenia które, w myśl przepisów dotychczasowych nie było wciągnięte do rejestru sądowego	wolne	142 (punkt 1)
20	58 (§ 5 rozp. min. powołanego wyżej pod Nr. porz. 18)	Podanie, którem strona — na wezwanie władzy — uzupełnia podanie, wniesione przed dniem 1 stycznia 1933 r. podlega opłacie (lub jest wolne od opłaty) według zasad, podanych wyżej pod Nr. 1 — 17 niniejszej wykładni, jak gdyby było podaniem pierwszem. Jeżeli jednak podanie takie nie zawiera żadnych wyjaśnień i ma na celu jedynie złożenie załączników, to (o ile nie jest wolne od opłaty w myśl poprzednich numerów porz. niniejszej wykładni) podlega opłacie stemplowej w kwocie, stanowiącej iloczyn z pomnożenia ilości załączników przez 50 gr.		145 (ustęp ostatni)
21	59	Zawiadomienie przez zarząd centralny związku zawodowego o otwarciu filji na obszarze, na którym nie obowiązuje dekret z dnia 8 lutego 1919 r. o pracowniczych związkach zawodowych (Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 209)	wolne	142 (punkty 1 i 12)

310.

Pismo Nr. Wojsk. A. 8/36/1

z dnia 22 grudnia 1933 r.

o odznaczaniu poborowych zakwalifikowanych do kat. „A“.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Potwierdzając informację udzieloną w sprawie odznaczania poborowych zakwalifikowanych do kat. A Naczelnikom Wydziałów Wojskowych urzędów wojewódzkich na zjeździe, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pozostawia stosowanie tego odnaczenia uznaniu Panów Wojewodów.

311.

Pismo Nr. Wojsk. O. P. L. G./89/1

z dnia 22 grudnia 1933 r.

w sprawie akcji L. O. P. P.—(pomoc i poparcie władz państwowych przy uzyskiwaniu dochodów).

Do

P. P. Wojewodów.

Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej, współpracująca ściśle z władzami państwowemi, a w pierwszym rzędzie z władzami administracji ogólnej nad przygotowaniem o. p. l. biernej wnętrza kraju, przyjęła na siebie szereg zobowiązań, których wykonanie połączone jest ze znacznemi kosztami.

Dlatego też Zarząd Główny L. O. P. P., dążąc do zdobycia na cele obrony przeciwlotniczo-gazowej stałych dochodów przez zwiększenie ilości członków oraz uzyskanie pewnych dodatkowych wpływów, powinien w swojej akcji napotkać jaknajszersze poparcie ze strony władz państwowych w granicach, oczywiście istniejących możliwości natury prawnej, jak i organizacyjno-technicznej.

1. Omawiana akcja zmierza, między innemi do pozyskania jako członków L. O. P. P. związków samorządowych (gmin miejskich i wiejskich, powiatowych związków samorządowych), kas komunalnych, przedsiębiorstw samorządowych, zakładów przemysłowych, organizacyj (stowarzyszeń) wszelkiego rodzaju korporacyj związków zawodów wolnych i t. p.

Instytucje, zakłady, organizacje i t. p. opłacałyby normalną składkę członkowską, czyli 6 zł. rocznie, z tą jedynie różnicą, że składka byłaby pobierana za cały rok zgóry.

2. Niezależnie od powyższego, do powiększenia funduszów Ligi w dużym stopniu mogą przyczynić się następujące wpływy, jakie należałoby propagować przy zachowaniu zasad niżej przytoczonych:

a) wpływy ze znaczków L. O. P. P. w wysokości od 50 gr. do 1 złotego, naklejanych przez petentów na podaniach o odroczenie służby wojskowej,

b) wpływy ze znaczków L. O. P. P. w wysokości od 5 gr. do 20 groszy, naklejanych przez dostawców państwowych, samorządowych i t. p. przy likwidacji rachunków,

c) wpływy z opodatkowania zaświadczeń na zniżki kolejowe w uzdrowiskach i miejscowościach klimatycznych w czasie sezonów zimowych i letnich,

d) wpływy z opodatkowania mareczkami od 50 gr. do 1 zł. pozwoleń na broń krótką i myśliwską.

Doceniając ważność zadań L. O. P. P. na rzecz obrony przeciwlotniczo-gazowej Państwa, proszę Pana Wojewodę (Pana Komisarza Rządu m. st. Warszawy) o:

a) wywarcie odpowiedniego wpływu za pośrednictwem własnem i powiatowych władz administracji ogólnej na zarządy miejskie i wiejskie i t. d., by jak najliczniej zapisywały się na członków L. O. P. P. w myśl powyższych zasad,

b) wydanie dalszego zarządzenia powiatowym władzom administracji ogólnej w kierunku rozpoczęcia akcji wyżej wymienionej w punktach a — d po uprzedniem porozumieniu się z lokalnemi władzami L. O. P. P., a to celem uzyskania odpowiedniej ilości omawianych znaczków, jak również omówienia sposobów przelewania do L. O. P. P. uzyskiwanych funduszów (zasad rozrachunków).

Nadmieniam przytem, że powyższa akcja może być prowadzona wyłącznie w formie *propozycyj dobrowolnego* nabywania znaczków wdowolnej wartości, które to znaczki (mareczki) powinny być kasowane przez samych nabywców (petentów zainteresowanych) własnoręcznemi ich podpisami lub przekreśleniem.

Nie wolno absolutnie przy zgłaszaniu powyższej propozycji wspominać o ewentualnej zależności wyniku sprawy od nabycia mareczek, jak również nie wolno wywierać specjalnego nacisku w tym kierunku.

Tem niemniej jednak należy jak najszerzej propagować dobrowolne opodatkowywanie się przy załatwianiu wyszczególnionych spraw z tem, że opodatkowywanie to może być przeprowadzane wyłącznie w formie nabywania mareczek, a nie w inny sposób.

312.

Pismo Nr. Wojsk. L-1/24/2

z dnia 28 grudnia 1933 r.

o pocztach sztandarowych hufców p. w. — zdejmowanie nakryć głowy w kościele.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na skutek zapytania jednego z P. P. Wojewodów, dotyczącego wskazania przepisu nor-

mującego sposób zachowania się pocztów sztandarowych w kościele, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości odpis zarządzenia Państwowego Urzędu W. F. i P. W. wydanego w tym względzie władzom i organom p. w. i w. f., ustalającego obowiązujące formy zachowania się pocztów sztandarowych hufców p. w.

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH

Państwowy Urząd
Wychowania Fizycznego
i Przysposobienia Wojskowego

Nr. 156/Og.

Warszawa, dnia 13 lutego 1933 r.

Poczty sztandarowe — zdejmowanie nakrycia głowy

W związku z nieporozumieniami jakie mają miejsce podczas nabożeństw w kościołach na tle zachowania nakrycia głowy przez poczty chorągwiane hufców p. w. wyjaśniam:

Hufce p. w. występujące podczas uroczystości i defilad, zorganizowane w oddziały na zasadzie § 15 instrukcji „Organizacja i Regulamin jednostek p. w." (P. U. W. F. i P. W. L. dz. 2816/Org. z dnia 30.III.28 r.) — uzyskują prawa oddziałów wojskowych. Tem samem poczty chorągwiane hufców p. w. obowiązuje Reg. służby wewnętrznej Cz. IX ze zmianami wprowadzonemi Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 35/28 poz. 28 w brzmieniu: „Hełmu ani czapki z opuszczoną podpinką nie zdejmuje się w żadnym wypadku".

Celem jednak nie dopuszczania do jakichkolwiek na tem tle nieporozumień w wypadku sprzeciwu ze strony proboszcza parafji należy zaniechać wnoszenia sztandarów do świątyń, a pozostawiać je podczas nabożeństwa przy broni złożonej w kozły obok świątyni, wystawiając jedynie posterunek ochronny, wzgl. zarządzać przybycie pocztów z chorągwiami do oddziałów po skończonem nabożeństwie dla wzięcia udziału w pozostałych uroczystościach.

Dyrektor Państwowego Urzędu
Wych. Fiz. i Przysp. Wojsk.

(—) Kiliński.
Płk. Dypl.

Otrzymują:

Kier. Okr. Urz. WF. i PW.
DOK. I—X.
Inspektor WF. i PW. — KOP.
Komendant Gł. Z. S.
Związek Rezerwistów R. P.

313.

Pismo Nr. GB. 35/10

z dnia 28 grudnia 1933 r.

o przyjmowaniu biletów skarbowych tytułem kaucyj.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Art. 3 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 172) nadaje tym biletom wszelkie prawa papierów, posiadających bezpieczeństwo pupilarne i m. in. uprawnia do składania w rzeczonych biletach kaucyj cywilnych i wojskowych.

Jakkolwiek dla innych papierów wartościowych, posiadających te same przywileje, ustalane są w drodze obwieszczeń Ministra Skarbu kursy (ogłaszane w „Monitorze Polskim") podług których papiery te mogą być przyjmowane przez władze i urzędy państwowe na kaucje i wadja względnie na zabezpieczenie udzielanych przez Skarb Państwa kredytów akcyzowych, celnych i transportowych, — to jednak w odniesieniu do biletów skarbowych potrzeba ustalania takiego kursu nie zachodzi. Wynika to z samego charakteru rzeczonych biletów jako krótkoterminowych zobowiązań Skarbu Państwa (terminy płatności dotychczas wypuszczonych seryj I—IV wynoszą 3 względnie 6 miesięcy od daty sprzedania), których wartość rynkowa zasadniczo nie może być niższą od wartości imiennej.

Wobec tego omawiane bilety skarbowe mogą być bez żadnych ograniczeń przyjmowane przez władze i urzędy państwowe tytułem wzmiankowanych kaucyj i wadjów wzgl. zabezpieczeń według ich wartości imiennej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje powyższe — zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 15 grudnia 1933 r. Nr. D. II. 31268/1/33 — do wiadomości i stosowania.

314.

Pismo Nr. GL 85g — 32

z dnia 30 grudnia 1933 r.

o zaleceniu wydawnictwa o prawie budżetowem, kasowości i rachunkowości związków samorządowych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W związku z wejściem w życie w roku bieżącym rozporządzeń Ministra Spraw Wew-

nętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów oraz o kasowości i rachunkowości związków samorządowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 11, poz. 71, 72), jak również wydaniem okólników z dnia 15 listopada 1933 r. Nr. Nr. 108 i 110, wyjaśniających przepisy tych rozporządzeń, Samorządowy Instytut Wydawniczy podjął wydawnictwo p. t. „Prawo budżetowe oraz przepisy o kasowości i rachunkowości związków samorządowych w Polsce" w opracowaniu L. Starzyńskiego (prawo budżetowe) i F. Greli (przepisy o kasowości i rachunkowości).

Wydawnictwo to obejmuje poprzedzone wstępem i zaopatrzone ważniejszemi orzeczeniami N. T. A. oraz objaśnieniami autorów teksty wymienionych rozporządzeń i okólników z dołączeniem wzorów budżetów, druków i ksiąg rachunkowych, w których przedstawiono praktycznie sposób sporządzenia budżetu, prowadzenia rachunkowości w ciągu roku i zestawienia rocznego zamknięcia rachunkowego związku samorządowego, obejmującego zarówno wyniki wykonania budżetu, jak i obrotów pozabudżetowych.

Wobec doniosłości zarówno z punktu widzenia administracyjnego, jak i gospodarczego prawidłowego ustalania i wykonywania budżetów oraz prowadzenia rachunkowości w związkach samorządowych zarówno urzędnicy państwowi, sprawujący nadzór nad związkami samorządowemi, jak i pracownicy samorządowi winni dokładnie zapoznać się z przepisami rozporządzeń o budżetowaniu i rachunkowości w związkach samorządowych, a ułatwi im to wymienione wydawnictwo.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. Wojewodę o polecenie nabycia omówionego wydawnictwa do bibljoteki urzędu wojewódzkiego oraz o wydanie zalecenia wszystkim związkom samorządowym na obszarze województwa nabycia tej książki.

Wydatek na nabycie omawianego wydawnictwa winien być dokonany w ramach właściwego kredytu, jakim rozporządza urząd wojewódzki i nie może spowodować wniosków o podwyższenie normalnych zapotrzebowań kredytowych w granicach przez Ministerstwo ustalonych.

Zamówienia na książkę należy kierować do Samorządowego Instytutu Wydawniczego sp. z o. o. w Warszawie, ul. Świętokrzyska 13. Cena książki wraz z kosztami opakowania i przesyłki wynosi zł. 5.50 (pięć złotych 50 gr). Przy zamówieniu poczynając od 10 egz. wzwyż Samorządowy Instytut Wydawniczy liczyć będzie za egzemplarz zł. 5 (pięć złotych).

VIII.
Nowe książki i czasopisma.

A. Zalecone do użytku.

315.

„W 15-lecie Niepodległości".

Nakładem Głównej Księgarni Wojskowej ukazała się książka p. t. „W 15-lecie Niepodległości", w której zebrane są przemówienia Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, niektórych PP. Ministrów, Generałów i działaczy państwowych, wygłoszone w Radjo z okazji 15 rocznicy odzyskania niepodległości.

Przemówienia te stanowią syntetyczny rzut oka na rezultaty, osiągnięte w tym okresie, oraz wytyczne w pracy państwowej na przyszłość.

Ze względu na charakter omawianego wydawnictwa winno ono zainteresować w znacznej mierze urzędy, zarówno państwowe jak i samorządowe oraz organizacje społeczne.

W związku z powyższem pożądane jest nabycie książki „W 15-lecie Niepodległości" do wszelkiego typu bibljotek.

316.

„Prawo Karne w świetle orzecznictwa".

Ukazało się wydawnictwo p. t. „Prawo karne w świetle orzecznictwa 1.IX.1932—1.VII.1933 r." w opracowaniu S. Czerwińskiego, prokuratora S. N. i M. Przyjemskiego, adwokata.

Książka zawiera szereg orzeczeń Sądu Najwyższego na tle stosowania przepisów nowego kodeksu karnego i prawa o wykroczeniach i przepisów wprowadzających.

W związku z powyższem wymienione wyżej wydawnictwo może być z korzyścią używane przez referaty karno-administracyjne we władzach administracji ogólnej.

Skład Główny: „Dom Książki Polskiej w Warszawie — cena zł. 2.50.

B. Interesujące administrację Spraw Wewnętrznych.

317.

„Roboty Publiczne w Polsce i Fundusz Pracy"

Nakładem Komisji Pracy Społecznej Związku Legjonistów i Związku Peowiaków Warszawskiego Okręgu Wojewódzkiego ukazało się wydawnictwo p. t. „Roboty Publiczne w Polsce i Fundusz Pracy".

Książka ta wyjaśnia znaczenie i istotną rolę Funduszu Pracy w walce z bezrobociem, w której biorą czynny udział również Związki Samorządowe, oraz wskazuje możliwości, otwierające się dla Związków Samorządowych w ich polityce inwestycyjnej w oparciu o Fundusz Pracy.

Z powyższych względów omawiane wydawnictwo winno zainteresować w znacznej mierze władze rządowe, oraz Związki Samorządowe.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Trębacka 11.